

ЕРДОГАН ЕРЧИВАН

ЗАБРАНЕНАТА ЕГИПТОЛОГИЯ

Загадъчните знания и високите технологии на фараоните

От хиляди години посветени жреци пазят в Египет тайно знание, което съдържа в себе си всички основни положения на съвременната наука — от генни технологии до създаване на ядрени реактори.

Възходът на древен Египет към висока култура всъщност трябва да е протекъл доста по-различно, отколкото научните среди днес продължават да твърдят. Съвсем очевидно античните учени от различни точки на земното кълбо са разполагали с невероятни и загадъчни познания. Съществуват доказателства, че не само мореплаването е на възраст 60000 години, но че употребата на уранова руда, електричество, микроскопи, летателни апарати, дори и гениите експерименти не са били безизвестни за тях. Не само египтолози, но и сътрудници на NASA добре знаят, че по всяка вероятност в центъра на Голямата пирамида е имало източник на радиоактивна енергия с не по-малка сила от ядрен заряд!

Смущаващото в случая е по-скоро това, че официалната египтология е добре запозната с фактите, но мълчи. Защо?

В специализираната си книга немският журналист изследовател Ердоган Ерчиван разказва съдържателно и много вълнуващо за забележителните събития и обрати, белязали развитието не само на Египет, но и на целия древен свят.

Възможно ли е изобщо античните хора без чужда помощ, само със собствени ресурси, да реализират научни резултати и заключения, близки до постиганите с най-съвременни технологии?

Защо откритите при пълна секретност четвърта и пета камера в Голямата пирамида остават недостъпни за обществеността? Защо от новооткритите подземни тунели и лабиринти се интересуват военни, а не египтолози?

Инсайдери разказват за античен подземен град под платото Гиза и за мистериозен ядрен реактор в тялото на Голямата пирамида.

Защо най-важните открития са пазени в тайна от египтолозите?

За четири години книгата има 13 издания само в Германия.

Тази книга се посвещава на д-р Йоханес Фибаг (1956-1999) и на неговата дългогодишна работа в областта на древната астронавтика.

ПРЕДГОВОР

„На умния е достатъчна една дума;
но глупавия трябва да го поучаваш,
докато съединяваш счупените парчета”
(Си-Собек, папирусът Рамзес I)

Още в древни времена човечеството било ангажирано със задачата да проникне в причината за „сътворението” на своя вид. Точно това всеобщо търсене на произхода,

което започва от времето на неандерталците и продължава до епохата на Средновековието, през 15. век довежда европейските кралски дворове до финансирането на изключителния брой изследователски експедиции дори до най-отдалечените точки на планетата. Тъй като по времето на Ренесанса Библията все още се приемала много сериозно, усилията на изследователите са насочени изключително към тайнствената „Едемска градина“, където преди голямото „унищожение“, според библейската легенда за потопа, е създаден нашият праотец Адам.

И днес сценариите на съвременната филмова индустрия продължават отново и отново да ни показват как след фатална катастрофа цялото човечество се редуцира до шепа подивели банди, които се борят за живота си в руините на една някога велика цивилизация. Но докато съвременната астрофизика още спори дали би трябвало да съществува нещо като стратегия на сътворението, се трупат улики и доказателства, че открай време тази тайна се е знаела от малък кръг елитни свещеници и че до ден днешен тя се пази от братства, тайни съюзи и монашески ордени.

Самото преоткриване на американския континент от Христофор Колумб според най-новите сведения е било възможно единствено, защото мореплавателят определял правилната посока, използвайки стари карти от отдавна отминали времена.

И в крайна сметка неслучайно египетският министър на туризма Мамдух ел-Белтагуи оповести през декември 1998, че в полунощ на Коледа, с настъпването на новата 2000 година, би искал да короняса Голямата пирамида в Гиза със златен пирамидион, за да възплъти едно старо предание и да възстанови първоначалния вид на постройката.

От друга страна, в началото на 1999 г. директорът на платото Гиза д-р Захи Хауас предложи на египетското културно аташе да се забрани напълно достъпа на туристи във вътрешността на пирамидите. Според вече наложената от д-р Хауас забрана в пирамидата на Унас, с тези постоянни мерки би трябвало да се възпрат „неразумните“ туристи, които разпространяват „безсмислени слухове“ за тези обекти.

При това е учудващо колко често именно в археологията самоуките хора, т.е. лаиците, отново и отново се открояват с особените си постижения. Често благодарение на техните теории нашите учени стигат до верни следи, за да разрешат някоя археологическа загадка от миналото. Въпреки това Хауас предлага на подобни туристи-лаици да се предоставя единствено виртуалната гледка от мониторите, монтирани извън пирамидите.

И действително от февруари 1998 г. приписваната на египетския цар Хеопс пирамида, която се смята за едно от седемте чудеса на света, беше затворена за обществеността.

Къде обаче трябва да търсим скритите причини за тази забрана? Отговорът е тясно свързан със завещанието на древните египтяни и с първите технически опити за придвижване на хората. Защото това, че построяването на египетските пирамиди би трябвало да е първото масово мероприятие за намиране на работа на безработните селяни, заради „безсмисленото усилие“ да се вложат в един строеж повече от 25 милиона тона скална маса, може да бъде единствено само налудничаво и манипулативно представяне на нещата в рамките на нашия обществен строй. Историците, назначени в местните университети, които уж работят за по-доброто разбиране на съвременното човешко общество, всъщност са единствените, на които е дадена възможността да тълкуват по нов начин нашето минало според натрапените им отвън директиви. От световната история знаем как европейските „завоеватели“ потъпкват цели култури и фалшифицират истината чрез платени хронисти, така че вече придобити, но некласирани в даденото общество „знания“, отново се погубват. Може би, затова английският историк Самюел Бътлър пише: „Господ не може да промени миналото, но историците могат.“

Съвсем очевидно учените от Античността са разполагали с невероятни познания. Елитът на египетските учени-жреци дори твърди, че от хилядолетия притежавал „божествената мъдрост“. Следователно възходът на Египет към една универсална

висока култура изглежда е протекъл някак по-различно от начина, по който днешните учени го представят на студентите си. Така междувременно вече се знае, че фараоните са познавали не само електричеството, а в мините си освен злато са добивали и уранова руда. Дори рентгеновите апарати, микроскопите и телескопите съгласно древните предания не са нещо неவிжданo. Не само египтолозите, но и сътрудници на NASA знаят, че по голяма вероятност центърът на Голямата пирамида е съдържал радиоактивна енергия, която по унищожителна сила е равна на атомна бомба!

Такива и други подобни знания естествено постоянно са държани под ключ и са пазени строго като безценно съкровище. Именно този еснафски дух на потайност е причината, поради която дори и в рамките на днешната археология, неподдаващи се на дефиниция находки и мистериозно изглеждащи научни резултати не за първи път остават недостъпни за широката общественост. Така успоредно на исторически важния научен клон на „египтологията“ възникна още един: този на „Забранената египтология“.

Позволете ми да се доближим повече до тази забрана и да допринесем нещо за разбирането ѝ.

Глава 1

МЪДРОСТТА НА ДРЕВНИТЕ

Доколкото днешните историци разглеждат някоя страна като люлка на западната цивилизация, то те принципно поглеждат учудено към антична Гърция. Древните гърци от своя страна са гледали не по-малко учудено към древен Египет, чиито древни знания според техните хроники би трябвало да са отпреди повече от 23 000 години. По онова време в Египет са живели високо образовани личности, които наричали Богове и чиито необичайно продължителни периоди на управление са удостоверени писмено.

Следователно, що се отнася до народа на древен Египет, става дума за пазители на най-старата човешка цивилизация изобщо, които освен в отделни папируси, са ни завещали превъзходните си знания и в каменни постройки във формата на египетските храмове и пирамиди.

Вероятно още много отдавна древните гърци са били информирани за това състояние на нещата, защото постоянно се опитвали да проникнат в тези тайнствени корени. Така преди повече от 3000 години любопитството на гръцките изследователи и историци ги тласнало към Египет; и това, което заварили, надхвърлило въображението им. Омир, Солон, Херодот, Платон и Питагор — да споменем само тях — всички те са посещавали Египет в търсене на произхода на мъдростта. Но още през годините 391-404 сл. Хр. под ръководството на Теодосий I църквата забранила културното наследство на Египет и го обявила за езическо. И това не е единствената причина, поради която трябваше да се измине дълъг път, докато отново получим достъп до света на древен Египет.

През 1638 г. британският професор Джон Грейвс (1605-1652), 33 годишен математик и астроном, който следвал в Оксфорд, а след това преподавал математика в Лондон, решил да отиде до Египет. Движело го не само обикновеното любопитство, но и надеждата, че в египетските постройки ще намери опорна точка за по-точно пресмятане на площта на Земята. Това указание той получил от миланския лекар Джироламо Кардано, който в далечния 16. век бил приятел на „универсалния гений“ Леонардо да Винчи. За момента Кардано знаел, че забележителни природонаучни познания е имало и преди гърците, и че хиляди години преди Александрийските учени древните са познавали понятието за градусите на географските ширини и са изчислили техните измерения по-точно отколкото Ератостен или Птоломей.

Като начало Грейвс изчел наличната по онова време литература и след това заминал за Египет, за да проучва Голямата пирамида в Гиза. Той отхвърлил всички дрънканици, според които пирамидите в Гиза били построени от библейски герои или

легендарни крале. От класическите извори той заключил, че египетските крале Хеопс, Хефрен и Микерин построили пирамидите като най-сигурен гроб за своите телесни обвивки, защото според древноегипетската вяра това гарантирало бъдещия живот на душата.

Съблюдавайки строга научна методика, Джон Грейвс започнал да извършва прецизни измервания на пирамидите с най-добрите налични инструменти. При изкачване на Великата пирамида преброил 208 стъпала и определил отвесната височина на пирамидата на 152 метра (в действителност 146,59 м). Височината на страничните триъгълни стени той определил на 211,23 м, при което е сгрешил с 19,15 м. Това не се дължало на липсата на задълбоченост у Грейвс, а на обстоятелството, че с течение на времето арабите извозили голям брой каменни блокове за строеж на собствените си къщи. Без съвременна техника, намиращата се там 212,48 м фундаментна основа не позволила на изследователя да състави точна реконструкция.

По-нататък Грейвс описва как през купчина развалини успял да стигне до оригиналния вход на 16 каменно ниво и базирайки се на погрешни данни посочва площта на основата на пирамидата на 44 615 кв. м. (в действителност 54 300 кв. м.). Въпреки всичко, в тогавашна Англия направените от професор Джон Грейвс заключения довели до оживени дискусии, в които везните се накланяли ту към съгласие, ту към несъгласие. Самият доктор Уилям Харви — откривателят на кръвообращението — участвал в тях и изразил учудването си, че Грейвс не е открил и описал никакви въздушни шахти, които да снабдяват с въздух камерите във вътрешността на пирамидата по време на строежа. Според Харви би трябвало да има такива шахти, и се аргументира така: „...както вече знаем, не можем да дишаме един и същи въздух два пъти. Винаги отново и отново имаме нужда от свеж въздух.”

Фактически на южната и северната стена в Камерата на царя Грейвс забелязал две вдлъбнатини, които заради следите от сажди той обяснява като поставки за маслени лампи. Вероятно обаче саждите не са оставени от строителите, а са предизвикани от нашественици, които през 9. век са успели да проникнат в сградата.

Междувременно обаче ние знаем, че предположението на д-р Харви за архитектурата се оправда. Защото 200 години след Грейвс британският изследовател на пирамидите Ричард Уилям Хауърд Вайс (1784-1853) и сътрудникът му Джон Ши Пиринг (1813-1869) откриват изходите на шахтите за Камерата на царя върху външните стени на пирамидата. По-късно те предполагат, че шахтите водят до друго помещение. Изследователите се отказват и от тази хипотеза, когато разчистват южната шахта от развалините и в Камерата на царя внезапно нахлува свеж въздух. Оттук те правят грешния извод, че шахтите би трябвало да са служели за вентилация и така въвеждат популярното оттогава понятие „въздушни шахти”.

Изненадващо това обяснение е отречено още тогава от видни учени на 19. век в „Известия на института за изследване на Ориента” (Германска академия на науките в Берлин).

Преди Джон Грейвс да се върне в Англия, той предал инструментите си на един млад венецианец на име Тито Ливио Буратини, който го придружавал до пирамидата. Този бил не по-малко заинтересован от британеца да установи точните размери на пирамидата и преди всичко да открие лежащите в основата на първоначалния строителен план мерки — „лакти”, „стъпки” или „педи”. Всъщност пътуването на италианеца до Египет било подпомогнато финансово от германския йезуитски свещеник Атаназийс Кирхер (1602-1680). Той тъкмо се бил преселил в Рим, за да дискутира с Галилео Галилей (1564-1642) въпроса за една универсално валидна единица за дължина и връзката ѝ с Египет.

Още гръцкият учен Питагор от Самос изповядва възгледа, че мерките в Античността са заимствани от египетските образци и че те са базирани на един непреходен стандарт. Но и до днес си остава загадка как е възможно значимите научни постижения на древните египтяни да са потънали „в забравата”!

Дали в това няма и малко умисъл?

Изглежда бащите на Американската революция трябва много добре да са познавали древноегипетската традиция, при това в детайли. Защото през ноември 1777 г., подтикнат от изследователските резултати на проф. Грейвс, тогавашният президент Джордж Вашингтон и неговият министър на отбраната Пейтън Рандолф всъщност правят така, че масонският символ на „пирамидата“ да бъде изобразен на горната страна на големия печат на САЩ. В нея те виждали, подобно на гърците, връзка със своите предци.

И когато французите през 1789 г. започват да реформират държавата и обществото според техните също така повлияни от масоните революционни идеи, те премахват библейската седемдневна седмица и я заместват с десетдневния ритъм на древен Египет. Включително и Наполеон Бонапарт I (1769-1821) си представял примера на египетските походи на Александър Велики и Юлий Цезар. Корсиканецът знаел, че тук не ставало дума само за военно и политическо завоевание, а за „съживяване“ на едно древно научно съкровище.

На 12 август 1799 г. заедно с Имам Мухамад и дванадесет негови придружители Наполеон посетил царската камера в Голямата пирамида и помолил, подобно на Александър Велики, да бъде оставен сам. Когато на следващия ден попитали Наполеон дали е преживял нещо необикновено, той отговорил на адютанта си Ла Кае:

„Няма смисъл, едва ли бихте ми повярвали!“

В допълнение френските „санкюлоти“ премахнали и тогавашните църковни празници и вместо тях издигнали на почит единствено природата и най-съвършеното същество — човека.

За да въведе стария „клафтер“*, Френската академия дори разпоредила да бъде измерена меридианната крива от Дюнкерк до Перпинян и въз основа на античната десетична система избрала за единица дължина „метъра“, който според техните изчисления представлявал една десетмилионна част на Парижката географска дължина от полюса до екватора.

[*Стара мярка за дължина равна на 1.82 м — бел. прев.]

През 18. век французите потеглили с 328 кораба към Египет само защото искали да изпреварят англичаните в достъпа до древното знание. Когато на 19 май най-накрая с 35 000 войници пристигнали в Египет, те били придружени и от 500 цивилни, между които имало учени от Френската академия. Когато обаче на 21 юли 1798 г. французите достигат до пирамидата в Гиза, положението става опасно: халифът Мурад Бей със своите 10000 мамелюкски конници напада европейците. Но всеки път, когато французите били атакувани, войниците се построявали в прочутите си „каре“ и викали високо: „Учените и магаретата в средата!“

Последвалото клане засегнало изключително редиците на безстрашните мамелюци. В рамките на два часа бойното поле се покрило с повече от 2000 трупа, докато французите загубили само 40 човека.

Но само месец по-късно нещата за френската армия се влошили още повече. Британската армия под командването на високия само 1,57 м адмирал лорд Хорацио Нелсън се намесил в действията и не само, че потопил в Абукир 13 от 17-те френски кораба, но и веднага пленил всички френски войници. При този сблъсък французите дали 3105 ранени и 1700 убити. На 4 юли 1999 г. парижкият морски изследовател Франк Гудю от Европейския институт по морска археология успя да идентифицира останките от френската армада в тинест седимент на дълбочина 11 метра. Останките бяха на около 20 километра северно от днешна Александрия и част от тях бяха извадени през лятото на 2000 година. Така начинанието на Наполеон от военна гледна точка би могло да се определи като фиаско, но същевременно този поход създаде новата наука „египтология“. Въпреки че с писмените знаци на египтяните се натъкнахме на един, както изглежда, още непреодолим праг, постепенно започна достъпът до културата на Египет.

Един от най-проницателните участници в експедицията е Е. Франсоа Жомар, който ни разказва колко трудно по онова време било на французите, пълзейки и приведени в тесните галерии, да си пробиват път в египетските постройки. Опърлен от пламъка на

фактите и почти задушен от липса на въздух, той многократно се провирал през затрупаните проходни системи на египетските постройки. Между другото той е съпровождан от полковник Жан-Мари Котел при проучването на една шахта. Жомар разказва как те постоянно били измъчвани от купища прилепи, които разранявали лицата им и спирали дъха им с ужасната си миризма.

Когато Адам Жомар проучвал Великата пирамида, също се оплакал от много отпадъци и пясък, които с течение на времето се натрупали навсякъде. С помощта на 150 помощника най-накрая той успял да разчисти североизточния и северозападния ѝ ъгъл. При това било направено важно откритие. Намерили пропуснатият от проф. Джон Грейвс дървен трегер, върху който била построена пирамидата. В непосредствена близост до фундаменталната платформа от пясъка били разчистени две плитки правоъгълни ниши с размери 3,05 x 3,66 м, които със съответната си височина били вкопани на около 50 см в скалата на фундамента. Но с каква цел?

За да може да се разкрие смисъла на тези архитектурни особености, трябвало постройката да бъде измерена точно. Търсейки височината на пирамидата, Жомар измерил всяко отделно стъпало и получил 144 метра. След елементарни тригонометрични изчисления ъгълът на наклона на високите 184,772 м страни се оказал $51^{\circ}19'14''$. Жомар бил изумен и се принудил да прибегне до класическите текстове, които френските учени донесли със себе си. Така той открил, че „стадиона“ на Александрийските гърци бил с дължина от 185,5 м. Предположението на Жомар за възможна връзка с изчислената от него самия странична височина на пирамидата по-късно било потвърдено от резултатите на Наполеоновите земемери. Той забелязал определени зависимости в разстоянията между древноегипетските селища, ако приемел, че „стадиона“ бил с дължина 185 метра. На французина му се струвало, че древните египтяни разполагали с универсална система от мерки и стойности, която можела да служи като един от най-съвършените модели за измерване на време и разстояние. Жомар не се излъгал в предположението си. Египетската система почива именно върху видимото движение на небето и удължената земна ос, чиито модел британският астроном сър Джон Хершел (1792-1871) представя на Западния свят едва преди 150 години. Много е вероятно древноегипетските майстори-строители да са знаели не само средната дължина на Земната орбита, но и да са били добре запознати със специфичната плътност на нашата планета и с 25826,6 годишния цикъл, т. нар. прецесия (въртеливо движение на Земята около собствената ѝ ос), както и със случайното ускорение и скоростта на светлината.

Ератостен, Хипарх от Александрия*, Питагор и други гърци, които нашата научна мисъл смята за създатели на математиката, трябва да са се придържали към откъслеците на някаква древна наука, която е била създадена хиляди години преди гърците — вероятно от египтяните или дори от някакви непознати предшественици. Теоремата на Питагор се появява едва през 5. век пр. Хр. и вероятно само затова, защото гръцкият учен прекарал преди това 22 години в Египет. Едва след като бил освободен от военнопленничество при вавилонците, той основал в Гърция своята академия!

[*Ератостен — прочут философ и астроном от Александрийската школа, избрал да умре от глад на 80 години. Хипарх — най-големият античен астроном, 2. век пр. Хр., автор на много научни постижения (напр. първият системен списък на звездите, тригонометрията, точното измерване за траенето на годината, основата за Птолемеевата с-ма, построяване на астролаб за определяне на положението на небесните тела и др. — бел. прев.)]

Но как да продължим нататък?

В древноегипетския град „Iwnw“ („Опора на небето“), който гърците наричали „Хелиопол“, а авторите на Библията — „Он“, се намирал най-значимият университет на света. По времето на фараона Рамзес III (1191-1159 г. пр. Хр.) там са работили около 13 000 жреци. Записките на учени от Хелиопол, които междувременно вече могат да бъдат разчетени, ни показват, че географската наука в действителност не е била изобретена, както се смяташе дълго време, от гръцките пионери. Напротив, те в общи

линии се опирали на големите научни постижения на древните египтяни, които — подобно на днешните египтолози (!) разбирали (респ. разбират) само отчасти.

Днешните учени например приписват изчисленията на земната обиколка на гръцкия учен Ератостен, който в деня на лятното слънцестоене при безоблачно небе трябва да е измерил ъгъла на падащите слънчеви лъчи в Александрия. Междувременно обаче се доказва, че той е получил знанията си за обиколката на Земята от древноегипетски източници и че всъщност не е разбрал взаимстваните от египтяните данни. Въпреки че в основата на разгръщането на географската ширина лежат 50 степени, Ератостен твърдял, че те би трябвало да са 700.

През 1997 г. специалистът по история на изкуството д-р Флориан Хубер се опира на тезата за 700-те степени и с помощта на античните данни изказва мнението, че това в действителност било числената равностойност на обиколката на Земята.

Ератостен претендирал за авторство и над откритието, че когато над южната граница на Египет слънцето не хвърля сянка, над Александрия сянката е равна на $7^{\circ}12'$. На практика и тук той се е възползвал от древните записки, че тропикът на съзвездие на Рака се намира на ширина $23^{\circ}51'$ и че слънцето не трябва да хвърля сянка над Елефантина. Това, което Ератостен не е знаел и не е могъл да определи с измервания, бил фактът, че заради ротацията на земната ос междувременно тропикът се е изместил на $23^{\circ}45'$. Също така гръкът не знаел, че трябвало да определя числовите си стойности, съобразявайки ги с радиуса на Слънцето. Освен това Ератостен вярвал, че градовете Александрия и Елефантина лежат на един и същи меридиан (картографската мрежа на Земята), докато всъщност те са отдалечени на повече от триста километра един от друг.

Откъде обаче древните египтяни са знаели това?

Който днес си мисли, че „Пепеляшка“ е творение на Уолтър Елиас Дисни или на братя Грим, се заблуждава. В действителност приказката за Пепеляшка произхожда от Четвъртата египетска династия (2505-2348 г. пр. Хр.) и разказва историята за принцеса Нитокрида отпреди 4500 години. Гръцкият географ и историк Страбон (63 пр. Хр. 27 г. сл. Хр.) е запазил за нас това предание в своята „География“, книга 17, I, 33, което има връзка със строежа на най-малката пирамида в Гиза:

„Веднъж, когато прислужницата Родопис (Нитокрида) се къпела, орел отмъкнал едната ѝ обувка. Той я пренесъл в Мемфис, където фараонът седял на открито и раздавал правосъдие. Орелът започнал да кръжи над своя господар и пуснал обувката в скута му. Ала фараонът бил толкова възбуден от необичайната случка, както и от изящността на обувката, че изпратил да търсят притежателката ѝ по всички краища на страната.”

Така след едно грандиозно издирване принцесата била намерена недалеч от делтата и тя се омъжила за фараона. От тези фрагменти не става много ясно дали това се отнася за Микерин (2389-2364 г. пр. Хр.). При всички случаи след смъртта си принцесата от тази история е погребана в Гиза и би трябвало, съгласно Страбон, да се намира в малката пирамида, която нашите египтолози приписват на Микерин. Страбон пише:

„Казват, че тя била гробница на хетера, построена ѝ от мъжете с които е била.”

Изглежда, че през цялата човешка история любимото занимание на предводителите било забраняване на знанието и погубване на всеки медиум, който би могъл да каже нещо за него. И вече придобитото, пълноценното знание всъщност преднамерено е изоставяно наред пътя, така че само малки части от него успяват да си пробият път до нашето време. Например папа Григорий I Велики, който упражнявал своя пост от 530 г. в продължение на 14 години, заповядва да бъде разрушена цялата библиотека на храма на Аполон в Паладий. Най-старото документирано унищожение от подобен род, за което знаем, е извършено между 246 и 221 година пр. Хр. от Ши Хуан-ди, първият китайски император. През 213 г. пр. Хр. министър Ли Цу убедил своя император да изгори всички налични книги в завоюваните държави, които нямали никакво практическо приложение в смисъла на централизираното управление. При това императорът заповядал да бъдат убити 460 учени, които искали да се

противопоставят на заповедта. Но и скоро изтърколилият се 20. век беше пълен с умишлените унищожения на наследство, както показват действията на Мао, Сталин или Хитлер. Въпреки че Хайнрих Химлер структурира своето SS по образа на средновековния рицарски орден, тъкмо помощниците на Хитлер — такива като Йозеф Гьобелс — били тези, които през 1933 г. прибягнали до книжната клета в Берлин единствено, за да унищожат части от древни документи. Тъй като първоначално нацистките водачи се увличали по окултизма, християнският свят на Третия райх трябвало да бъде преоформен наново според германската представа. В други (отделни) случаи това били наследници, които фалшифицирали завещани архиви, но и отделни учени, които се опитали да вместят резултатите в собствената си научна дейност. Затова всъщност не трябва да се учудваме, че много от определяните като западна мъдрост идеи, в действителност произхождат от древен Египет. И днес повече не трябва да се съмняваме, че египетската научна традиция твърде рано е разполагала със знаещи и мъдреци, които още в своето време са постигнали грандиозни неща. Например египетския мъдрец Хеси („Ири“), който произхождал от Третата египетска династия и който едва ли е известен на някого днес, бил благославян дълго време след смъртта си заради извършените от него велики дела и медицински чудеса. За лекуване на „хемороиди“ напр. този свещеник за пръв път създава лекарството „hm“, което прославили като „пазителят на ануса“...

Името на египтянина означава „двойно благословен“. Съгласно своята титла Хеси служел на Мехит — древна богиня-лъвица, която подобно на Сехмет покровителствала древноегипетското духовенство. Титлата му „най-големият от десетте Върховни египтяни“ вероятно се отнася до „десетте съдии“, които представлявали върховния древноегипетски съд (сравним с германския конституционен съд в Карлсруе) под опеката на богинята Маат.

Както излиза от откритата в Гиза през 1926 г. от проф. Херман Юнкер релефна колона, Хеси вероятно е бил свещеник, лекар, съдия и не само това. Духовенството, към което принадлежал, се наричало „hemu-Netjer“ („хему-Нетер — Прислужници на боговете“), които най-малкото били директните „посредници“ на фараоните за тяхната мистериозна божественост. Както разбираме от папируса Абусир, особената йерархия на това древноегипетско духовенство имало пирамидална структура, на чийто връх стоял висшият жрец. Висшият жрец на Птах* от Мемфис съответно бил наричан „Великия главен на Артизана“. Висшият жрец на Атум* съответно бил наричан „Този, на който е позволено да вижда Великия Бог“, а висшият жрец на Ра бил наречен „Този, който е велик във виждането“.

[*Птах (pth) в египетската митология е бог на град Мемфис; култът към него е с общоегипетски характер, разпространен е също така в Палестина, Нубия и Синай. Изобразяван е като човек, плътно обгърнат в своята мантия, който държи в ръцете си жезъл бел. прев.]

[*Атум (itmw) в египетската митология е бог на слънцето, demiург, оглавяващ хелиополната енеада (деветте богове), изобразяван като човек с двойна корона на главата — бел. прев.]

Най-нисшата каста на тази властова структура съставлявали Уеб-жреците, които наричали „Обединените“. На по-горното стъпало следва неотменимият пост на херихеб, които били „Собствениците на книгите на Тот“. Затова хери-хеб били обозначавани като четящи жреци, докато древните гърци ги наричали просто „крилатите“ („Pteroforoj“). Днешните египтолози обясняват произхода на понятието с двете пера, които египетските висши свещеници носели на шапките си. Вероятно римската представа за „Меркурий“ също се базира на тази стара египетска традиция. Хери-хеб бил архетипният египетски жрец с гладко обръсната глава и загърнат с леопардова кожа. Тези свещеници изпълнявали централна роля във всички държавни церемонии и мистерийни игри. Те били посвещавани като притежатели и пазители на духовното знание в „къщата на живота“, за разлика от по-ниско стоящите свещенослужители, които имали само литургични задължения.

Мъдрият Пет-Озирис, който тази книга ще споменава и по-нататък, е висш жрец на Тот. Той бил почитан дори и приживе, а след смъртта му, подобно на Хеси, поклонниците се трупали около надгробния му паметник.

Други жреци-специалисти били „Хоркопоите“ — откъдето произхожда съвременното понятие „хороскоп“ — които се занимавали с митологичния календар на египтяните. Накрая споменаваме и Сем-жреците, които водели церемонията на „Отварянето на устата“ при погребалния ритуал.

Египетският висш жрец по никакъв начин не бил теолог, а експерт в своята област. Съществували свещеници-архитекти, свещеници-астрономи и свещеници-лекари, за разлика от днешните свещеници, от които не бихме очаквали, че ще упражняват каквато и да било професия. За разлика от останалите постове свещеническият пост не се наследявал, какъвто принципно е случаят с наследяването на царския трон.

Дългият път от Уеб — най-ниския свещенически ранг — до висшите степени показва животът на жреца Бек-Нехон, предаден ни от 13. век пр. Хр.

От петата до шестнадесетата си година Бек-Нехон бил обучаван за кавалерист в армията на фараона Сети I (1303-1292 г. пр. Хр.)- При това той се отличил с висока интелигентност и когато навършил 17-тата си година бил повикан за Уеб в храма на Амон в Тебен. След четири години Бек-Нехон се издигнал до следващата степен на духовната йерархия на Амон. Службата му по време на втората степен продължила дванадесет години, преди да може да се изкачи още в йерархията. Трябвало да минат още петнадесет години докато стане втори жрец на град Тебен. След поредните дванадесет години Рамзес II (1292-1225 г. пр. Хр.) провъзгласил шейсет годишният Бек-Нехон за висш свещеник на Амон. Този пост той имал възможност да упражнява до осемдесет и седмата си годишна възраст.

Като висш върховен жрец Бек-Нехон същевременно бил ръководител на един вид университет. Защото както и в Хелиопол, към храма в Тебен съществувала художествена академия, музикална академия и техническа академия. Върховният жрец Пенту, лекарят на Аменхотеп IV (1370-1350 г. пр. Хр.), бил не само най-близкия довереник на фараона, но и първи прислужник на Атон. Тези магьосници били мъже с власт, често ухажвани от фараоните, защото притежавали научни знания, с които никой друг не разполагал. Те били затворена каста от посветени и не споделяли с никого своето знание. Тяхното окултно, природонаучно и медицинско познание било изобразено на папирусови свитъци и при нужда се допитвали до него. Извън познанията, съдържащи се в папирусите, египетските жреци владеели „астрономическа геометрия“, която прилагали в египетските постройки. Но същото това знание съществува не само при по-младите народи на Близкия Изток, но и при европейците от Средновековието. По времето на Ренесанса дори това знание било възприето от християнски учени и въпреки неразбирането му, то било използвано при новото строителство.

Но защо?

Причините винаги са религиозни и са свързани с развитието на човека. Още в средновековните манастири именно монасите спасявали чрез неуморни преписи голяма част от античната литература. Дори текстовете, често с благочестиви заглаждания на пасажите, били размножавани и съхранявани съобразно някакъв християнски подбор, но след поправката на забелязаните езически пасажии, те погледнато съвсем повърхностно — запазвали ясната си връзка с античните първоизточници. Единствено затова църковната общност и днес изглежда набожна, когато свещеникът напръсква новороденото със светена вода. Следва церемония, която е почти идентична за всички християнски общности: „Кръщавам те в името на Отца, Сина и Светия дух...“, изговаря празнично свещеникът. След тази манипулация детенцето мигновено е прието в общността на вярващите. При всички случаи кръщаването е християнски култ, който до голяма степен се опира на Новия завет. Съществуват обаче много народи изпълняващи съвсем различни практики в церемониите си, които отчасти ни изглеждат странни.

Понятието „култ“ произлиза от латинската дума „cultus“ и означава нещо като „почитание“ и „грижа“. Става дума винаги за точно установени празнични манипулации, които са обвързани с почитането на Бога или със същество, стоящо над човека. Как трябва да протече култът се определя от ритуала, съдържащ в себе си предписанията за действие.

Къде обаче се крие произходът на различните ритуали?

В Берлинския етнологичен музей Далем под номер VI 7287 е изложена скулптура на каменно божество от Хавай, която има типично европейска плисирана яка и перука от 18. век. Това божество с името „Kii Akua Pōhaku“ се определя от съвременните археолози като „испанец от Хавай“ и според мнението на етнолога д-р Карл Вернхарт не е никой друг освен свещеник и съвременник на британския мореплавател Джеймс Кук (1728-1779), който достига Хаваите през 1779 г. Вероятно хавайците трябва да са припознали срещата с белия човек с някое друго божество, което очевидно са очаквали много отдавна. Но нито испанските завоеватели, нито Джеймс Кук биха могли да бъдат оригиналните Богове на туземците, които те почитали от хиляди години. Въпреки всичко, в този случай една технически по-развита европейска нация е била обожествена.

Дали е възможно и европейската цивилизация да е имала някога подобна среща?

Ако някой път посетите италианският мегаполис Рим, не пропускайте да разгледате и Пиаца дела Минерва в Стария град. Пред старата църква на Света Мария се намира един скициран от великия Бернини монумент, представляващ бароков слон, носещ на гърба си обелиск. В действителност оригиналът на обелиска е египетски и е създаден през управлението на Псаметих I (664-610 г. пр. Хр.). Най-смайващото в обелиска обаче е изписаният от италианските учени надпис, който преведен звучи така:

„Мъдростта на Египет, която е издялана в знаците на този обелиск и е носена от един слон, най-силното между животните, би могла да послужи за доказателство на онзи, който я съзерцава, че духовната сила служи за това да носи тежестта на познанието.“

Когато в средата на 17. век папа Александър VII разпоредил изграждането на този монумент на площад Минерва, в западния свят нямало никой, който да може да преведе чуждоезичните знаци, издялани от всичките четири страни на египетския обелиск. Както е известно, едва през 1822 г., опирайки се на своя комбинативен ум, забележителния французин Франсоа Шамполион (1790-1832) успял да разгадае египетските йероглифи.

Откъде авторите на латинския надпис са знаели, че в йероглифния текст става дума за познание?

Още 1500 години преди съвместната дейност на французи, британци и германци да роди науката египтология, гръцкият учен Хераполон въвежда понятието „ta hieroglyphica“ за обозначение на древноегипетските йероглифи, за които публикува и две книги. Той обаче никога не успял да дешифрира египетските йероглифи. Един друг грък, който познаваме под името Херодот (485-430 г. пр. Хр.), ни завещава в деветтомната си „История“ допълнителна информация за отдавна преобладаващата научна традиция на Египет:

„Те ми доказаха, че между първия египетски цар и онзи последно назован жрец на Хефаистос лежат 340 поколения. Затова през този период е имало толкова много висши свещеници и царе. Но триста поколения се равняват на десет хиляди години. Защото три човешки живота са равни на сто години. Към триста се добавят още хиляда триста и четиридесет години. Това значи: в период от единадесет хиляди петстотин и четиридесет години в Египет са управлявали единствено човешки царе, а не Богове в човешка форма.“

Според тези данни Египет трябва да е процъфтявал 11 500 години (!) преди посещението на Херодот, следователно ние можем да предположим, че вероятно е съществувала и напълно развита наука. Независимо от данните на Херодот в частично запазения документ „Aigyptiaka“ съществува и един списък на египетския жрец Мането от Себенют (325-245 г. пр. Хр.) с подобни цифрови данни, на който дори днешните

египтолози продължават да се позовават с удоволствие. Въпреки че съвременните учени отнасят началото на египетското царство към 3000 година пр. Хр., много изтъкнати експерти-египтолози от 19. век вече посочват съществено по-ранно начало на Първата египетска династия: Франсоа Шамполион — 5867 г. пр. Хр., Аугуст Бьокх 5702 г. пр. Хр. и Уилям Флиндърс Петри — 5546 г. пр. Хр.

На Уилям Флиндърс Петри (1853-1942) също така трябва да благодарим и за това, че е успял да датира 28 железни находки за периода между 5000 и 3000 година пр. Хр. и затова времето на т. нар. „ледена епоха“ се сдобива с една съществено по-стара традиция. Само от гроба на цар Диер били извадени 121 ножа, 7 триона, 32 игли за коса, 265 игли, 15 шила, 75 мотики, 79 длета, 102 закривени брадви, 68 съда и 75 правоъгълни метални платки всичките медни. Френският коптолог Едуар Амелиньо, отворил гроба на цар Хазехимуй (2671-2644 г. пр. Хр.) през 1895 година, ни информира:

„Металните предмети, които открих в първата част на монумента, са многобройни: за това далечно време има внушително количество бронзови вази, значително количество инструменти за мирно време и война и за един единствен ден намерих 1220 малки оброчни дарове от мед.“ Следователно тук се налага една предварителна корекция!

А как ни се представя традицията на египетския математик? Още от незапомнени времена мерките и теглилките определят нашия обществен ред и по този начин създават нещо като универсален език. Гръцката дума „метрология“ означава наука за измерването, за метричната система и съответните единици.

Науката, произлязла, от задачите на измерването, броенето и смятането, днес наричаме математика и също произхожда от Гърция. Според разбиранията на съвременните учени Европейската математика има два корена: от една страна това са Месопотамските култури, особено вавилонците, които както изглежда, са извели математическите си заключения преди всичко от астрономията; а от друга страна — културите в земите около Нил, тъй като, според мнението на египтолозите, те били принудени да измерват земята заради честите разливи на Нил. Едва след това, на базата на тези древни източници гърците създали науката за чистата математика.

Вече в по-нови времена, базирайки се единствено на това древно знание, Питагор от Самос започнал да създава геометрична система и така на 51-годишна възраст основал братски съюз и собствена натурфилософска академия. „Питагорейският съюз“ впрочем се занимавал с прераждането на душите и виждал същността на всички неща в числото като универсален принцип. Основната теорема на Питагор за геометрията гласи: в един правоъгълен триъгълник стойността на квадрата на хипотенузата с е равна на сбора от квадратите на катетите, а и в, което се означава така: $c^2 = a^2 + b^2$. Опростено това не означава нищо друго освен, че в правоъгълния триъгълник сборът от квадратите се съотнася както 5:4:3. Но още през 440 пр. Хр. след кървави вътрешнополитически размирици академията на „Питагорейците“ била унищожена чрез палещ. По образеца на Питагор през 387 година пр. Хр. Платон (427-347 пр. Хр.) също създава академия в антична Атина. Тя, между другото, съществувала повече от девет века. Целта на този научен институт също така била да подпомогне „припомнянето“ на древните времена, когато Боговете още господствали на Земята.

А какво казват египтолозите?

Те доскоро бяха на мнение, че не са им известни математически текстове от времето на пирамидите в Гиза. Естествено ние познаваме прекопирания от времето на цар Аменхет III (1861-1853 г. пр. Хр.) папирус Ринд, в който ъгълът на наклона на една египетска пирамида е обозначен като „*seded*“. Освен това Московският папирус съдържа изчисленията за обема на един квадратен пирамидален ствол, а Берлинският папирус подкрепя допускането, че древните египтяни са познавали най-малко релациите на квадратите на страните в равнобедрения правоъгълен триъгълник.

Въпреки че египтяните били смятани дори и от гърците за родоначалници на геометрията, египтолозите са на мнение, че едва гърците са развили една базираща се на доказателства геометрия, което както ще видим, е глупост.

Херодот, който няколко години след построяването на Великата пирамида, може би не е знаел нищо повече за нейните релации, записва в своята „История“, том II, 124 една вероятно неразбрана от него особеност:

„Тя е четириъгълна и всяка стена е широка четири плетра* и също толкова висока.”

[„Антична мярка за повърхнина, един кв. плетър е равен на 1000 стъпки или около 70 кв. м. — бел. прев.]

Мимоходом тази бележка може да се интерпретира, че повърхността на всяка от страните на Великата пирамида била толкова голяма, колкото квадрат, имащ за страна височината на пирамидата. Това приложение може да бъде разгледано и във връзка с Камерата на царя.

Много от изследователите на пирамидите, търсили целта на петте така наречени „освобождаващи шахти“ в камерата на царя, винаги твърдели, че те са построени единствено, за да понасят част от тежестта на тази камера. Но ето, че в камерата на кралицата в пирамидата на Хефрен няма освобождаващи камери, въпреки че тежестта на каменната маса върху нея е още по-голяма. Така вече през 19. век изследователите на пирамидите забелязали, че хоризонталната проекция на Камерата на царя може да бъде определена с цели числови стойности, но не и нейната височина. Д-р Хърибърт Айлиг споделя:

„Дори и египтолози като Райнер Щаделман да отричат, тази крива мярка не е нито случайност, нито немарливост от страна на египетските строители. Било е напълно премислено решение на архитекта, който е искал да постигне напълно прави ъгли дори и в затворената камера. За целта той е избрал цели стойности от 15 лакти не за височината, а за диагонала на тясната страна, при което се получава триъгълник с определени градуси, който може прецизно да бъде контролиран и гарантира перпендикулярни ръбове.”

Следователно и целта на освобождаващите камери трябва да намери логично обяснение! С казаното дотук обаче категорично се установява, че древноегипетското знание не се е опирало на прости релации на отсечки, а че повърхностите напълно могат да се преоформят една в друга. Зад сравнението на лицата на триъгълника и квадрата се крие отново гръцкият учен Питагор. Той казва:

„Квадратът на височината на страничната повърхност минус квадрата на половината от основата е равно на квадрата на височината на пирамидата.”

Но какво е предназначението на Камерата на царя?

Възможно е тя да представлява изключителното постижение на математиката, както твърдят и копитите. Във всеки случай египтологът Адам Франсоа Жомар още през 1824 г. е заявил, че:

„...трябва да разглеждаме Камерата на царя и нейният саркофаг не като погребално ложе, а като място за съхранение на измервателни уреди.”

Той установил, че без преобладаващия наплив от туристи по онова време, в помещенията на Великата пирамида нямало никакво колебание в температурата и влажността на въздуха. Затова направил заключението, че място би било идеално за съхранение на калибрирани чувствителни измервателни уреди. Въпреки че и през 1964 г. учените още не били склонни да изоставят теорията, че пирамидите са гробници, египтолозите д-р Вирджиния Траймбъл и д-р Аликсандър Бъдъуей поне изразили мнение, че е възможно т. нар. „въздушни шахти“ в камерите на царете някога да са имали астрономическа функция, тъй като са подравнени на един градус от Полярната звезда. Без съмнение положението на шахтата трябва да е било предварително определено, и можем да мислим, че температурата в Камерата на царя остава винаги 20 градуса С, независимо от климата извън постройката.

Античното знание обаче дълго време беше потънало в забрава. Единствено от такива подбуди през 1977 г. беше създадена проектна група Плиний. Оттогава 40 филолози по Древни езици, археолози, историци, специалисти по естествени науки и инженери се опитват да преведат за първи път коректно и наистина да проумеят 37 томната „Historia Naturatis“¹⁰ на Плиний Стари (23-79 г. сл. Хр.). Доскоро впрочем с това се занимаваха единствено филолози, които не разбират нищо от техника и наука,

или пък учени-инженери, които не знаят добре латински. Но ето че хората решиха да направят нещо грандиозно.

Но защо Плиний?

Защото този римски учен ни е завещал най-обемистия компендиум. Той не проучва, не проверява, а само страстно събира информация. Абсолютно безкритично цитира към 500 антични автора. Освен това говори за еднорози и описва коне с крила. Когато през 79 година сл. Хр. загива Помпей, задушен от серните изпарения на Везувий, дори и в пепелния дъжд той се опитва да води бележки. Едва в края на 14. век текстовете на Антични автори като Плиний започват силно да влияят върху света на учените и определят фундамента на днешното научно статукво. Освен това някои изследват текстовете на Аристотел (384-322 г. пр. Хр.) и се занимават с философски въпроси — напр. Пико дела Мирандола (1463-1494). Италианският философ Марсилио Фичино (1433-1499), който е основният представител на Академията на Козимо ди Медичи, превежда текстове на Питагор, Платон и Плотин (205-269). В областта на науката по онова време се връзал и „универсалния гений“ Леонардо да Винчи (1452-1519).

Така нареченият „гений“ да Винчи започва кариерата си през 1482 година като художник във Флоренция. По онова време нито латинският, нито гръцкият били говорими езици. Да Винчи се запознава с Марсилио Фичино, който му доверил непопулярните древни текстове. Внезапно Леонардо да Винчи успял да конструира върху чертожната си дъска една относително годна за летене машина. В многобройните тефтери на да Винчи, които в голямата си част са изписани на прочутия огледален шрифт, съществуват дори и скици на задвижван с мускулна сила вертолет. Също така на универсалния гений се приписва и изобретяването на подводницата и водолазния звънец. Въпреки че той изучил човешката анатомия чрез дисекция на трупове, никога не успял на практика да построи своите технически апарати или пък да ги изпробва.

Защо Леонардо да Винчи не е успял да приложи откритията си на практика?

Може би, защото т. нар. гений изобщо не е бил истинският автор на техническите идеи, а само ги е преписвал от библиотеката на Козимо ди Медичи без да ги разбира. След като и други личности получили достъп до тези преводи и се добрали до новата библиотека, „Козимо ди Медичи“ се разпаднала и към края на 15. век по модела на Платоновата академия била създадена „Akademica Platonica“ във Флоренция. Отсега нататък наблюденията и измерванията на външния свят напредвали с големи крачки. Като от нищото през 1606 г. бил открит далекогледа, през 1618 г. — микроскопа, през 1622 г. — сметачната линийка, 1641 г. термометъра и 1644 г. — барометъра. Може би най-драматичните резултати били постигнати, когато с помощта на телескопа учените започнали да наблюдават небето. Прес 1610 г. Галилео Галилей (1564-1642), който по онова време бил професор към университета на Падуа, вече публикувал наблюденията си за Луната и планетите, от които направил неизбежният извод, че те, както и Земята, се въртят около Слънцето. Въпреки че още преди Галилей датския астроном Тихо Брахе (1546-1601) наблюдава орбитите без телескоп, теорията на Галилей официално била заклеймена от папата и текстовете на учения били забранени. Девет години по-рано съвременникът на Галилей Джордано Бруно (1548-1600) дори бил изгорен на клада, защото твърдял, че живот съществувал не само на Земята, но и в универсума, където също имало много подобни на нашата планети и там биха могли да живеят разумни същества.

Възможно ли е всичко това да бъде обяснено с новия достъп до знанието на древните?

Факт е, че по-късно се създадоха връзки между Франция, Англия и Германия, за да се проникне в древното знание от онова първично време. Става дума за периода, наричан от Античната литература „Златната епоха“, когато човекът е седял редом до Боговете. Дори трябва истински да благодарим на ислямската военната сила, че това знание е достигнало Европа през 8. век, преди завоеванията на испанците. Когато през 15. век от своя страна испанците взели надмощие като завоеватели, испанската инквизиция се опитала да се освободи от всички чужди елементи (юдейство, ислям).

Но въпреки това през този период управляват езотерично обременени крале, които, според преданията, търсели рая и извора на младостта. Испанският авантюрист и офицер Поне дьо Леон, който през 1511 г. успял да стане губернатор на Испаньола (Хаити) и Пуерто Рико в „Новия свят“ (Америка), бил много ангажиран в тези проучвания.

От един разпит на заловен туземец дьо Леон чул за някакъв извор, за който се говорело, че „... ако някой сломен от старостта човек пиел от него, щял да си възвърне житейската сила“. За Поне дьо Леон това било ключово доказателство за съществуването на библейския извор на младостта, защото в испанския двор, а и в цяла Европа, висели безброй картини на най-известните художници, които при всички любовни сцени и сексуални алегии изобразявали и поток с магическа вода.

Когато испанският крал Фердинанд бил информиран за тези нови слухове от губернатора, той издал на Поне дьо Леон пропуск за пътнически привилегии и експедицията първоначално се насочила към северна Испаньола. Официалната версия за целта на експедицията дори за кралските адмирали била търсенето на благородни метали. През 1513 г. Поне отново се отказал, защото, както той казва: никоя изворна вода не прави чудеса“. Но въпреки неуспеха на Поне дьо Леон един свещеник на име Мъченик Петър пише следното съобщение:

„... на 325 мили от Испаньола би трябвало да се намира остров Боюка, където има един особен поток, чиято вода подмладява старците. Нека Ваше Величество не мисли, че казвам това лековерно или недомислено; защото мълвата за него се разпространява в целия двор като истина и всички, които не са профани, мислят, че това е така.“

Докато в Новия свят търсели Извора на младостта, в Европа християнството се разцепвало. Хора като Мартин Лутер (1483-1546), който е професор по теология в германския университет Витенберг в Саксония, критикували християнската власт. През 1517 г. той впрочем публикува текст, в който осъжда търговията с индулгенции. Спорът бързо ескалира и Лутер скоро се превръща във водещ теолог на независимата протестантска църква, която имала поддръжници в цяла Европа. Дори Испания, Португалия и Италия, които останали чисто католически, усетили влиянието на протестантството. В същото време други протестантски реформатори, преди всичко Улрих Цвингли от Цюрих в Швейцария и Жан Калвин от Женева — в югозападна Германия, прокарават едно ново, независимо учение за вярата, което по-късно било защитено от западната власт и се запазва като независимо от папата. По-късно много християни във Франция, Полша и страните на Хабсбургите се присъединяват към учението на Калвин. Холандия, Шотландия, както и повечето германски държави въвеждат „калвинизма“ за официална религия. Въпреки това още 40 години Ватиканът в Рим твърдо отказвал да чуе критиката на реформаторите в каквато и да била форма. Едва след две провалени атаки между 1562-1563 г. римо-католическите епископи и теолози ясно определили в какво точно да вярва и как да се държи всеки един член на църквата. На един всеобщ католически църковен събор (1545-1563) в малкото градче Триен в южните Алпи били приети редица декрети, които съществено допринесли за обновяване на католицизма. С новите органи на инквизицията в Рим и със списък на забранените книги Ватиканът създал ефикасна надзорна йерархия, за да е сигурен, че клирът и поклонниците спазват новите правила на вярата така, както се очаква от тях. Впоследствие църквата потискала и много нови научни открития, защото смятала, че те могат да разклатят вярата в Бога. Бил сложен краят и на търсенето на фантастичния извор на младостта. Това не се е променило до днес. Заради интригите на властта изминаха 1800 години, докато Николай Коперник (1473-1543) открие това, което още Аристарх от Самос е знаел 2300 години преди него, а именно, че Земята се върти около Слънцето. А 5000 години най-древните знания на китайците си пробиваха път към Европа.

Дали обаче всичко, което миналите поколения са знаели, изобщо някога е стигнало до нас?

Групировки, имащи достъп до древното знание, действат на тъмно и още тогава са били активни. Също и пруският каноник Коперник, когато следва в италианската Падуа, се запознава както с флорентинския неоплатонизъм, така и с питагорейските текстове, благодарение на което успял да изведе правилото на старите строители. Подобно на да Винчи и Коперник не бил автор на своите, за онова време оригинални теории. Той само имал смелостта да изкаже наскоро придобитите си впечатления от връзката си с древното знание. Защото още през 438 г. сл. Хр. в коментара си за Платоновия диалог „Тимей“ гръцкият философ Прокъл (410-485 г. сл. Хр.) отбелязва:

„Във всяка от планетните сфери има невидими звезди, които се въртят заедно със своите сфери.“

Така науката на Коперник от 1543 г. до голяма степен се оказва повторение на древната наука. В края на IV Книга, II-307, в своя коментар към „Тимей“ Прокъл твърди:

„Обаче е питагорейско да се придържаме към орфическото родословно дърво. Защото знанието за Боговете от орфическите предания достига до гърците едва с Питагор.“

Какво обаче представляват орфическите предания?

„Орфизмът“, както се знае, е тайно учение още от 6. век пр. Хр., което било преподавано предимно в южна Италия и в античния град Атика и се е съхранило до днес. Полубогът Орфей, появил се от връзката между бог Багр и мирянката Калиопа, според гръцката митология получава свещените текстове на това учение от Хадес, докато пребивава в подземното царство. Но не Хадес, а самият Аполон трябва да е написал тези текстове, преди те да бъдат подарени на Орфей заедно с един струнен инструмент. Аполон от своя страна е идентифициран от гърците с египетския Бог Хор, следователно произходът на тази мъдрост ни връща отново към Египет. Подобно на древните египтяни и „орфиците“ вярвали в наказанието или наградата след смъртта. За един орфик наказанието се състояло в това, че докато пребивавал в подземния свят, той трябвало да работи за намиращите се там Богове, както и за земните роби на кралските фамилии.

Дали тази традиция се е запазила до днес?

През април 1997 г. ми се обади д-р Флориан Хубер, който тогава се занимавал с организирането на Петия международен конгрес по метрология *Orda et Mensura*. Той ми съобщи, че е прочел тезата ми в „Звездната порта на пирамидите“ и ме попита дали не искам активно да участвам в конгреса. Мястото на събитието беше сполучливо избрано — музеят в Мюнхен.

За събитието били предвидени високо отличени професори на съвременната научна мисъл, които специално щели да пристигнат от различни точки на Германия, Великобритания, Испания и Австрия. За мен беше голяма чест, че ще мога да участвам с доклад в този отбран научен кръг. Конгресът, на който имах възможност да разговарям с повечето представители на научната мисъл, се проведе от 4 до 7 септември. Но още първият ден американският асиролог проф. Марвин А. Пауел от университета в северен Илинойс ме изуми с изказването си, че само 20% от намерените досега 500 000 плочки с клинописи са били оповестени. Това означава, че останалите 80%, макар и преведени, са скрити от обществеността. Тъй като проф. Пауел не знаеше, че не съм представител на науката в традиционния смисъл, спокойно ми довери своето обяснение защо текстовете са пазени в тайна от обществото:

„Плочките с клинописи съдържат многобройна информация за астрономия, чужди планетни системи, звездни посетители и сведения за историята за създаването на човека, което би обърнало нашата представа за света с главата надолу. С оповестяването на тази информация единствено бихме дали храна на последователите на Деникен...”*

[„Ерих фон Деникен — съвременен автор на много бестселъри на праастронавтска тематика, „иронизиран“ от класическите учени заради твърденията, че земният живот е донесен от извънземни — бел. прев.]

След като бях провел различни разговори с останалите участници в конгреса, скоро установих, че работата е свързана с една вманиачена каста. Дори и между посетителите имаше голям брой членове на орфическите и масонските братства, които вероятно и до днес поддържат своите стари традиции.

Масонската традиция е близка до „Naometria” — та на Симон от 1592 г., която при всички случаи е мистична система за пресмятане, изкуство за измерване на храмовете в Новия Ерусалим и мистичното начало на математическото изкуство. Тя е била астрономическа геометрия, която в голяма степен е определила стила на строителството през Ренесанса и дори и днес може да ни изуми, ако отидем във Флоренция. Нещата стават още по-интересни, ако човек знае, че самото съществуване на Новия свят (Америка) вероятно е било известно на озовалите се във Флоренция братства дълго време преди Христофор Колумб да направи своето откритие.

Дали тогава откриването на Америка е било случайност?

В пещерата Франчти в южна Гърция при последователни изкопни пластове още от 11. век пр. Хр., археолозите постоянно намирали обсидиан. Обсидианът е вулканично стъкло, което е много търсено в праисторическите времена. Най-новите лабораторни анализи днес доказват, че обсидианът от пещерата Франчти произхожда от отдалечения на 160 км остров Милос. Тази потвърдена за първи път морска търговия на нашите предшественици вероятно е продължила да се разпространява и през следващите векове, защото обсидианът от Милос се открива не само на различни места в южна и северна Гърция, но дори и в Египет.

Но първите откривателски пътешествия през Античността, за които говорят писмените източници, тръгват от Египет. Те също така служели за търговски цели и снабдяване с различни суровини. Още преди повече от 7000 години египетските кораби прекосявали Средиземно море, за да купуват дървен материал. В Египет нямало гори, но пък имали нужда от него — напр. за строителство. Дали древните египтяни са напуснали Средиземноморието и съответно много преди европейците са пътували по света, е нещо, което продължава да създава главоболия на съвременните учени.

През юли 1997 г. археолози от университета Бъркли в Ню Йорк откриха в Египет гробове на 4500 години, които предизвикаха нарастващо безпокойство в научния свят. По мнението на археолозите ставало дума за „вечните жилища” на работници, които били изрисувани по стените. Както показаха изследванията на скелетните останки, единият от тях е бил с ампутиран крак; той преживял тази хирургическа интервенция цифром и словом на 14 години! Въз основа на костните анализи могло да се установи, че единият от шестимата погребани е починал от сътресение на мозъка, а един друг — от сифилис. Особеното в случая с венерическото заболяване е, че тази болест не се срещала в „Стария свят” и била напълно неизвестна. Чак по-късно Христофор Колумб и други мореплаватели я пренасят от Америка.

Следователно дали древните египтяни са били в Америка преди Колумб?

Преди няколко години българската патоложка д-р Ирина Балбована откри при изследвания на египетски мумии следи от кокаин и никотин, които също както и сифилиса, са типични само за Америка. Странно, че международната египтоложка гилдия посрещна нейните резултати само със смях и подигравки! Госпожа Балбована споделя:

„За откритията си не получих никаква благодарност от страна на египтолозите, а само обидни писма защо съм ги публикувала.”

Но поне е исторически факт, че преди Христофор Колумб да „открие” Америка на 14.10.1492 г., за ориентацията му в открито море е имало на разположение морски карти, изготвени поне 20 години по-рано, които италианският учен Паоло Дай Подзо Тосканели прерисувал от по-стари образци. Писмата на Тосканели до Колумб от 1472 г. са запазени и до днес и картинно ни описват оживената кореспонденция на учените:

„Природният изследовател Паоло поздравява Христофор Колумб! Разбрах за Твоето чудесно и грандиозно желание да предприемеш пътуване до местата, където растат подправките. В отговор на Твоето писмо Ти изпращам препис на едно друго

писмо, което някога преди войната в Кастилия написах до един довереник на португалския крал, в отговор на запитването му до мен по молба на Негово Величество. И Ти изпращам същата морска карта, която дадох и на него. Така удовлетворявам молбата Ти.”

Отговорът на Колумб до Тосканели също потвърждава получаването на такава морска карта, на която били изобразени американските континенти. Анализите във връзка с определени заледени земни области, потвърждават датата на създаването на тази морска карта — 8900 години пр. Хр.! А и античните артефакти освен това свидетелстват за кръглата форма на нашата планета:

„Получих писмото Ти и изпратените предмети и изпитах огромно задоволство. Разбрах за Твоя великодушен и чудесен план да пътуваш на Запад и с помощта на изпратената карта да достигнеш до Източните земи. Обяснението щеше да бъде ясно, ако имаше под ръка кръгла топка. Радвам се, че ме разбираш правилно. Споменатият маршрут е не само възможен, но е реален и сигурен.”

Откога водният път към Америка е бил известен?

През третото хилядолетие преди Христа е възможно японците първи да са успели да стъпят на американска земя преди Колумб и преди викингите. В Еквадор археолози откриха селище близо до Валдивия, в което намерили японска керамика от времето на културата Йомон. Следователно може да се предположи, че това древно селище дължи появата си на японски рибари, които по мнението на съвременните учени, достигнали западния бряг на Америка под влиянието на случайни морски течения. Аз обаче го виждам другояче! Според мен още тогава е имало международни търговски отношения.

Както се знае още към 5000 година пр. Хр. египтяните са направили експедиция до загадъчната страна Пунт, чието местоположение и до днес не може да бъде локализирано. Освен, че Пунт се смятал за страна на Боговете, древните египтяни си набавяли оттам благовония и злато. Египтолозите все още спорят до каква степен египетските мореплаватели са кръстосвали света. По случайност една кутийка за грим от гроба на принцеса, починала около 2300 година пр. Хр., се оказва първата опорна точка за определянето на местоположението на Пунт. В кутийката имало още малко грим, който съдържал вещество, което не се намирало в Египет — антимон. Този рядък сив метал търговците вземали чак от южна Африка от река Замбези в днешно Зимбабве. Човек едва ли би могъл да си представи, че още тогава египтяните са достигнали толкова далеч на юг. Един надгробен надпис обаче доказва, че морски пътешественик на име Кнемхотеп дори трябва да е бил в Пунт девет пъти. Той винаги се връщал невредим в къщи.

Освен това около 600 година пр. Хр. цар Нехао II (610-595 г. пр. Хр.), както е установено, поставя задачата на своя адмирал отново да заобиколи Африка. Този фараон вярвал, че Африка изцяло е заобиколена от вода като се изключи северозападната ѝ част. Ето защо дал заповед на своя водач да провери дали това е така. Нехао II разпоредил корабите на експедицията да тръгнат от Червено море и да се движат само на юг по крайбрежието. След обиколката на Африка те щели да се върнат в Египет през Средиземно море. Това е първото историческо доказателство, че египтяните са заобиколили Африка 2300 години преди европейците.

Дали фараонът е почерпил тази информация от древноегипетски хроники?

От казаното досега напълно можем да допуснем, че древните египтяни още преди хилядолетия са могли да достигнат Америка. Съгласно информацията в американския вестник *Phoenix Gazette*, преди деветдесет години в Големия каньон на практика би трябвало да е открит древния гроб на един египтянин. Във водещия материал от 5 април 1909 г. за откривател на находката е представен проф. С. А. Джордан от известния *Smithsonian Institution*. Но на запитването от страна на моя колега Дейвид Хатчър Чайлдрес относно достоверността на находката през септември 1998 г. прессекретарката на института не пожела да отговори. При всички положения обаче и пещерите Лолтун на могилиите Пуук* в централен Юкатан съдържат забележителни свидетелства, в които могат да бъдат припознати връзки с Древен Египет. Думата

„лолтун“ означава „цвете в скалата“ и по начина си на изписване напомня египетския йероглиф за „град“. Американският археолог д-р Менсън Валънтайн твърди:

[*Руини в Уш-мал — един от големите градове на Маите в Мексико, на 80 км от Мерида — бел. прев.]

„Това е свързано с най-значимия и разпространен символ, кръста, вписан в квадрат. „Loltun“ може да бъде сравнен и с него; ако се вземат под внимание и намиращите се от всички страни и образуващи кръг входи.“

Следователно находката би следвало да представлява подобна на лабиринт постройка, която по мнението на д-р Валънтайн не произхожда от маите:

„В изумителните помещения съществуват множество доказателства, че многобройните странни пластмаси от обработена скална маса и издяланите в камъка знаци не са дело на маите, а на някоя по-древна раса.“

Някои от невероятните находки на д-р Валънтайн представляват колосални статуи, които очевидно са били изработени в много ранен период от пещерните сталактити и сталагмити. Красноречивите белези, оставени от водата в пещерите и по тези скулптури показват, че целият този комплекс, който в днешно време е на повече от 100 м надморска височина, дълго време се е намирал под вода, и то след като каменните фигури са били създадени. Тази информация отново потвърждава древността на морските карти, които през 15. век са били на разположение на Христофор Колумб.

Възможно ли е те да произхождат от библиотеките на Древен Египет?

Австралийският археолог д-р Рекс Гилрой от Mount York Natural History Museum в Нови Южен Уелс казва в едно интервю:

„На пръв поглед изглежда, че Австралия не разполага с никакво забележително културно минало. Няма антични замъци, писмени записки, никакви артефакти, отвеждащи ни към какъвто и да е било вид техника.“

Но този пръв поглед на археолога лъже! Древните жители на Австралия, аборигените, могат да разкажат за една отдавна преминала австралийска епоха, която те наричат „Времето на сънищата“. В този период заедно с аборигените живеели силни човекоподобни същества, които според вярванията на аборигените, дошли от звездите.

Възможно ли е да става дума за контакт с Древен Египет?

В Австралия съществуват множество пирамидални постройки и изкуствени възвишения, които ни връщат към тези древни културни дейци. От 1866 г. австралийските фермери и заселници, извършвайки земеделската си работа, действително постоянно намират артефакти, които несъмнено би трябвало да произхождат от Близкия Изток. Много от предметите се смятат за палестински, финикийски и преди всичко египетски. Дълго време археолозите стояха настрана дотолкова, доколкото не искаха да картографират находките. Но и 100 години по-късно продължават да бъдат откривани особени предмети. На 17 май 1966 г. фермерът Дал Въри намира грубо издялана статуя, която днес се намира в стъклена витрина в Gympie-Museum fur Heimatgeschichte. Представлява изображение на маймуна. Но освен в зоологическата градина в Австралия няма маймуни! В долната лява част на скулптурата е поместена — при всички положения вече малко изтъркана гравюра, която напомня йероглифа на знака за „hez-ur“. Това е знакът за „бялата маймуна“ и е възможно да символизира Тот, египетския Бог на мъдростта.

Това доказва ли, че фараоните са били в Австралия?

Междувременно наистина съществуват достатъчно неща, които потвърждават присъствието на фараоните в древна Австралия. Например в една медна мина в Мариба беше изкопана статуя на египетското божество Атон, на която някой се е молил преди 3500 години. Северно от Куктаун бяха намерени изображения на бойна машина, както и изображения на крилат слънчев диск. През 1912 г. близо до Гордънвайл работници откриха монолит, на който имаше изобразен древноегипетски боен кораб. През 1994 г. североизточно от Нови Южен Уелс австралийският изследовател и автор на филми Пол Уайлт отново откри йероглифи, част от

египетското наследство. Дори един царски атрибут би могъл да се окаже, че принадлежи на фараона Хеопс, властвал преди 4500 години в Египет.

Излиза, че мъдростта на нашия вид трябва да се е развила и оформила в значително по-ранен стадий, отколкото официалното научно мнение иска да признае. Междувременно и учени на днешното статукво, като д-р Доналд Йохансон, стигнаха до извода, че страни като Австралия са били заселени още преди 60000 години от модерно изглеждащ народ, който още по онова време е пътувал по море.

Но кой от народите преди 60 000 години, състоящ се от ловци и събирачи, е бил способен да достигне подобни технически, висоти?

Глава 2 ПЪРВАТА ЕПОХА

Когато еврейският равин Бенджамин бен Йонах от Навара през 12. век посещава Египет, а по-късно и пирамидите в Гиза, той записва в своя дневник:

„Пирамидите, които виждам тук, са построени с магия.”

Заради завоевателните походи на арабите от средата на 7. век булото на суеверието се спуснало пред очите на хората и те се опитвали да обяснят вече придобитото и отново забравено антично познание като чудо. През вековете в главите им се вкоренила упоритата представа, че в египетските постройки безчинствали призраци, които наказвали престъпниците и осквернителите на гробове. В представите на арабите след залез слънце една гола жена със страховити зъби пазела руините и подмамва младите мъже при себе си, след което те полудявали. Лошата слава на египетските постройки бързо се разнесла във всички държави до Европа. Затова и британският изследовател сър Джон Мендъвил при посещението си в Египет през 14. век се оплакал, че му липсвала смелост да влезе в египетските пирамиди. Ето защо дълго време науката не могла да си пробие път до културните завоевания на фараоните. Едва преди около 200 години със създаването на „египтологията”, благодарение на специално подготвени учени се оформя здравомислещ подход към културното наследство и постройките в Египет. Днес този дял от науката дори може да се изучава в университетите, въпреки че всички доценти в консервативните си курсове твърдят, че в страната на фараоните вече нямало нищо драматично за откриване. Но между учените на новото време е имало и продължава да има и инакомислещи, такива като великият британски египтолог проф. Алан Х. Гардинър (1879-1963), който по отношение проучването на Египет заявява:

„Това, което днешните египтолози гордо разказват като история на Египет, в повечето случаи не е нищо друго освен сбор от цитати и части на книги, които изобщо не са убедителни.”

Ако като цяло погледнем към Първата епоха на вече цивилизован Египет, в действителност се получава така, че нито нашите египтолози поотделно, нито археолозите като цяло са в състояние да кажат със сигурност кога е започнала и колко време е продължила тази епоха. Благодарение на съвременните технологии, например изследванията, получени от сателитната разузнавателна техника, днес вече стана възможна рационалната реконструкция на определени исторически процеси. Така ние относително точно можем да заявим, че много отдавна, може би преди 50 милиона години, земите, образуващи днешен Египет, са се намидали още под морската повърхност. Преломи от невъобразим мащаб оформяли тогавашния земен облик и довели до познатите ни днес земни формирания. По времето на този период, наречен „Креда”, в Нубия (Етиопия) се отлагат пясъчници, а след тях първите варовици и глинени пластове. След един огромен период земята изплувала, за да бъде отново залята от северния океан. Тези земно-исторически процеси, свързани с мащабни времеви периоди, бавно довеждат до еволюционната фаза на образуване на вековните варовици, които заради намерените в тях вкаменели морски животинки бяха наречени от съвременните геолози „нумолитни варовици”. Последвал период, в който

се образува падината на Червено море и под въздействието на нагъването на земните пластовете от двете му страни възникват планинските вериги на Синайския полуостров и на Източния бряг. Едва по-късно, със завършека на миоцена, днешен Нил оформя своята долина дълбоко навътре в алувиалната почва.

Там, където днес се намира ветрилообразната делта по онова време имало още един Средиземноморски залив, който се врязвал дълбоко в сушата. Към края на плиоцена започва мощно издигане на земните пластовете. Когато това се случило, коритото на Нил се напълнило с пясък и пирит, отмити от близките планини и донесени от речните притоци. От тези отмити пластовете Нил оформя окончателното си речно корито. Тези бавни процеси днес могат да се видят в стъпаловидните почвени пластовете.

Къде обаче остава човекът, построил по-късно египетските пирамиди от тези геоложки пластовете?

Според голям брой от списъците на египетските царе началото на Първата епоха на цивилизованото човечество започва преди 23000 години с появата на подобни на джуджета божествени същества, наречени „Птах“ (ptah). Както многото предания и намерените пластики показват, съществата „Птах“ имали необичайно голям череп, докато телата им, както изглежда, не надхвърляли 140 см. Интересното в преданията е това, че според френския генетик д-р Жомар Люко „древния Адам“ бил висок не повече от 140 см. В противоречие на египетските „Птах“ — създания френският учен доказва, че „древният Адам“ се заселил още преди около 200000 в Африка и е роднина на африканските пигмеи от племето Ака. Тези резултати освен това бяха потвърдени от университета Йейл в Чикаго и от Харвардския университет в Бостън.

Но какво наистина се е случило преди 200 000 години?

С появата на модерната наука, която на практика се развива успоредно с религията, през вековете се е оформила една пристрастна научна догма, определяща съвременната представа за света и нашия обществен ред. Единствено заради възпитанието и традицията представата ни за история винаги се свързва с идеята за прогреса. Обикновено си представяме, че човешката цивилизация в по-голямата си част е преминала горе-долу така: заражда се в Месопотамия и Египет, още тогава постига високо ниво в областта на религията, изкуството и политиката, за да се разпространи по-късно към Палестина, Сирия и Гърция. Разпадането на Римската империя и категоричният тласък в обратна посока на Средновековието са последвани от настъпването на Ренесанса и преоткриването на Новия свят и от бурен прогрес и „индустриална революция“, продължили до 21. век.

Дали обаче тази картина за прогреса на цивилизацията е наистина правилна?

По отношение на Древен Египет американският изследовател на пирамидите Джон Антъни Уест изказва мнението, че:

„В какъвто и да било аспект египетското знание изглежда завършено още от самото начало. В природонаучните, техническите, свързаните с изкуството и строителството техники, както и в йероглифната система на практика не се забелязват „етапи на развитие“; много от постиженията на ранните династии по-късно никога не са били надминати.“

Как обаче е станало възможно една завършена цивилизация да постигне толкова много за толкова малко време? Английските ми колеги Греъм Хенкок и Робер Бовал смятат, че са намерили подходящ отговор:

„Решението на загадката, разбира се, е очевидно; но то е толкова различно от популярното мислене, че рядко се обсъжда. Египетската цивилизация не представлява никакво развитие, тя е била завещание.“

Както се убедихме, днес благодарение на съвременните научни методи сме в състояние напълно да проучим следите от нашето минало много по-точно и по-многогранно. Въпреки това много нови открития, които не намират място в обществено-представянната картина за света, продължават да бъдат игнорирани. Особено през последните години излязоха наяве някои обезпокояващи и объркващи неща, които рано или късно нашите учени ще трябва да вземат под внимание. Много

от тези открития, които дават обяснение за историята на човечеството обаче по впечатляващ начин потъват в архивите на музеите или изчезват в някакви други неясни канали и не достигат до широката общественост. Но защо?

При избирането на теза за произхода на човешкия живот винаги се е започвало оттам, че в първичния бульон на Земята организмите са се създали от водните изпарения, въглеродния двуокис, метана и амоняка. Досегашната представа почива на предположението, че кислородът би трябвало да се е появил и да е проникнал в атмосферата едва много по-късно (преди 400 млн години) с появата на фотосинтезата на растенията. По-новите открития на съвременната астрономия обаче опровергават този модел и объркват учените. Още през 5. век пр. Хр. гръцкият философ Анаксагор (500-448 г. пр. Хр.) заявява:

„Семето на живота принадлежи на Космоса, то пуска корени навсякъде, където условията са благоприятни.“

Германският физик и физиолог д-р Хелман фон Хелмхолц през 1874 г. написа нещо подобно на казаното от гръцкия учен 2 500 години преди него:

„При положение, че всичките ни усилия да докажем възникването на организмите от мъртвата материя се провалят, ми се струва коректно да поставя въпроса: дали животът някога възниква или пък е много по-стар като самата материя; и дали семето не преминава от една планета на друга, за да се развие там, където открие плодородна почва...“

Означава ли това, че е възможно искрата на земния, следователно и на човешкия живот да е дошла от Космоса?

Развитието на човешкия вид е дълъг и сложен процес, който обхваща почти осем милиона години. Понякога първите хора използвали пещерите, за да се приютяват край огъня и да се пазят от кристалния студ, както се вижда от една 400000 годишна находка в Чоу Ку Тиен, близо до Пекин. Но популярната представа за първите хора като типични пещерни обитатели е погрешна, защото от повечето ни известни случаи те живеели свободно навсякъде и се криели от климатичните неудобства в палатки или елементарни постройки. Но тъй като тези постройки били направени от нетрайни материали и не оставяли следи, днес се знае много малко за тях. Ето защо голяма част от историята на Първата епоха тъне в мрак и несигурност. Защото единствените указания, които имаме за процеса на оформяне на човека, са само шепа вкаменелости, обикновено намирани на различни, отдалечени помежду си места. Тази е причината, поради която реконструкцията на степента на интелигентност и културното ниво на предците ни е проблематична за изследователите. Трябва обаче да отбележим, че и техните теории — подобно на земните масиви — подлежат на промяна и изискват нова редакция.

Съвременните археолози на египетските артефакти и строителни обекти по странен начин са твърдо убедени, че древноегипетската култура, която по мнението на науката е просъществувала минимум 4000 години преди управлението на фараона Менес (3100-1060 г. пр. Хр.), не е изграждала постройки, които да говорят за нейната същност. Дори бяха намерени инструменти от палеолита (древна каменна епоха 600000-8000 години пр. Хр.), но те изобщо не се различават от намерените в Европа и не допринасят нищо специално за Египет. Менес и непосредствените му наследници познаваме единствено от класическите автори и египетските списъци на царете, вследствие на което чак до 1895 г. Първата епоха на Менес остава абсолютна мъгла. И въпреки че актуални находки и по-нови анализи на стари артефакти доказаха доста за онзи Първи период, т. нар. учебна наука упорито зацikli в представата си за света.

Според нея именно преди 5000 години, започвайки да си служи с бронзови предмети, човекът трябва да е създал първата цивилизация, от която впоследствие ние сме се развили до днешната компютърна епоха. Самата Библия приписва на цивилизования човек второстепенна роля по отношение на земно-историческите периоди и фиксира неговата поява само на около 6000 години история. В подобни опити за реконструкция при всички положения не трябва да забравяме мнението на американския археолог проф. Мерил Ънгър:

„Учените също трябва да са изключително внимателни и не трябва да придават неуместен смисъл на оценките на археолозите и техните интерпретации на данните. Че оценките на информацията и заключенията, отнасящи се до археологическите находки, често се оказват субективни, се вижда достатъчно ясно от големите разминавания в мненията на компетентните специалисти в тази област.”

По мнението на нашата наука първите човешки общности, препитаващи се от земеделие и животновъдство на познатите ни днес видове растения и животни, възникват в Близкия Изток, когато придошлото изобилие на вода от топящите се вътрешноконтинентални ледници увеличило влажността на въздуха и количеството дъждове. Така по планините и възвишенията на Близкия Изток увеличената влажност трябвало да е довела до разпространението на горски ландшафти и буйна зеленина, представляваща предвестник на пшеницата и ечемика. Защо обаче човекът изобщо се е занимавал със земеделие, все още остава само предположение. В случая били необходими две неща: първоначално да преустанови странстващото ловуване и събиране, за да започне уседнал начин на живот. После да се е научил да разпознава 12-месечния период, което предполага контролирано измерване на времето. Едва точното преброяване на дните по Луната, може би е довело до знаци, които допълнени от символите на Зодиака, създали система, от която в края на краищата се развила азбуката. Без чувството за време хората със сигурност не биха развили трудоемката работа на земеделеца, защото в повечето случаи щели да чакат цяла година, докато получат годна реколта. В Стария завет този процес е разказан с историята за грехопадението, в която най-първите човеци се осмелили да направят началната крачка в подчиняването на Земята. Първият човек, Адам, похапнал от „дървото на познанието” и съответно Боговете го изгонили от „рая”. С този момент, когато Адам се превръща в земеделец, Библията отбелязва Първата епоха. Подобна история присъства и в египетската митология. Древните египтяни наричали „дървото на познанието” „дървото-кезбет”, а „дървото на живота” — „дървото-ишед”. Обратно на старозаветното „дърво на живота” египетското „дърво-ишед” можело да предизвика и смъртта на всеки. Така египетските Богове също би трябвало да са произлезли от някакво „дърво”. За разлика от Стария завет египетската митология също така разказва, че „много преди строежът на пирамидите” хората се опълчили срещу върховния Бог Ра и избухнал бунт, целящ придобиването на „дървото-ишед”:

„Аз съм онзи велик „mjwe” (Ра), който разцепи до себе си дървото-ишед в „lwnw” (Хелиопол) в онази нощ на борба, когато въстаниците бяха заловени, в онзи ден, когато бяха унищожени враговете на Всевишния.”

Както може да се види от 109-ти афоризъм, 192-195, на Египетската книга на мъртвите, с помощта на придружаващите го лица Ра успява да осуети плана на бунтовниците, но този момент ще разгледаме отново в Глава 5.

Но какво е представлявало това могъщо дърво, което още от праначалото на развитието на цивилизования човек е играло толкова ключова роля? Може би нещо подобно на египетския стълб Дждед, който тематично позволява единствено технически интерпретации? Този „предмет”, обозначаващ от древните текстове като „гръбначен стълб” или „гръбнак”, се е намирал първоначално в Хелиопол. Какво казват египтолозите за тази мистериозна вещ?

„По всяка вероятност обяснението е, че първоначално Дждед е представлявал един кол, около който спираловидно били свързвани житните класове.”

Едновременно с това обаче египтологът д-р Манфред Луркер признава, че:

„Стълбът-Дждед е праисторически фетиш, чието значение още не е открито.”

В древноегипетската столица Мемфис още в старото царство е съществувал специален ритуал, в който „жреците на уважавания Дждед” отслужвали „издигането на стълба Дждед”. Церемонията Дждед се празнувала ежегодно през месец Кояк (средата на ноември) и започвала винаги с жертвоприношение, което фараонът дарявал на Озирис, „владетеля на вечността”. Богините Изида и Нефтида освен това винаги са рисувани по стените на храмовете коленичили пред стълба Дждед, посредством който общували с божеството Озирис.

В коптския текст „Звездното око на Космоса” за Изида и Озирис се казва, че:

„Изида и Озирис бяха изпратени, за да помогнат на света, като научат примитивното човечество на изкуството и техниките на великата култура.”

Това би могло да означава, че през архаичната епоха са съществували поне две различни културни степени. Естествено това е напълно възможно, както днес можем да установим при сравнението на нашето културно ниво с това на пръснатите по земята племена от джунглата, които все още се намират във фазата на неолита (късната каменна епоха). Те съществуват заедно с нас, донякъде без ни най-малка представа за нашите технически постижения. Този факт допуска хипотезата, че е напълно възможно и древните фараони да са контактували с някаква още тогава развита култура. Между впрочем именно в „стълба Джд” фараоните виждали „гръбнака” на Вестителя на културата Озирис. Възможно е в древните времена египетските царе да са имали пред очите си някаква неразбираема технология, която някой божествен персонаж донесъл със себе си, какъвто е случаят и днес с някои Карго-култури, а по-късно са я интерпретирали погрешно. Дори един от синонимите на Птах (ptah) е „уважавания Джд”.

Означава ли това, че нашата високоразвита цивилизация не е първата?

Една 3700-годишна плочка с клинопис от Месопотамия описва създаването на човека различно от детайлността на Библията:

„Позволи ми да смеся кръвта и да направя костите. Позволи ми да създам първото същество — то ще се нарича човек.”

Първият човек, който асирийците наричат „Адапа”, ни най-малко не се различава от библейския „Адам”. По-нататък клинописът дава информация за смисъла и целта на човешкото сътворение:

„Аз искам да създам примитивен работник, той трябва да е в услуга на Боговете, за да им бъде по-лесно.”

Това робско същество било известно и на египтяните, те го наричали „Адепти” и освен това то изначално било надарено с божествена мъдрост.

Дали сходната история за нашето създаване в най-значимите култури е само случайност?

Изследователите на предисторията интерпретират противопоставянето между синовете на Адам — Каин, който бил земеделец, и Авел — странстващ животновъд, като алузия за внезапно разгорилата се борба за територия на нашата планета. Но и това предание също присъства в текстовете на Месопотамия и Египет, които за разлика от библейските, са написани няколко хилядолетия по-рано.

В Месопотамия предците на Каин и Авел са DU.MU.ZI. и EN.MEN.GAL.ANNA., които при египтяните могат да бъдат идентифицирани със Сет и Озирис. Но т. нар. „Приказка за двамата братя” в една по-нова версия на йератическия папирус Честър Бийти отново разказва за конфликта в по-първичния му вариант. Но най-силните доказателства в потвърждение на казаното от Стария завет, когато предците започват интензивно да събират диви житни растения, което впоследствие довело до усядането на ловците и събирачите, по мнението на нашите учени идват от Палестина, където още около 14000 години пр. Хр. се издигали малки села от кръгли каменни постройки. Обитателите от каменната ера на тези селски общности обаче първоначално живеели от лов на газели и сравнително по-късно — от отглеждане на газели. Впоследствие първите хора започнали да използват в стопанствата си двузърнест лимец — див вариант на пшеницата, който редовно събирали. В южна Палестина освен газели се отглеждали и кози. Оползотворявайки добре пасищата, те впоследствие се разпространили из целия Близък Изток в типичната за тях „номадско-владетелска” форма. Вероятно в областите около Саргос в Месопотамия още към 9000 година пр. Хр. са били стопанисвани овце и към тях скоро били прибавени други животни, източници на месо: около 8000 година пр. Хр. в днешна южна Турция — свинята, и около 7000 година пр. Хр. в егейските земи — говедата. Освен на месо животните били източници на мляко, вълна и тор за нивите.

Не става ли дума още тук за цивилизовано общество?

Думата „цивилизация“ произхожда от латинското „civis“ и означава не друго, а „граждани“. Градове като Йерихон (Лунният град) в западна Йордания и Чатал Хююк в Анадола, където живеели „civis“, по най-нови сведения са съществували още преди повече от 11000 години.

Разкопките на д-р Кристофър Идънс през 1994 г. превърнаха загадката за праисторическия град Йерихон направо в застрашителна за археологическата гилдия. Изкопните работи извадиха наяве още селища и градове от културата Натуфа, които дори преди 12500 години са разполагали със зърнохранилища. Отнасяйки това към период, когато предполагаемо предимство са имали ловната и събираческата традиция, наистина е съвсем невероятно, че откритите на това място артефакти доказват не само практиката на селското стопанство, но и че това засяга народ, водещ вече уседнал начин на живот.

Но тъкмо библейският град Йерихон е загадка за археолозите не само заради своята архаичност, но и поради характера на заварените там руини, за които археолозите не бяха подготвени. Навсякъде вратите с дървени напречни греди, стените и зидовете на къщите са боядисани с червена боя и отчасти изпъстрени с майсторски рисунки. Догмата категорично твърди, че писмеността не е била развита по онова време, но не може въпреки това да отрече изкуствеността на древния народ на Йерихон. Още тогава къщите били изградени върху каменни фундаменти. Освен това улиците били павирани и украсени с шарки като на равни разстояния по краищата им строителите дори поставили огнища и водни пространства. От това можем да направим извода, че огнищата са представлявали един вид нощно осветление, а местата с вода са били първите социални инсталации за водоснабдяване. Освен това целият град — още преди повече от 11000 години — бил ограден от масивна защитна стена срещу нападатели. Следователно трябва да е имало и други, вероятно военни цивилизации, които по онова време са били равностойни противници на жителите на Йерихон. Забележителната защитна стена се намирала по средата на окоп с ширина 10 метра и дължина 2 и половина метра, издялан в естествена скална маса, както изглежда, без помощта на метални инструменти.

Една италианска археологическа експедиция, организирана през 1929 г. от Папския библейски институт във Ватикана, работила не в Йерихон, а в отдалечените на 107 км руини на Талейлат Гасул. Още при първите разкопки през 1931 г. ръководителят на експедицията д-р Алексис Малоун се изумил от преобладаващата жилищна култура, която била категоризирана дори като още по-невероятна от тази в Йерихон. Предположили, че тук ставало дума за другата цивилизация, заради респекта към която жителите на Йерихон издигнали крепостната стена. И в Талейлат Гасул в естествените скали били направени необичайни издутини и дупки, които най-често били пробивани по двойки в масивната скала и имали цилиндрична форма. Този вид дупки (сякаш от свредел) освен в Месопотамия се срещат и в Египет, на гръцкият остров Крит, както и на остров Малта и в Южна Америка. Въпреки че не става дума за готварски огнища, около тях имало загадъчни „купчинки пепел“, които били покрити с фин пясък, а отгоре с пръст.

Между предметите, открити от групата, имало малък, кръгъл диск, направен от изпечена глина. В центъра му имало надлъжна подпора, както и една дупка, които вероятно са били използвани за монтиране на някакъв технически уред. Техническата употреба на този диск остава неизяснена. Археологическият екип, провел разкопките до 1933 година, открива и няколко особени стенописа, на които освен битови сцени са изобразени и геометрични фигури. Между тях има звезда с осем лъча, изкусно изрисувана с черни, червени, бели и сиви бои и представляваща най-ранното изображение на посоките на света: север, североизток, изток, югоизток, юг, югозапад, запад и северозапад. По мнението на д-р Малоун осемлъчната звезда същевременно изобразява и богинята Ищар, която в история на митологията съответства на египетската богиня Изид. Но в Талейлат Гасул не бяха намерени култови предмети, доказващи религиозното значение на това изображение.

Възможно ли е това място да е било използвано от самите мистериозни богове?

Особен интерес в тази връзка предизвикват три изображения, които били наречени от вавилонците в една по-ранна епоха „Игиги“ („igigi“), което може да бъде преведено като „провиждащите“. Египетското съответствие на „игиги“ в йероглифните тестове е наречено „Икеси“ („ikesi“) или „Исеки“ („iseki“). Филолозите превеждат това понятие като „Бога в яйцето“. Египетската „Книга на мъртвите“ дава информация за „икеси“: „... неговият отвор е огън, неговият полъх е унищожителен за носа“ — описание, категорично напомнящо ракетен двигател, който отравя въздуха. Всъщност картинните изображения напомнят по вид съоръженията на космическото ведомство NASA, моделирани според преданията от Стария завет преди 30 години. Въз основа на казаното от пророк Йезекил, NASA-инженерът Йозеф Ф. Блумрих конструира космически кораб във формата на яйце. Възможно е древните юдеи да са взаимодействали легендата от древноегипетската традиция, което става още по-ясно от обозначенията за „Йезекил“ и йероглифа за „Икеси“.

Дали това са били уреди, които са служели на хората за наблюдение?

Както разбираме от Стария завет, Втора книга на царете 2:11-12, преди 2000 години свещеник на име Илия иска да прекоси река Йордан срещу Йерихон и Телейлат Гасул, за да се срещне с ученика си Елисей, когато изведнъж небето се отворило: „И ето, [внезапно дойде] огнена колесница и огнени коне, които ги разделиха един от друг, и Илия възлезе с вихрушка на небето.”*

[*В българското издание историята се разказва не във Втора, а в Четвърта книга на царете. При превода, където се налага (заради поняните различия), е спазен оригиналът на автора — бел. прев.]

Илия естествено не изчезва завинаги в небето, а отново се връща и изпълнява службата си още дълги години*.

[*След този последен пети епизод, разказан в Четвърта книга на царете, Илия не се появява повече; името му се споменава чак в края на последната глава на Стария завет (Малахия 4:5-6) и едва в Новия завет се „явява“ заедно с Мойсей в деня на преображението на Христос (Марк 9:4) — бел. прев.]

Че в далечните времена на Първата епоха са съществували космически кораби и наблюдателни сателити, ще докажем по-нататък в книгата (Глава 5).

Нека обаче отново се концентрираме върху стенните рисунки от разкопките на антични селища. И така, химическите анализи на използваните бои доказват, че не са били използвани налични в природата субстанции, както е типично за неолита, а от 12 до 80 смесени минерала, които от своя страна биха могли да бъдат преработени единствено в химическа лаборатория. Изследванията на френската козметична фирма L'Oréal относно древноегипетските бои, изнесени през 1999 г. също доказаха ранно боравене с химически вещества като „лаурионит“ и „фосгенит“, които не се срещат в природата, а могат да бъдат произведени единствено с химически разтвори. Пресговорителката Патриция Пиньо от L'Oréal коментира резултатите от изследванията по следния начин:

„Нашите лабораторни учени бяха наистина изненадани от постигнатите резултати. Учудващо е, че древните египтяни са можели да обработват минерали, да ги стриват и да произвеждат разтвори, от които успявали да произвеждат бои или да ги употребяват дори за терапевтични цели.”

Откъде древните египтяни, са разполагали толкова рано с подобни изумителни познания?

За всичко това британският археолог Джеймс Милърт казва:

„Става дума за сензационно развитие, чиито причини не са известни до момента.”

Освен това Дж. Милърт беше този, който през 1958 откри друг древен град в Анадола. Още след първоначалните разкопки от могилата изникнали остатъци на селище от каменната епоха. Находката се намира в днешна Турция и се нарича „Чатал Хююк“ („Чаталното възвишение“). Днешните разкопки се провеждат от д-р Ян Худър и д-р Антъни Ледж от Чикагския университет и техните 1000 помощника. Компютърните графики на Университета по приложни изкуства в Карлсруе от януари 1999 г. възкресиха вида на метрополиса от неолита. Забележителни квадратни постройки са

наредени близко една до друга, а между тях има тунели и улици. Особеното при къщите в Чатал Хююк е това, че те нямат врати. Затова хората, живели там, влизали в къщите си през малки капандури с помощта на стълба. Покривните плочи са носени от четири Т-образи подпори, домъкнати специално за къщите от каменоломна, отдалечена на 200 км. До момента най-голямата открита сграда е с 12 м дължина и стени, дебели 1,4 м. Големите средно около 25 кв. м жилища били задушни и некомфортни.

Освен рисунки на стените имало изпъкнали глинени биволски глави, които археолозите наричат „букрании“. Археолозите все още не могат окончателно да обяснят защо в зората на всички земни цивилизации именно бикът играе толкова важна роля. Представата за свръхестествената сила, живееща в бика например се е съхранила дори и при египтяните, което накарало френският писател Гюстав Флобер на 15 януари 1850 г. да напише до своя приятел д-р Жул Кльоке следното:

„Известно ли Ви е, че още допреди няколко години този, който убиел бик, се наказвал със смърт, точно както е било по времето на Апис?“

Също и при британците, древните гърци, народите на Месопотамия и юдейския народ телецът вероятно е изобразявал връзката на царската власт с мистериозните Богове. Дори външния вид на централния юдейски Бог Яхве се сравнява с бика, Числа 23:22:

„Яхве ги изведе от Египет. Има рога като на див бик.“

Освен това в Чатал Хююк съществува един своеобразен подиум, който според Ян Худър е прототип на канапето. Заключение на археолога относно стойността на жилищната култура обаче отново ни изумява:

„Леглата същевременно са служели и за гробове.“

Оттук следва, че култът към бика на древните жители на Чатал Хююк, подобно и на останалите народи, има връзка с култа към мъртвите.

Защо подобни сведения продължават да бъдат игнорирани?

Не само най-новите разкопки на гробници на богинята Хатор, проведени от египтянина д-р Абд ел-Халим Нур ел-Дин близо до Суецкия канал, датиращи строежа около 4800 г. пр. Хр., налагат драстична редакция на династическите преброявания. Но и преданията за Космоса, потвърдени днес чрез най-модерната техника, направо плачат за ново тълкуване. Защото съществуват наблюдения, записани от египетското духовенство, които показват, че още тогава най-древните постройки са били ориентирани по Слънцето и по непреходните звезди. Но според нашите египтолози в този период не би могло да съществува прецизно наблюдение на космическите тела. А дори и в Стария завет се съобщава за тридневно слънчево затъмнение, Изход 10:21-23:

„Тогава рече Господ на Мойсея: прости ръката си към небето... и настана тъмнина по цялата египетска земя за три дена. Хората не се виждаха един друг и за три дена никой не се помръдна от мястото си...“

Макар казаното от Библията за тридневното слънчево затъмнение да звучи невероятно, то се потвърждава и от древните египтяни. Преданията на египетските жреци дори са от по-природонаучно естество и съответно могат да бъдат проследени с по-голяма точност.

Орбитата, която в продължение на една година Слънцето прекосява в небето от запад на изток, се нарича Зодиак или еклиптика. На 21 март, в началото на пролетта, Слънцето се намира в точката на равноденствие. Този е един от двата дни, когато през годината часовете на деня и нощта са равни. Противоположният момент на пролетното равноденствие е есенното равноденствие на 21 септември. От друга страна, на 21 юни е лятното слънцестоене, а на 21 декември — зимното слънцестоене. Астрологичното познание за прецесията е било известно на народите на Месопотамия още от най-древни времена. Както и фактът, че всяка година при пролетното равноденствие Слънцето не застава в една и съща позиция на Зодиака, а че то преминава през целия Зодиак и то в противоположната посока на еклиптиката.

Гръцкият астроном Хипарх от Александрия (180-125 г. пр. Хр.), сравнявайки своите с по-стари астрономически наблюдения, открил към 150 година пр. Хр., че в продължение на един век точката на пролетното равноденствие се измества с повече от един градус в западна посока. Късните астрономи на компютърната епоха определят тази разлика още по-точно — 71,74 години за един градус. В период от 25826,6 години точката на пролетното слънцестоене прави пълен кръг от 360 градуса. Този период наричаме Голямата или Платоническата година. Естествено при всички тези процеси става дума за привидни движения. Тъй като Земята не е перфектно кълбо, силите на Слънцето и Луната, които въздействат върху нея, не предизвикват абсолютно кръгово движение. По отношение на звездния небосклон земната ос се измества подобно на въртящ се пумпал. За един кратък период от време това прецесионно забавяне се извършва незабелязано, но при продължителен период то има съвсем конкретни последици и практическо въздействие върху съответната цивилизация, заела се сериозно с космическите наблюдения.

Между 4867 и 4787 г. пр. Хр. египтяните били свидетели на едно частично и три пълни слънчеви затъмнения, информация за които се е запазила през хилядолетията. Тогавашните жреци вероятно са сметнали за знак факта, че първото слънчево затъмнение протекло почти по едно и също време с изчезването от небосклона на непреходната звезда Алдебаран, която по онова време отбелязвала равноденствието на деня и нощта. Освен това на 27 юли 4867 г. пр. Хр. е било наблюдавано пълно слънчево затъмнение над местностите Бадари, Хамия и Мустагида. След това има информация за частично слънчево затъмнение през 4864 г. пр. Хр. в Абидос, Диосполис Парва, Хермонтис и Неха. След това през 4849 г. пр. Хр. се говори за второ пълно слънчево затъмнение над Абидос, Бадари и Диосполис Парва. Третото последно пълно затъмнение било наблюдавано през 4788 г. пр. Хр.. До 4787 г. пр. Хр. от Неха е било възможно да се наблюдава Алдебаран по време на равноденствията, т.е. точно до годината преди сензационното пълно слънчево затъмнение. Египтологът Кристиан Лейц също споменава в книгата си „Въведение към египетската астрология“ не само за съществуването на египетски слънчев календар поне от 4760 г. пр. Хр., но той прави и предположението, че египтяните още тогава са могли да пресметнат обиколката на Земята. Освен това са налице астрономически наблюдения на съзвездие Орион, които според египтоложката д-р Джейн Силърс се простират до 7300 г. пр. Хр. Следователно още преди 9300 години звездобройците от късната каменна епоха би трябвало да са познавали паралелната поява на първите звезди на Орион и положението на изгряващото слънце в прецесионния цикъл като две едновременни събития!

Кой състоящ се от ловци и събирачи народ обаче би могъл да извърши подобни наблюдения?

Странно, но днешните учени са почти сигурни къде и как се е развила нашата цивилизация. Но когато става дума за „защо“ и „кога“ относно развитието на човешката цивилизация, започват да стават несигурни. Всъщност не съществува дори една единствена причина, поради която точно човешкият вид е кривнал от еволюционната редица в процеса на историята, за да се установи като културно същество, още повече че при всички реконструкции на вида Номо отново и отново му се налага да пренаписва все по-стара дата. Едва на 21 ноември 1996 г. американски учени оповестиха, че откритата още през 1994 г. в Етиопия (Африка) челюстна кост на Номо habilis („сръчният човек“) показва, че последният би трябвало да се е появил за първи път още преди 2,3 милиона години. Това автоматично означава редакция на миналото с 400000 години. Много от опитите за реконструкция се затрудняват още повече и от факта, че ние всъщност не знаем в каква степен нашите прадеди са се доближавали до маймуните.

През 1866 г. германският зоолог Ернст Хекел (1834-1919) представя нова теория, основаваща се на делото на британеца Чарлз Дарвин (1809-1882), за „основния закон на биогенетиката“. Той твърдял, че всяко живо същество по време на ембрионалното си развитие повтаря цялата родствена история на своите предци. Затова ембрионите

на пилета, прасета, риби и хора по време на тази междинна фаза не могли да бъдат различени. Живот на тази теория дава и изследователската дейност на шведския природоизпитател Карл фон Линей, който в началото на 20. век се отдал на издирването на легендарния „опашат човек“, в който той виждал липсващото звено между маймуната и съвременния човек. Още през 19. век редица френски антрополози провеждат множество експерименти в Централна Африка, за да търсят тайнствения народ „Ниа-ниамен“, зад който уж се криел „опашатият човек“. В действителност опашката е белег на всички гръбначни животни и се развива още в ранната ембрионална фаза, при човешкия ембрион дори още през 6-тата седмица на бременността.

През 1901 г. било родено момченце с 3,5 сантиметрова опашка, което заради наследствените си белези изглежда трябва да е потвърдило теорията за опашатите хора. Само след шест седмици опашката му станала 7,5 см, когато оперативно била отстранена. Но в действителност в случая ставало дума за мастни кости или извънредно удължение на опашната кост. Наистина от време на време продължават да се раждат деца с „истински“ опашки, които по всички закони представлявали все още меки телесни части. След като в САЩ и днес могат да се срещнат деца с опашки, при направените им изследвания за маймунски белези учените са единодушни:

„Мистериозен опашат народ не съществува!“

Теорията на Хекел се основава единствено на хрумването на изследователя, който — за да докаже своята теория, преднамерено фалшифицирал изследователските данни. Чак през 1997 г. научният екип на американския биолог д-р Майкъл Ричардсън успял да развенчае тази световна измама:

„Описанията, върху които Ернст Хекел построява теорията си, не са изведени от човешки ембриони. Той просто измисля основния закон за биогенетиката, за да подкрепи теорията за еволюцията.“

Дали тогава не трябва да поставим под съмнение и цялата еволюционна теория?

Според теорията на нашите антрополози по времето на плиоцена царувала дългогодишна суша. Сухият период продължил много милиони години и така унищожил обширните африкански гори. Освен това той унищожил хиляди растения и животни, но същевременно възникнали саваните, които предложили ново жизнено пространство. За големите тревопасни и хищни животни, които живеели в тях, започнала златна епоха. Успоредно с намаляването на горите по-слабите човекоподобни маймуни били изтласкани в саванните полета, където имало малко храна и почти никаква защита. Учените извеждат теорията си от това, че в саваната предците ни развили изправения вървеж, което им помогнало да използват всичките си крайници в борбата за оцеляване. Впоследствие те загубили козината си и поведението им коренно се променило. Тази теория е призната в науката като „теория за саваната“.

Наред с „теорията за саваната“ обаче възможно е спусъкът за човешката еволюция да е представлявала някаква земноводна фаза, защото нашите прадеди би могло да са живели и във водата. Това съвсем не е толкова далече от истината, както би могло да прозвучи първоначално! Защото от всички видове земни бозайници има такива, които са се приспособили към живот във водата: китовите преди 70 милиона години, а преди 50 милиона години същото направили и копитните животни. Техни приемници са сирените, морските крави и дугонгите. Те всички били вегетарианци и се изхранвали с морски растения; но по-късно океаните били завладени от подобните на мечки хищници, от които се развили моржовете и морските лъвове. Но и гризачите, от които произлезли странните птицевовки, според популярната еволюционна теория са изменили същия път. Всички споменати видове са приемници на земните животни. Че и прародителите на хората са се заселвали по бреговете на моретата и се приспособявали към водата, твърди една нова теория, създадена едва през 1994 г. Според нея хората загубили козината си в морската вода, впоследствие развили изправена стойка и станали това, което сме ние днес. Тази противоположна на всяко

училищно знание теория е „Теорията за водните маймуни“. Тя е духовното дете на междувременно починалия професор от Оксфорд Алистър Харди (1901-1996).

При хората кожата е сраснала с един слой подкожна мастна тъкан, при кучетата, котките или човекоподобните маймуни — напротив, кожата лесно се отделя. Нашата кожа се е сраснала, както при китовите и други морски бозайници. Този феномен позволява да бъде обяснен, може би, единствено със земноводната фаза в еволюционната история на човека, защото всички морски бозайници имат подобна подкожна мастна тъкан.

Тя прави тялото аеродинамично, складира енергия и предлага защита. Човекът като „венец на творението“ също притежава слой тлъстина. Подобно на морските бозайници тя има защитна функция, защото, ако увеличим теглото си, ставаме с голям корем, с дебели пръсти и закръглени бузи. Но маймуните не дебелеят!

Наистина ли човекът произлиза от маймуната?

Изследователският клон на палеоантропологията относно родоначалника на хората (хоминиди) и човекоподобните маймуни (понгиди) към един пра-египтянин, живял преди 30 милиона години в долината на Нил и вероятно умрял пак там. Следователно хората и човекоподобните маймуни са се откъснали от своя родоначалник Египтопитекус, за да се развият по-нататък по различен начин. Наследникът на Египтопитекуса бил Рамапитекуса, когото последвали Австрапопитекусите. Но паралелно с Австралопитекуса живеело поколението на *Homo habilis*, който станал предтеча на *Homo erectus* и *Homo sapiens*.

Имало ли е две различни популации?

През ноември 1997 г. докторите Питер Афнер и Питър Ъндърхил от Станфордския университет на практика успяха да установят минимални генетически различия в клетъчните ядра на тези хора, които преди 600000 години започнали да се модифицират според климатичните промени. Конкретно става дума за Y-хромозомата по бащина линия, която се отличава с една аденинова база. Началните букви на ДНК-базите аденин, цитозин, гуанин и тиамин представляват генетичната азбука („хистона“). Тези аминокиселини ръководят генната активност. Според новите анализи на изследователите на мястото, където по принцип в секвенцията на гена би трябвало да се намира аминокиселината тиамин, съществува една база аденин. По-нататък те забелязали, че в останалите секвенции аминокиселините на тиамин отново били заместени от базите на аденина.

Но каква е била причината за тази необичайна промяна?

С откритието на *Homo habilis* ние успяваме още през 1971 да се натъкнем на най-старите следи от жилищно строителство в клисурата Алдеани в Танзания, Африка, което ни кара да мислим, че предците ни много отдавна са демонстрирали цивилизовано поведение. В случая става дума за находка на каменен кръг с вътрешна площ 16 кв. м, който *Homo habilis* построил за свое жилище още преди 2 милиона години. Днес знаем, че *Homo habilis* е живял в типична селска общност, която дори имала отделни сектори, такива като касапница, каменен площад и съответните жилища. Закланите животни [напр. антилопи и газели] били одирани и разпределяни в рамките на общността. Тъй като животинските кости, намерени в кланиците, отчасти са натрошени, се налага да направим извода, че хранителният костен мозък бил изияждан.

Можем ли да говорим още тогава за цивилизация на Първата епоха?

Въпреки че най-старите следи за използването на огъня междувременно бяха датирани на 1,5 милиона години, изследователите продължават да твърдят, че *Homo habilis* бил всеяден, че ядял поделеното помежду си месо и костен мозък сурови. Едва с консумацията на животни, загинали от степните пожари, нашите предци съвсем случайно открили вкуса на печеното месо. Според мен това е манипулативна безсмислица, защото тези така наречени примитивни предшественици не само заякчавали своите тояги в огъня, но отгоре на всичко ги оборудвали с каменни и костни парчета, така че още в древността те разполагали със супероръжия.

В развалините на Травертин край Билцингслебен (саксонски Анхолт) през 1969 г. година изследователите се натъкнаха на древен ловен лагер на *Homo erectus*,

обитаван преди 1,5 милиона години. Този лагер естествено бил отнесен към така наречената каменно-топлинна ера, съществувала преди около 400000 години. Особено при тези находки са многото костни парчета с драскотини от симетрични и геометрични линии, както и подобни на идеограми фигури. В това учените виждат доказателство, че тези предшественици трябва да са общували помежду си с артикулиран говор. Не бихме ли могли да им припишем тогава и познаването на развита писмена комуникация?

Генетични анализи на биолози от университета в Калифорния, оповестени през 1998 г., вече доказаха, че кучето и човекът отдавна са били спътници. До този момент нашите учени приемаха, че кучетата са най-старите домашни животни, и — предположението винаги беше, че за да се превърнат в домашни животни, за първи път вълците са били опитомени от нашите предци преди 12000 години. Най-старата находка на вкаменело животно е челюст на куче, което беше намерено в пещера на територията на днешен Ирак. Освен това немски учени намериха напълно запазен кучешки череп, от който имаха възможност да черпят информация за Първата епоха като по учебник. Установиха, че ставало дума за дребно животно, което още преди 80000 години значително се различавало от вълка.

В Испания бяха намерени скални рисунки, в чиито ловни сцени кучетата са изобразени като помощници. Така тези картини обръщат представата на нашите учени с главата надолу, защото противно на техните теории кучетата трябва да са възникнали 18000 години по-рано. Във връзка с това дори се заговори за фалшификации, защото ловните сцени някак не се вместиха в мозайката на научната догма. С гениите анализи страницата отново беше обърната. Според тях пътищата на кучетата и вълците са се разделили още преди 135000 години, т.е. 120000 години по-рано от досегашните предположения! Приблизително по същото време днешната човешка раса на *Homo sapiens* вече е била напълно развита. Така теоретично хората и кучетата биха могли да са се сприятелили в много ранна епоха. Този факт естествено би повдигнал въпроса за първоначалния етап в опитомяването на животните, отнасян винаги към 9000 година пр. Хр.

Находка на череп на съвременен човек в Квафцех (Израел) през 1991 г. предизвика хаос, защото беше датирана от антрополозите на 92000 години. Дотогава Израел винаги се разглеждаше като мястото, където предшественика на съвременния човек („неандерталеца“ 400000-30000 г. пр. Хр.) изчезнал преди около 32000 години. Но д-р Дейвид Робъртс и проф. Лий Бъргър, двама южноафрикански изследователи от университета в Йоханесбург, през 1995 г. откриха три вкаменели стъпки на *Homo sapiens* в лагуната Лангбаан близо до Капшад, чиято възраст според оповестения през юли 1997 г. научен доклад е определена дори на 117000 години пр. Хр. По отношение на цялостното развитие на съвременния човек това е едно много интересно откритие. Досега нашите учени всъщност винаги са приемали, че съвременния човек се е появил за първи път най-рано преди 30000 максимум до 40000 години и така заменил неандерталеца. Но именно неандерталеца до ден днешен е разбиран неправилно.

През 1856 г. в една 50 метрова дълбока урва в каменоломна, близо до Дюселдорф двама работника намериха 16 необичайни кости на един, както се оказа по-късно, 60-годишен човек, които след няколко дни връчили на учителя и естественика Йохан Карл Фулрот. Ученият ги идентифицирал като останки на човек от ледената епоха и така направил долината прочута. През 1997 г. Ролф Шмиц и Юрген Тисен от службата за закрила на археологичните паметници в Рейн след няколко годишно претърсване намериха останки от нови 20 кости и артефакти на дълбочина 3,5 метра. Между тях имало и втора лакътна кост (костта от лакътя нагоре), чието повторение доказвало присъствието на втори индивид. Сензацията обаче дошла е една колянна става от бедрото на човек, намерена в средата на 19. век. По-точните анализи на останките дотук доказаха, че нашият вид не е директен наследник на неандерталеца, въпреки че древният и модерният човек съжителствали заедно поне 5000 години в Европа. Но През 1999 г. изследователският екип на проф. Ерик Тринкхаус от университета във Вашингтон коригира тази наследена от миналото теория. След дългогодишни разкопки

в пясъците на Португалския бряг само на няколко сантиметра дълбочина американският екип откри останки на 24000 годишен скелет на 4 годишно дете от каменната ера. Тази находка е още една сензация, засягаща нашето развитие, която ще принуди науката да пренапише историята за еволюцията. Гениите анализи всъщност показаха, че неандерталеца и кроманьонеца са се смесили. Проф. Тринкхаус обяснява това по следния начин:

„Последните заключения са, че *Homo sapiens* е наследник на неандерталеца и кроманьонеца. Казано по-точно: дете на ранна кръстоска между двата вида.”

Лабораторните резултати на детето от каменната ера показват странно съчетание от гени на близкия човешки предшественик кроманьонеца, както и гени на неандерталеца. Находката от крайбрежния пясък на Португалия освен това разкрива и външните белези на двата вида: брадата и зъбите наподобяват тези на съвременния човек, а набитата фигура на детето напротив сочи към неандерталеца. Странно защо нашата наука е била заета винаги с това да загрозява този вид с маймунски белези. Доколкото смятаме неандерталеца за недодялан пън, винаги можем да го таксуваме като противоположност на собствения ни произход. Например немският патолог проф. Рудолф Вирхов (1821-1902) го дефинира като „рахитичен идиот”, докато неговият колега Карл Майер вижда в черепа на неандерталеца „монголоиден казак”.

Напротив, самият неандерталец, появил се преди повече от 375000 години, изглежда е извършвал хирургически интервенции на своите събратя, което допуска заключението за цивилизованото му поведение. Един неандерталски череп на 300000 години, открит през 1933 г. в каменна постройка на река Мур (Баден-Вюртемберг) доказва изкуствено отваряне на черепа, което изправя нашите учени пред една досега неразрешена задача. До преди няколко години все още се предполагаше, че въпросната глава е отделена от тялото на млада неандерталка с помощта на режещи инструменти, за да може черепът да бъде отворен и мозъкът изяден. По-новите научни проучвания на антрополога д-р Йоел Рейк от университета в Тел Авив обаче показаха, че неандерталците не са били канибали, а са погребвали своите мъртъвци като им носели цветя, ястия, животински кости и оръжие, което навежда на мисълта за вяра в отвъдното и почитане на Богове.

И така скритите причини за отварянето на черепа преди 300000 години изглежда вече са решени: в проучванията си за живеещите в каменната ера бушменски племена в Африка съвременни учени успяха да филмират отваряне на череп — как един възрастен шаман-лечител отваря черепа на младо момиче с нещо като длето и без упойка, за да отстрани евентуалния хематом, възникнал след нещастен случай. Въпреки тази хирургическа интервенция, извършена с примитивни средства, след един месец момичето отново било здраво. Находка отпреди 8000 години от Наес в Дания също показва, че са правени трепанации, подобни на тази, извършена от африканския шаман. Едно кръгло пространство с размерите на компакт диск било отделено от черепа с помощта на длето, за да се извършат медицински интервенции. В института по човекознание в Клуж, Румъния, дори е запазена една много особена находка от миналото: череп на 7500 години, по който се вижда, че е бил отварян дори два пъти. По възстановените черепни кости днес все още ясно се вижда, че пациентът е преживял и двете интервенции.

Доколко *Homo habilis* е извършвал интервенции на своите побратими, ние не знаем. Знаем обаче, че той подобно на неандерталеца е погребвал своите роднини. През май 1999 г. д-р Райнер Герзонде от Alfred Wegener Institut Fur Polar-und Meeresforschung (AWI) в Бремерхафен защити на научната конференция Oceanic Impacts една своя теза как преди 2 милиона години би могла да бъде унищожена една по всяка вероятност високоразвита цивилизация.

„Преди около 2,2 милиона години югозападно от нос Хорн е паднал астероид със скорост шестдесет пъти по-голяма от светлинната, който сме нарекли „Елтанин”. Така се образувала до 400 м висока водна маса, която се движела със 700 км/ч през морското пространство и за 24 часа унищожила цялото крайбрежие.”

При сблъсъка на каменния отломък от космоса с големина повече от 1000 м според AWI-изследователя Герзонде възникнала силна експлозия с унищожителна сила, равна на пет милиона бомби от типа на Хиросима. Извънземната огнена топка се разстлала с бясна скорост и накарала морето да закипи, след което за секунди се изпарили 500 куб. км вода, което е десет пъти количеството на земните езера. Заедно с ултра горещите облаци от водна пара в атмосферата преминали и 2 милиарда тона морска сол, както и астероиден прах. След тази ужасна катастрофа химическия състав на земната атмосфера бил трайно променен. По мнението на споменатия експерт тази драматична промяна имала своите последствия:

„В зависимост от височината, която е достигнала изстреляната с невъобразима сила водна пара, това би могло да доведе до изстудяване на земната повърхност заради образуваните през следващите години облаци, което драстично е променило условията на живот.”

Така най-новите открития предлагат напълно нови възможности за праисторическите цивилизации.

Но как може да бъде решена тази загадка?

Глава 3

КОДИРАНИ ПОСЛАНИЯ

Подобно на гръцките храмове, римските амфитеатри или катедралите на европейското Средновековие, древноегипетските храмове също спадат към забележителните паметници на човешката културна история. Въпреки че в хода на книгата ще се запознаем с още няколко особени култови постройки, чиято възраст е на повече от 10000 години (!), съвременните египтолози, както и преди, отнасят най-ранната поява на египетския храм към времето на V. династия (2348-2205 г. пр. Хр.). Но в действителност от Нубия до Средиземно море, от оазиса Сива до крайбрежието на Червено море над глинените колиби във всяко село и над няколко етажните сгради във всеки град са се извисявали монументалните пилони на храмовете. Това били светилища, които с мощните си оградни стени изтласквали всички обичайни постройки в покрайнините. Освен това тези светилища оформяли разнообразна гъста мрежа. По странен начин Боговете имали не само роднинска връзка помежду си, но живеели и като „Богове-гости” в чужди светилища, и често култовите им образи се пренасяли по море и суша в съседните храмове. По тази причина Боговете и техните храмове очертали географската карта на Египет и превърнали страната в нещо като държава на Боговете.

Но каква тайна се крие зад тези постройки?

За появилото се в по-късна епоха юдейство знаем, че забранява изработването на идоли, а ислямът също възприема това табу от юдеите. В юдейството, както и в исляма, възниква културна традиция, отричаща всяко изображение на физически образи, в това число и на хора. Видът украса, който може да се види в египетските храмове и християнските катедрали, до днес остава чужд на синагогите и джамиите. Тази забрана отчасти идва от това, че всеки опит да се представи физическия свят се смята за богохулство или като усилие на хората да съперничат на монотеистичния Бог-създател — или дори желание да го победят. Зад догмата се крие дълбоко теологическо оправдание, което отчасти съвпада с древната питагорейска мъдрост и е възможно дори да е повлияна от него. Така истинският Бог може да бъде показан единствено чрез „ъгловия градус”, а не чрез изрисването на различни образи. Затова в юдейството, както в исляма, образът на Бога може и трябва да бъде онагледен само с постройки, които се основават върху форми и числа, а не върху художествени изображения. Определени закони на космическия ред могат да станат видими единствено в изследването на геометрията.

Кой обаче е бил монотеистичният Бог, който през хилядолетията е представян само като число?

Към края на 1. век пр. Хр. римският архитект Витрувий разработил основните постулати за бъдещите строители, гилдии или „колегиуми“. Той например изисквал олтарите винаги да бъдат ориентирани на изток. Преди всичко не смятал архитекта за прост занаятчия, а настоявал той да е вещь в символиката на знаците. Освен това настоявал той да е изучил математическото изкуство и да е добре запознат с историческото наследство. Освен това архитектът трябвало да е увлечен по философията и да има познания по музика и астрономия. За Витрувий строителят всъщност бил един вид магьосник, който притежава цялото човешко знание и е посветен в законите на Вселената. Начело на тези закони според Витрувий стояла геометрията, която архитектът трябвало да използва, за да създаде „естетични пропорции“.

И следователно този, който иска да вникне в египетската представа за Космоса, при съприкосновението си с египетските храмове трябва да вижда света такъв, какъвто са го виждали египтяните — и са изобразили чрез камъка. Храмовете не изобразяват нищо друго освен умаления Космос. Това става особено ясно, когато човек доближи защитните стени на група храмове. Те не са изградени в прави глинени или каменни редици, а под формата на вълнообразни извивки. Съответно предположението е, че това символизира вълните на космическия „първичен поток“. До днес египтолозите познават 81 астрологически монумента, които имат очевидна връзка със звездното небе и респективно с космоса. Изглежда те обаче не са в състояние да видят нищо друго извън буквалното. Те, да кажем, забелязват една звездна карта на тавана на храм, какъвто е случаят с египетския архитект Сенемут, но изглеждат безсилни да разпознаят космически монумент, ако не е украсен със звезди!

Британският астрофизик сър Норман Локиър (1836-1920) е първият, който още през 1894 г. в книгата си „The Dawn of Astronomy“ („Началата на астрономията“) обръща внимание за възможна космическа ориентация на египетските храмове и в своята тогава все още нова теория въвежда относително прецизни дати за строежа на култовите паметници. В днешно време вече естествено не се смята за революционно, че предишните цивилизации са разполагали със знания да построят от хиляди тонове скална маса храмове, ориентирани спрямо космическите знаци. При това съществуват изумителни предисторически информации, които предлагат обяснение за истинските човешки корени.

В коптската книга „Звездното око на Космоса“ всъщност се разказва как някога Боговете на Златната епоха създали първите свещенослужители, които след заминаването на своите учители „... трябвало да разтълкуват космическите намерения“.

Употребената тук древноегипетска дума „arq“, която завършва детерминатива с фонетичен знак и окончава с кръг с точка в средата, по отношение на небесните събития е категорично ясна. Значението на думата буквално означава „край на един период“. Този израз е обвързан с космическите наблюдения и между впрочем египетските жреци са го ползвали като означение в календарите си. Освен това като съществително то означава „зона“, а като глагол „обгръщам“ или „обикалям“, с което може да бъде мислено единствено „обиколното“ движение на небесните тела при астрономическите наблюдения. При персите и гърците „зоната“ винаги е обозначение за постоянното единство с небето, особено при отбелязването на Млечния път. Кръговата форма на „зоната“ ѝ придава космическа сила и служи на египетските царе, точно както при германския Бог Тор, като „космически енергиен акумулатор“. Подобно на използваната по времето на европейския Ренесанс сродна латинска дума „arsere“, която означава „пристигам“, „обкръжавам“, „обхващам“, както и „обикалям“. Затова не трябва да ни учудва, че египетския „arq“ е също така обозначение и за „учен“, „знаещ“ или „посветен“; т.е. човек, посветен в тайните на „arq“, който египтяните наричали „Адепт“ („мъдрец“). Съответно един „arq“ бил някой, който добре знаел тайните на „arq“.

Древноегипетските учени предават тази древна традиция за астрономическото познание на бъдещите поколения като своеобразен „завет“. Вероятно затова, когато

проучваме тяхното наследство, винаги отново и отново се натъкваме на практическата употреба на астрономическата геометрия и измерването на повърхностите. Това означава, че древните жреци, както казват нашите учени — без наличието на съвременна техника, са познавали „всеобщата геодезия“ още преди хилядолетия и биха могли да я прилагат при километрични разстояния.

Дали подобно комплицирано приложение изобщо е било възможно без намесата на съвременна апаратура?

Гръцката дума „геодезия“ е основно понятие в науката за измерване на земята (земемерство), което извършва земемерът. За целта геодезистът установява най-късото разстояние между две точки в дадено пространство с помощта на „геодезична леща“. Донякъде това не е никак лесно, защото в дадена отсечка често има дървета, планински възвишения и непреодолими водни маси, които биха могли да направят измерването на земната повърхност почти невъзможно. Но „Омфалските камъни“ на древните гърци от Делфи и Делос все още се пазят, и така в тях откриваме и още нещо: и двата са покрити с мрежи, изобразяващи решетка от географски дължини и ширини. Каква обаче е била тяхната функция? Гръцката дума „омфалос“ и латинската „umbilicus“ означават „пъп“ и по неизвестни причини тези предмети били „центъра на света“. Сигурно не е случайност, че в семитските езици „nabob“ означава „предсказвам“, а „nabih“ — „пророк“. Без съмнение тези означения ни връщат към шумерското NA.BAR., което означава „блестящ бистър камък, който обяснява“.

Най-важното светилище на исляма е „Кааба“, кубична сграда в Мека (Саудитска Арабия), в която е внесен свещеният черен камък, „Хадшар ал-асвад“. Вероятно „Кааба“ произлиза от еврейската дума „кабала“, което означава „получавам“. Светилището се намира на 10° източно от западния египетски меридиан и 10° на юг от северноегипетския град Бедет. Мистериозният „Хадшар ал-асвад“, който според нашите учени е най-обикновен астероид, е предаден съгласно учението на Мохамед — преди 3500 години от архангел Гавраил на пра-отеца Аврам {на арабски Ибрахим), който мюсюлманите също така почитат. Библейският патриарх Аврам едновременно се смята и като създател на „Кааба“. Професор Ливио Стечини от Харвардския университет предполага, че свещеният камък от „Кааба“ първоначално е „... бил един от четирите...“, които били подредени в определен ред (като „подобен на пирамида триъгълник“). Оттук професорът приписва на светинята тригонометрични функции, базирани на първоначалното им разположение. Платон също бил учуден от факта, че всички определени мерки на площи от Античността се състояли от триъгълници.

През 1973 година американският изследовател на пирамидите Питър Томпкинс пише в своята книга, излязла под заглавието „Хеопс — тайната на Голямата пирамида“, за „Хадшар ал-асвад“ следното:

„Ислямските предания наблягат на факта, че Кааба е бил първият център на Земята. Ядрото било съставено от четири камъка, образуващи квадрат, чиито диагонали сочели посоките север-юг и изток-запад. Съгласно египетските разбирания, диагоналет север-юг и диагоналет изток-запад образували пирамида.“

Всъщност мюсюлманската традиция предвижда всеки вярващ поне веднъж в живота си да извърши поклонение в Мека, рожденото място на Мохамед, за да се докосне или целуне свещения камък. Всеки, който предприемал „хадж“ („поклонението“), можел след това да допише към името си титлата „хаджи“. За много мюсюлмани „хадж“ означавало пътуване на много километри, за което трябвало да спестява цял живот. Когато поклонникът приближавал покрайнините на Мека, той обличал бели одежди от две части, а жените се забулват от глава до пети. В ранния ислям за това поклонение специално били давани координати, по които всеки мюсюлманин можел да се ориентира, независимо от това къде се намира, за да може да стигне до свещеното място.

Осемстотин години преди възникването на исляма римският учен Маробий пише за египетския произход на тези свещени камъни в текстовете си: сега предметът се почита повече от асирийците, отколкото в египетските ритуали“. Египтяните наричали тези свещени камъни „хен“, което може да бъде преведено с „кутия“. Този предмет бил

приписван на чакалоглавия Бог Анубис. До „кутията на Хепри“ Изиди и Нефтида били оплаквачките, седнали върху трона над „надгробната могила на Озирис“. Други антични текстове — като тези на асирийците, говорят дори за странните технически качества на тези камъни:

„Това бяха камъни на Боговете, които можеха да говорят и да шепнат. Хората не можеха да знаят техните послания, народът на земята не ги разбираше.“

Дали подобно на египетските Джед фетиши под това не трябва да разбираме ранна поява на телекомуникационни апарати?

Приликата между фетишите Джед и съвременните телеграфи е поразителна! Древните предмети вече не съществуват, но доколкото знаем, археолозите намериха при разкопки дубликат на Омфал в Делфи, което в римско време вероятно още поставяли пред храма. Според легендата старогръцкият Бог Зевс искал да открие центъра на света и за целта пуснал два орела да летят в противоположни посоки. Впоследствие орлите се срещнали в Омфал в Делфи и така фиксирали новия център на нашата планета. Според гръцкият географ Страбон, както върху египетския „хен“, така и върху Делфийския „Омфал“ имало две скулптури на птици, символизиращи старата легенда за Зевс.

Кой гениален античен майстор или математик е бил в състояние да пресметне подобно нещо?

Свещени писания като Стария завет или Корана са кодирани с мистериозна цифрова система, която едва с модерната техника на 21. век успя отчасти да бъде разшифрована. Що се отнася до Корана, през 1998 г. мюсюлманинът Рашад Калифа с помощта на компютър успя да открие, че числото 19 (5+14) играе важна роля в него. При римляните и гърците например петицата е символизираща бракосъчетанието на женското четно 2 с мъжкото нечетно 3, но също така е и „сватбено число“. Питагор дори го издига до бракосъчетание между Небето и Земята. Особено значение петицата има и при манихейците (5 сина на прачовека, 5 свещени дървета, 5 дяволски сили и т. н.) и преди всичко в джайнизма (5 степени на монашеството, 5 елемента, 5 цвята и т. н.). Древният китаец е познавал петте елемента, петте небесни посоки и петте атмосфери на нашата Земя още от незапомнени времена. Освен това в древно Мексико (Хуракан) и в древен Египет петият час на нощта бил посвещаван винаги на Бога на смъртта (Озирис). Обикновено числото 5 ни препраща към петте Христови рани, а в исляма — към петте стълба на благочестието.

А какъв е случаят с 14?

Четиринадесет е старо лунно число и обозначава половината от обиколния ход на Луната. Тази символика вероятно се крие в един Вавилонски разказ, отнасящ се до Бога на войната Нергал, който бил съпровождан от 14 други Бога през подземното царство. Трябва да се отбележи, че и в рамките на египетската митология, след един атентат Озирис се разпада на 14 парчета. Освен това в исляма азбуката е разделена на 14 слънчеви и 14 лунни букви и — подобно на християнството като двойна 7-ица добива съвсем определено значение. Например Коранът е разделен на 114 сури, което отговаря на 6 x 19. Деветнадесет е идентифицирано от духовника Рашад Калифа като сбора от дванадесетте знака на Зодиака плюс седемте познати през древността планети, включващи Слънцето и Луната. Седмицата обаче би могла да е знака и на Орион, който в древноегипетския език съответства и на Бог Озирис. Освен това всички сури в Корана до деветата започват с „В началото...“. Числото 9, подобно на 7, символизира съвършенството и редовно се използвало в миналото при разделяне на земните площи. Например в един квадрат осем разчертани полета обкръжавали деветото в средата, което китайците наричали „Императорското поле“.

На юдаизма също не са чужди подобни цифрови приложения — но с каква цел? Съгласно юдейските историци първоначалният културен център на юдеите не бил Йерусалим, а хълмът Гаризим, строго геофиксирана точка на 4° източно от основната разделителна линия на Египет. Едва 980 г. пр. Хр. с построяването на Соломоновия храм културният център бил преместен в Йерусалим.

Как обаче правилно да разтълкуваме тази загадка.

Със започването на ранния Ренесанс европейските катедрали били строени във формата на кръст и по всички антични правила олтарите били обърнати на изток. Ето защо главният вход бил на западната страна, в основата на кръста, което означавало, че вярващите, които влизали в храма, ще се движат в източна посока. В християнските църкви това символизира възкресението на Исус: Строителите трябвало да се придържат към тези религиозни изисквания и така спазвали християнския канон. За целта те си служели с геометрия и математика, за да изразят по символичен начин литургичната функция на християнския култ. Отделните архитектурни елементи на църквите открай време притежават дълбок религиозен смисъл. Куполът на църквата изобразява описания в Стария завет небесен свод, а олтарът символизира върха на Христовия кръст. Както предстои да видим в глава шеста, тази традиция на „наблюдаващата астрономия“ ни връща в мегалитната епоха отпреди 15000 години.

Също и при древноегипетските храмове принципът на свещената геометрия бил строго съблюдуван. Но това едновременно означава, че древните постройки не казват нищо за целта и функцията на съответните монументи. Ето защо задачата на всеки изследовател е да открие символичното значение на един такъв проект и неговата връзка с култовата обредност.

Тогава какъв трябва да бъде подходът?

В началото на 1999 година в местността Бахария, на 345 км от Кайро американска археологическа група попадна на цяла долина с мумии. Куриозното в случая е, че това гробище с хиляди мумии не беше открито от учени археолози, а от едно магаре, чиито преден крак случайно пропаднал в дупка, оказала се проход към гробището. Египтологът д-р Захи Хауас, който през 1999 г. се спусна в гробницата на египетските висши сановници, споделя:

„Не можех да повярвам, че съществуват толкова запазени мумии. Очите на някои от тях ме гледаха така, сякаш все още бяха живи.“

Естествено Хауас не е могъл да прецени състоянието на всички мумии, но както установил при по-нататъшните си наблюдения, те съвършено се различавали помежду си, което накара египтолога да ги сравни с фантастичните мумии на Холивуд:

„Някои мумии, които бяха увити единствено с ленени кърпи ми напомниха за онези, които показват холивудските продуценти.“

Отговарящият за това откритие египтолог проф. Леонард Леско от университета Браун в Роуд Айланд в случая дава напълно недраматично обяснение и датира на приблизително 2000 години всички мумийни находки.

„Това е най-значителната находка на мумии от тази епоха. Те означават толкова много, тъй като гробището беше все още непокътнато. Докато Тутанкамон и Рамзес били погребвани в монументални единични гробници, тук става дума за гробници на висши служители и заможни земевладелци!“

Още преди 500 години арабският лекар Абдар-Рахим Ал-Каизи в 20. глава на „Хитата“ дава информация вероятно за същите мумии и за такива, които е видял в околностите на Хеопсовата пирамида. Ал-Каизи при това описва тайнствено място, където имало натрупани едно върху друго огромно количество необикновени мумифицирани тела. Той впрочем разказва, че кожата на тези мумии, за разлика от останалите, била „от жилава кожа“, поради което въпреки хирургическите интервенции, които извършил, той не успял да отдели техните крайници. Абдар-Рахим Ал-Каизи категорично не дава информация за хора, а за човекоподобни същества:

„Техните тела приличаха на нашите, но не бяха високи на ръст. Нищо не беше паднало — нито косъм, нито друго нещо от телата им. Между тях нямаше нито един старец, нито един с побелели коси.“

Какво имаше предвид д-р Захи Хауас, сравнявайки долината с мумиите с Холивуд?

Религиозните ритуали, изпълнявани след смъртта на египетски сановници или царе, в действителност представляват ритуали на прераждането. Някои ги наричат „ритуали на Озирис“: защото след смъртта си царят се отправял към Озирис и се възнасял в неговото небесно царство, намиращо се в съзвездие Орион. По въпроса проф. Ерик Хорнбург пише в „Египетските книги за отвъдното“ следното:

„Дуат’ още не може да бъде приравнен с подземното царство, а се отнася към небесните пространства.”

Затова в смъртта на човека египтяните не виждали края на живота, а момент на преход към място, където човекът можел да запази своята индивидуалност. Друга съществена част на ритуала е раждането на новия цар като Хор, който, от своя страна, също корелира със звездите, както показва текстът от пирамидата 632, d:

„Хор, който е в Сопдет”

От своя страна Сопдет не е малко съзвездие като Сириус, за което ще чуем и други разни неща. Защото в най-старите религиозни афористични сборници, като тези от текстовете на пирамидите или тези от записаните на папирус книги за мъртвите, древните египтяни са ни завещали знанията си за тази двойна звезда.

Какво обаче представлява Египетската книга на мъртвите?

В зората на египтологията преди всичко проф. Карл Ричард Лепсиус (1810-1884) нарича този афористичен сборник „Библията на древните египтяни”. Книгата на мъртвите всъщност е нещо подобно на молитвеник, в който са запазени афоризмите на писателите Хунефер, Ани и жрицата на Амон — Анхай. Отделни афоризми били полагани в гроба заедно с мъртвеца като ги поставяли или в саркофага, или просто ги завивали в превръзките на мумиите. Целта на тази манипулация била по време на пътуването до подземния свят (Дуат) мъртвият да намери верния път до своето местоназначение „Вернес”. В Книга на мъртвите, състояща се от 190 части, се съдържат и указания, които ориентирали умрелия при прекосяването на различни области от „скритото пространство”. От текстовете на пирамидите знаем, че за пътуването си обожественият цар трябвало да има при себе си ритуална храна за пет хранения. Свещеното ядене се сервирало по време на три престоя в Небето и на два престоя на Земята. За храненето на Земята отговаряли жреците хенту. За целта била провеждана „церемония по отваряне на устата” на царските скулптури в петте ниши между външния и вътрешния храм на пирамидата. Всяка от тези статуи олицетворява някакъв аспект на царя.

Според твърденията на папируса Абусир средната статуя изобразява царя като Озирис/Орион, а двете крайни статуи символизирали двете части на Египет (долен и горен). Значението на четвъртата и петата скулптура все още не е разгадано от египтолозите и за момента е напълно неясно, както твърди американският египтолог проф. Марк Ленър:

„Ние не знаем какво трябва да изобразяват четвъртата и петата статуя във външния и вътрешния храм!”

Личното ми мнение е, че четвъртата и петата скулптура, както и средната, са свързани с небесните събития. Те са божествените звездни връзки Орион/Озирис/Асар, Сириус/Изида/Сопдет и Алдебаран/Ра/Сетех. Във връзка с обичая жреците хему-Нетер извършвали специален ритуал, в който напълвали една кана със светена солена вода, обикаляли и ръсели с нея около пирамидата. Тази церемония жреците наричали „пътят около пирамидата на хему-Нетер”. За целта двама хему-жреци излизали през южната врата на вътрешния храм и се връщали през северната врата. По мнението на нашите египтолози това обикаляне по часовниковата стрелка символизира движението на небесните тела. Връзката с отвъдното на тези звезди египтолозите забелязват в 75 изображения на подземните аспекти на Озирис, които картинно са изобразени в гроб KV 17 на цар Сети I. При това всички текстове с афоризми отново са посветени на Тот, Бога на писателското изкуство. Те били записвани дори и в Новото царство, въпреки че традицията достига чак до зората на древен Египет. Понятието „книга на мъртвите” всъщност е въведено от Лепсиус, който освен това по съвсем случаен признак разделя книгата на отделни части. През 1886 г. неговият швейцарски ученик д-р Хенри Невил събира всичките 1844 известни афоризма в книгата „Египетска книга на мъртвите от XVIII. до XX. династия”, която и до днес си остава най-авторитетно издадения текст. Книгата на мъртвите обаче е разпространена и под имената „Книга на слънчевата Литания”, „Книга на портите”, „Книга на скритото жилище”, „Книга на диханието” или „Книга за това, което е в Дуат”.

Както вече казах, научният свят смята, че тези „книги“ от своя страна са версии на по-стари базови произведения на древни текстове, които разказват за небесното пътуване на Ра и според по-късни извори обрисуват благия задгробен живот на поклонниците на Озирис. В случая научните теории на нашите египтолози обаче не обръщат внимание на „магическите“ аспекти в текстовете. Загадъчното „око на Хор“, в което ставало пътуването, е самостоятелен предмет, един обект, в който царят влизал и чийто цвят се изменял от син в червен. Говори се също така за самозадвижване на обекта и за врати, които се отваряли сами. В подземния свят, обитаван уж само от духове, се споменават и подпори на мостове и медни кабели. Освен това древните египтяни вярвали, че между Земята и Небето била разпъната огромна мрежа, в която царят с ладията можел да се оплете. За да избегне тази опасност, той използвал знанието си за отделните елементи и за взаимовръзките им в мрежата.

Защо обаче в текстовете се говори за цар, възнасящ се към Небето, когато преобразението го отвежда в подземния свят?

Всички стихове намекват, че в пътуването си през Дуат умрелият цар в действителност изминава старият път на Боговете. Следователно възниква въпросът дали в нашите съвременни представи тези текстове не са някакви фантазии, превърнали се в митология, или пък са описанията и преобразенията на едно симулирано пътуване, което някога Боговете наистина предприемали? При всички изображения Бог Озирис играе първостепенна роля.

Озирис е гръцкото означение на Бога от Нил Ас-Ар, който древноегипетските автори изобразяват седнал на трон или като око. Първоначалният смисъл на това изображение обаче с течение на времето бил изгубен. От по-нови текстове във всеки случай знаем, че това божество винаги е свързано със съзвездията Орион. Британският професор по египтология Ърнест Алфред Уолис смята, че:

„Древните египтяни в действителност знаели за първоначалното значение на името „Ас-Ар“ толкова малко, колкото и ние днес. Освен това те не са имали по-добри източници от нашите, за да получат информация.“

Женският вариант на Ас-Ар е Ас-т, в основата, на който по всяка вероятност лежи същата представа. Ас-т не е някакъв обичаен образ като Богинята Изиди, която от самото начало е във връзка с двойната звезда Сириус. В случая е интересно, че народът Бозо, живеещ в западна Африка нарича невидимия за човешкото око спътник на Сириус „Сириус В“ — „звездно око“. При древните египтяни е съвсем типично Озирис (Орион) да бъде съпровождан от Изиди (Сириус), при което жреците наричали Озирис както казах — по неизвестни причини „око“. Освен това Бозо апострофират Сириус като „седящ“, при което „мястото“, респ. „трона“ е йероглифният знак за Изиди. Всичко това случайност ли е?

Що за тайна се крие зад това древно завещание?

Гръцкият философ Плутарх (46-122 г. сл. Хр.) в глава 41, 61 на своята „Peri Isidos“ пише:

„Под Анубис се разбира хоризонталният кръг, който отделя невидимата част на света — те я наричат Нефтида — от видимата, на която дават името Изиди, и тъй като кръгът докосва както царството на светлината, така и на сянката, може да принадлежи и на двете, от което идва тяхната представа за подобие на Анубис и кучето, защото забелязали, че кучетата бдят както през деня така и през нощта.“

Вероятно Плутарх описва астрофизичните свойства на системата Сириус, за които неговата съпруга — египетска магьосница — сигурно му е разказвала. Американският ориенталист Робърт К. Г. Темпъл коментира казаното от Плутарх по следния начин:

„Човек може да приеме описанието като описание на системата Сириус, но въпреки това тук се натъкваме и на опит да бъде изяснен символът на кучето, който винаги ни отвежда към Сириус, защото винаги се е казвал „кучешката звезда. [...] Когато в египетските текстове се заговори за Сириус почти без изключение става дума и за небето и дори за небесни пространства, които описват като водни и растителни: може би указания за водните планети на Сириус?“

Когато разглеждаме небесните пътища описани в древноегипетските книги за подземното царство, техните съответствия обикновено могат да бъдат намерени в земните пътища. Както Нил за египтяните представлявал основна транспортна артерия, по същия начин в млечния път те виждали „подземния световен поток“, който ладията на Ра трябвало да премине, за да стигне до своето местоназначение. Най-точният път на ладията описва „Амдуат“, който освен това е единствената книга за подземното царство, с оригинално заглавие: „Текст за скритото пространство“. Освен това тя е първата изцяло илюстрирана книга, в която текст и картина образуват единство — текстовете навсякъде обясняват картините. За Амдуат проф. Е. Хорнунг пише:

„Изчерпателните уводни страници изтъкват ‘знанието’, което книгата предава, при което обещава ‘девет пъти’ (на египетски — „много пъти“) ‘знание’ за отвъдни феномени; така тя дава цялостна представа за съдържанието на Амдуат.”

Египтологията освен това предполага, че Амдуат всъщност описва пътуването на Бога на Слънцето през дванадесетте часа на нощта — от неговия залез до сутрешния изгрев. В него учените виждат единствено религиозен трактат, който въвлича починалия божествен цар в ежедневно движение на Слънцето, въпреки, че и в този случай Хорнунг признава:

„Времето се явява като безкрайно лъкатушесто, оцветено в синьо змийско тяло, заобиколено от дванайсетте часа на нощното пътуване, които тук са изобразени с женски фигури, но в текста се споменават и като 12 змии.”

За Озирис Хорнунг казва:

„Озирис е споменаван постоянно и многократно е рисуван, но той остава напълно пасивен и в целия Амдуат не взема думата.”

Целта на петия час от пътуването се нарича „Вернес“, селение на Озирис, което се намира на 429 божествени мили от Земята в „скритото пространство“ („подземния свят“).

По-нататък стиховете обръщат внимание, че по време на цялото пътуване се приема само вегетарианска храна и че екипажът на кораба от увити в черно мумии оживяват след „кацането“:

„Ра им извика: когато ви намерих бяхте за оплакване, и телата ви бяха се затворили над вас. Но ето, че вдъхнах дихание в ноздрите ви и отредих вашето преображение.”

Професор Хорнунг интерпретира това място от „Книгата на портите“ в „Нощното пътуване на Слънцето“ като „възкресяване на мъртви“!

Защо обаче мъртвите трябвало да вземат със себе си храна и преди всичко да възкръсват?

Отговорът е, че пътуващите персони, които Ра придружавал до Вернес, вероятно не са били никакви мъртъвци, а хора, опаковани в „Ах“, които предприели една неразбираема за днешните египтолози космическа одисея! Въпреки предложението на Ерик Хорнунг, че „... ‘Ах’ е обвивката, в която мъртвецът можел да продължи да живее като цялостно същество, изхождайки от смисъла на думата — нещо като ‘светлинен дух’...“, научният свят продължава да го интерпретира като „религиозна ерес“. Но както древните египтяни под „долу“ разбирали „горе“, така с думата „Ах“ те описват нещо друго: те означават някаква „обвивка“, която за днешните астронавти би представлявала космическия екип. По време на пътуването през „небесния свод“ въвеждали хората от ладията в сънно състояние. Вероятно оттук по-късно възниква култът за мумификация. Защото само „яру“ („божествените гребци“) — които отговаряли за правилния курс — си запазвали правото да останат будни по време на пътуването. Но накъде води тази космическа одисея? Понятието „джетру-нетер“ („jtrw.ntrw“), превеждано от египтолозите като „божествени мили“, преведено правилно всъщност означава дословно „светлинно отдалечаване“. Подобно по смисъл е използваното днес от астрономите понятие за определяне на космическото пространство и при определяне на разстоянията между звездите — „светлинни години“. Светлинната година е отсечката, която един светлинен лъч изминава за една година при скорост 300 000 км/сек. (9,46 билиона километра). Като мярка за

отдалечаване днес, разбира се, е приет „парсекът“ (паралакс-секунда), който е равен на 3,26 светлинни години. Но иззад древноегипетското обозначение „джетру-нетер“ се крие астрономическа мярка, според която един „джетру-нетер“ е равен на 189,2 милиарда километра. Сборът от 50 египетски „светлинни отдалечения“ („джетру-нетер“) следователно е равен на една светлинна година, което е точно 9,46 билиона километра. В тази връзка е интересно и това, че космическата стойност 189,2 разделена на един египетски лакът, равен на 0,525 сантиметра, дава точно 360° и 38 минути на хемисферата.

Отново случайност?

При всички дълги варианти на първата описана отсечка, измината от Ра, без изключение винаги се споменава числото 309 „джетру-нетер“ (JN), докато късите варианти в гробницата на Сети I и Рамзес II се различават, съответно — 2 x 480 JN и 100 + 90 JN. Абсолютното преодоляване на отсечката от 429 „jtrw.ntrw“ в стиховете се съпровожда от израза „hm.t sn.t psd“, който може да се преведе като „светлинно отдалечаване без светлина и лъчи“. Това означава, че в случая не става дума, както твърди египтологът Кристиан Лайц, за движението на Слънцето, а именно за онези „божествени мили“, които по мое мнение могат да бъдат идентифицирани като „светлинни години“ и с които древните Богове измервали разстоянията в пътуванията си през звездния космос. Разстоянието до местоназначението „Вернес“ съответно възлиза на 429 „джетру-нетер“, което е точно 8,54 светлинни години. Този резултат е приблизително равен на междинното пространство между Земята и системата Сириус, чиито стойности според нашите астрономи варира между 8,4 и 8,7 светлинни години. Вторият и третият час в Амдуат освен това говори за „хора-земеделци на Вернес“ и за това как от Сириус се връщат отново на родната си планета: „След пребиваването във Вернес яру на Ра гребат в тези селения 309 + 120 джетру-нетер. По този начин картините на подземното се отразяват в скритото на Дуат. [...] Началото на писанието принадлежи на Запада, жертви им се правят едва на Земята.“

Ако изтълкуваме един пасаж от Книга на мъртвите, според който дължината на подземния океан е 1000 „джетрунетер“, странно, но получаваме положението на нашата Слънчева система по отношение на външната ѝ граница с нашата галактика.

Според египтолога д-р Ян Асман египетските жреци-учени дори имали понятие за персонификация на времето:

„Понятието ‘нехех’ е обозначение за виртуалното време.“

Защо това древно знание просто се игнорира от по-голямата част египтолози?

На 10 и 11 април 1998 г. в Берлинския Residence & Congress Hotel ESTREL се състоя Първият международен конгрес по Забранена археология, в който взеха участие 23 специалисти от различни области на науката. Освен представителите на науката към отбрания кръг активни участници с интересните си доклади се включиха и известните популяризатори на науката Ерих фон Деникен и Йоханес фон Бутлар. Също така бяха поканени професор Дитрих Вилдунг, директор на Германския археологичен институт (египтология) в Берлин, както и неговият заместник Карл Хайнц Призе. Тези господа обаче имаха основателна причина да избягват неудобни въпроси и не можеха официално да вземат участие в научния обмен. При това трябва да се знае: има различни нива на археология. Първо, има такава, която с метла и лопата прави разкопки — т.е. полева; има и друга — вторична археология, настолната, която се занимава с оценяване на находките и работи по надписите. Съществува и една различно ниво, така наречената „забранена археология“, която е толкова секретна, че дори и международните факултети и археологическите институти не знаят почти нищо за нея.

Някои от посветените в нея се срещат в сезонните ваканции на предварително уговорени места и обсъждат появилите се куриози и находки, на които търсят обяснение. На една такава среща през септември 1996 г., в която участвали единадесет археолози, се обсъждал странен случай от околностите на Мемфис.

Още през 40-те години при въздушни снимки беше локализирана особена находка на 1100 км югозападно от платото Саккара. До 1995 г. египтолозите проявяваха

нищожен интерес към това място. Но при проучването на земята от Stanford Research Institut (SRI) под ръководството на професор Марк Ленър беше открито второ плато с размери 800 x 400 метра. Археолозите можаха да докажат, че на това място някога трябва да е имало каменна постройка двойно по-голяма от пирамидата на Джосер и построена още преди нея от „камък“. Въпреки че новооткритото плато за разлика от Саккара няма надземни постройки като пирамиди или храмове към него бе проявен особен интерес. Защото, както изглежда, там има само един ареал от 320000 кв. м. площ и очертаното от него плато. Директорът на Саккара д-р Мохамед Хаграс нарича това място „Гизр ел-Мудир“, което означава приблизително „голямата крепостна стена“. Ако обаче човек разгледа тази местност с далекоглед, надлъж и нашир няма да забележи нищо друго освен пустинния пясък. Още по-странното е, че освен археолози, от това място се интересуват египетските военни и NASA. Първоначално д-р Ян Матюсън от Nationalen Museen Schottlands започна нови проучвания с техника, използвана при петролни сондажи. Но след 1997 г. на мястото повече не се забелязват археолози. Вместо тях — само войници, които освен това поеха управлението над местността.

Но с каква цел?

Въпреки че вече се бяхме споразумели за цената, сателитните снимки, които поръчах в началото на 1998 г. чрез бюрата на д-р Дех, до днес, без всякакво обяснение, липсват. А египетските власти отказаха да ми издадат пропуск с изследователска цел за месец август 1998 г. Обяснението простичко гласеше, че това било зона на военен периметър. Въпреки че египетските военни още в началото на 1996 г. официално освободиха забранените територии около Дашур и Саккара.

Какво толкова тайнствено обаче би могло да има в този каменен фундамент?

Факт е, че изследователската група със съдействието на военните издигна на границата на платото хангар, в който беше създадена съвременна лаборатория, както и телекомуникационен център. Освен това, от сигурен източник зная, че в Гизр ел-Мудир е намерено подземно съоръжение с храмови колони, оборудвано с модерно изглеждащ хидравличен механизъм, който без съмнение не е дело на египтяните.

Какво трябва да означава всичко това?

Възможно е 2000 годишният Папирус 604 на Британския музей в Лондон да съдържа отговора. От него научаваме за събития, които трябва да са се случили преди 3500 години. В тази легенда младият жречески син Си-Осир води баща си Сети Хаемвес (син на Рамзес II) в подземния свят, намиращ се западно от Мемфис. Наистина повече от една трета от текста е загубен, но на базата на фрагменти на друг един папирус смисълът може да бъде проследен: и така, един образован мъж; някога полудял по Магическата книга от златния сандък на Бог Тот. В тази книга имало два афоризма. Когато човек прочетял първия, омагьосвал небето, земята, подземния свят, планините и водите. Когато прочетял втория афоризъм, то той в подземното царство можел да приеме своя земен образ. След продължително търсене Сети Хаемвес успял да намери това тайнствено място, което било снабдено с божествени „стълбове-Иби“, но не успял да открие тайнствения златен съндък, в който се намирала книгата.

Дали древният текст с „Иби“ има предвид... хидравлични колони?

По-нататък папирус 604 разказва как момчето Си-Осир заедно с баща си по-късно отново пристигнали на същото място, западно от Мемфис. Така те се озовали в подземна сграда „със седем големи зали“. Било подобно на фабрика място, в което имало големи колела и въжета, „задвигвани от хора“. Освен това в приказна форма се разказва и за „срещи с Боговете“, при които Боговете определяли задълженията на хората. Тук за пръв път подземния свят е описан като място, до което човек може да стигне още преди смъртта си. Освен това мястото, което човек можел да напусне по всяко време, този път не се намирало в областта Дуат, а западно от Мемфис. Възможно ли през 1995 г. SRI да е открил точно това място?

И защо въобще нашите учени практикуват Забранената египтология?

Дали от политически или мирогледни съображения? Защото всеки сериозно ангажиран с работата си египтолог, който се впечатлява от особения живот на

Тутанкамон, който първоначално се казвал Тутанхатон и чийто чичо Аменофис IV и леля Нефертити същевременно били и негови тъст и тъща, би постъпил добре, ако разгледа още веднъж задълбочено скритите причини на това, което се е случило.

През януари 1907 г. британският археолог д-р Едуард Еъртън открива една разрушена от вода недовършена гробница (KV 55) в Долината на царете. Тъй като картушите били разхвърляни навсякъде археолозите първоначално предположили, че открили гроба на царица Тейе, защото очевидно ставало въпрос за женска мумия. След като обаче предварително припознатите като женски белези, специално тазовата област на скелета, били сравнени с пластики на цар Аменофис IV (Ехн-Атон) тогава изследователите решили, че са разпознали мъртвия цар-еретик. Решението се базирало изключително на това, че по-новите изследвания изглеждат защитават предположението, че той е страдал от „синдрома на Бабински“ („Distrophia adiposgenitalis“). При мъжете болестта протича със закърняване на външните и вътрешните полови белези. Но едно по-точно чуждо изследване под ръководството на проф. Джефри Мартин междувременно предположи, че мумията вероятно е тялото на Семенхкар. Преди обаче изследванията да могат да бъдат завършени, трупът заедно със саркофага изчезна за около седемдесет години.

В края на 2000 година берлинчанинът д-р Ролф Краус намери първата отправна точка за обяснение на безследното изчезване на мумията. За нейното „укриване и кражба“ д-р Краус обвини проф. Дитрих Вилдунг и съпругата му д-р Силвия Шоске. Както твърди Краус, от 1971 г. мумията била неофициално притежание на Археологическия музей в Мюнхен. Тя стигнала до музея по черни канали и с криминални машинации.

Единствено, защото д-р Ролф Краус някога заемаше поста на Вилдунг и вместо него от Берлин поканиха мюнхенския професор, между двамата съществува някаква връзка. Само благодарение на това обществеността успя да научи нещо за машинациите на археологията, за които Краус казва:

„Вилдунг не иска да предизвиква никакви напрежения. Съвместната работа с него никак не беше лесна. Но това поведение ще има последици.“

Но какво беше особеното в тази мумия? Извършените междувременно кръвно-групови тестове, изследвания на тъканта и измервания на черепа показаха, че относително неизвестния Семенхкар би могъл да се окаже брат или полубрат на Тутанкамон. За да могат да се получат по-точни резултати, през есента на 2000 година египетският мумиен експерт проф. Искандер поиска ДНК-тестове и получи съгласието на египетското Ведомство по антична култура. Директорът на това направление д-р Габалах Али Габалах подписа няколко договора за провеждане на ДНК-тестове с японски университети във Вадзима и Ногата. Малко преди тяхното провеждане обаче цялото начинание беше прекратено без никакъв коментар.

Каква беше тази внезапна промяна в намеренията?

Вероятно е свързана с ислямското население на Египет и с дългогодишните проучвания на проф. Вилдунг! Дори резултатите на Вилдунг да не са официално признати, защото са придобити нелегално, въпреки това те си остават част от египтологичното знание. Филологическите изследвания на саркофага всъщност не само показаха роднинска връзка между Семенхкар и Тутанкамон, а дори че тази мумия вероятно се отнася до библейския „Аарон“! Според енциклопедията на International Bible Students Association в Ню Йорк Аарон е роден в Египет и е по-големият с три години брат на Мойсей. Въпреки разликата във възрастта, Аарон служел на Мойсей като „уста“ (Атон=Ра=уста?) и бил този, който докарал на царския двор на фараона десетте бедни (Изх. 7:1,7 и 7:9 — 12,19,20).

Как трябва да разбираме всичко това?

Британският египтолог д-р Питър Клейтън всъщност нарича наследника на Ехн-Атон не Тутанкамон, а Семенхкар:

„Формално наследникът на Ехн-Атон бил Семенхкар, може би по-младият брат на царя...“

Доскоро египтолозите изразяваха мнението, че титлата „нефер-нефру-Атон” се отнася единствено до съпругата на царя — Нефертити. Както египтологът д-р Юрген фон Бекерат откри, тази титла обаче е прикачвана „винаги само към мъжки имена”. За разлика от мнението на д-р Ролф Краус относно фараонската титла „анхет-хепрур” Бекерат смята:

„Противно на възгледа на Краус, който в случая иска да разпознае Мерит-Атон, нейното изображение достатъчно ясно говори за положението ѝ на съпруга на Семенхар; в египетската представа не е възможно една жена, която веднъж е била „фараон” с всичките божествени аспекти, по-късно да изпадне в „земно” положение на съпруга на царя.”

Следователно този цар, както и Аарон и Мойсей, трябва да е управлявал заедно с царя-еретик, при което дори надживял Ехн-Атон с три години. Така според мен разликата във възрастта, дадена в Стария завет, е заимствала от прочутия пророк. Юрген фон Бекерат всъщност забелязва и нещо друго:

„Изглежда че Семенхар трябва да е надживял Ехн-Атон, дори и за кратко време. Тогава трябва да е променил името си „Семенхар”, което по всяка вероятност е било истинското му рождено име и което като нефер-хепрур е носил като съ-регент на Ехнатон.”

Кой в действителност е бил библейският пророк Мойсей?

На една друга среща на „Забранената египтология” през ноември 1997 г. ставало дума за находка в Калабша, намиращ се в близост до язовира Насер. По информация на изследователя и научнопопулярния журналист Манфред Димде един египетски археолог открил двоен гроб на царя-еретик Аменофис IV и жена му Нефертити. Малко особеният фараон Аменофис IV, за който някои египтолози дори смятат, че е жена, по време на своето 16 или 20 годишно управление премахва всички древноегипетски Богове, оттогава се нарича „Ехн-Атон” и заповядва валидността само на един Бог — Атон. След това се отказва от престола си в Тебен и на 220 км северозападно от него създава „Ахет-Атон”, днешният Тел ел-Амарна. С това фараонът се опитал да промени древната геодезична система на Египет, с което моментално настроил жреците срещу себе си. Това много напомня за демонстрацията на сила на Аарон и Мойсей пред „високия дом” („фараона”).

Иначе защо след кончината на Ехн-Атон граничните камъни на новопостроения град до Тел-Амарна били потрошени?

По мнението на днешните египтолози без въвеждания от Ехн-Атон монотеизъм не би възникнало вярването в извънземни същества. Германският историк Леополд фон Ранке (1795-1886) разбрал това още през 19. век:

„В традицията на племенния природен култ не може да има никаква история за човешкия вид. Тя добива очертания едва чрез монотеизма, който се откъсва от този природен култ.”

Дали наистина историите за пришълци започват едва преди 3500 години?

Както видяхме дотук, отговорът е категорично „Не!”. Защото освен новата вяра само в един единствен Бог цар Ехн-Атон въвежда и нова визия, която заимства от старите архивни записки: още в детска възраст деформирали главите на всички от царската фамилия и ги подготвяли за новите религиозни представи. За целта поставяли детските глави в специално направени менгемета, за да може черепът да бъде контролирано деформиран по време на растежа. Единствената причина за това мъчение било желанието човекът да онагледни своя непосредствен божествен произход.

Какво толкова тайно имаше обаче в наскоро открития гроб на Ехнатон?

След като някакъв археолог, да го наречем Абдул Хасан, седмици наред търсил в руините подходящи експонати, на мястото, където били спрели товарните животни, той забелязал 60-сантиметров издялан каменен къс. След по-внимателен оглед установил, че ставало дума за проход, чиито стъпала отвеждали до подземна гробница. След продължилите четири години разкопки била намерена шахта, дълга 21 метра, която водела до древноегипетска гробница. От надписите на двойния гроб

станало ясно, че става дума за Ехн-Атон и Нефертити! За Абдул Хасан Манфред Димде казва:

„Мъжът беше разколебан, защото след Тутанкамон това можеше да се окаже втората по важност находка в Египет. Но по политически причини му бе отказано да бъде вторият Хауард Картър.”

На 27 март 1997 г. археологически екип от международни експерти отвори гроба и веднага след това го запечата. Това категорично показва, че очакваната от Хасан слава засега се отлага. Тези хора обаче въпреки всичко се постарали да оставят някакво съвременен доказателство за присъствието им, поради което неопровержимо да се окаже, че: „Ние вече сме били там”. След голямото си учудване относно възникналата тайнственост от страна на египетските власти, отговарящи за античното наследство, нещастният египтолог също оставил нещо след себе си. Той се решил да постави под вече отворения капак на саркофага на Ехн-Атон едно шише от „кока-кола”, което без съмнение ще трябва да докаже, че археолозите вече веднъж са отваряли саркофага. Освен това имало подхвърлени и други улики, за които обаче археологът не иска да говори.

Защо обаче гробът официално отново беше затворен?

Причината за запечатването се крие в резултатите на две изследователски комисии на Британския музей в Лондон. Защото в този гроб имало и множество други ритуални аксесоари и малки фигурки на Богове, приличащи на Богинята Изиди. Две от фигурите били занесени в Лондон и там установили, че те са на възраст между 8500 и 10000 години! Или Ехн-Атон и Нефертити трябва да са се върнали към по-старите реликви, или трябва да датираме появата на Ехн-Атон на повече от 3350 години. Аз лично клоня към теорията за по-старите реликви, до които Ехн-Атон би могъл да има достъп.

Освен това между предметите има неща, които предизвикаха бурни дискусии в международните изследователски комисии. Съобразно тях може да се докаже, че Ехн-Атон може би е старозаветният пророк Мойсей. Мойсей е най-важната фигура в еврейската религия. Но и в християнството и исляма той е една от важните личности, в основата двете религии. Тъй като този идеологически въпрос би могъл да доведе дори до световна война, начинът на поведение от страна на източниците напълно съпада с разбирането, че тази информация, коригираща световните религии, трябва да се пази в тайна от широката общественост. Защото така всичко ще си остане само един слух! По същата логика обаче излиза, че учените не желаят да знаят нищо за извънземния произход на хората.

Защо тогава продължават културните проучвания?

Още през 1890 г. сър Норман Локиър, обобщавайки различни философски трудове, направи извода, че в древните култури Боговете са символизирани предимно от звезди. Към края на 19. век той започва да проучва египетските храмове и достига до заключението, че по-старите от тях са изградени „аквиноктиално”, а по-новите — „солтициално”.

От тези наблюдения астрофизикът достига до една гениална идея: ако се определи географската дължина и ориентацията на храма, то става възможно определянето на наклона на земната ос и респ. времето, в което е издигната постройката. И в действителност по метода на Локиър става възможно например проследяването на строителните етапи на храма на Амон Ра в Карнак, което междувременно намери потвърждение от модерни методи. Тридесет години по-късно, през 1921 г., астрономът Ф. С. Ричардс представи с помощта на подобрени методи за наблюдение и пресмятане една съществено по-стара дата за основополагането на храма на Амон Ра: 11700 г. пр. Хр.! Тази дата обаче е отхвърлена от страна на спекулиращи изследователи, както обаче и от самия Ричардс по необясними причини — като „абсурдно рано”.

В по-ново време оста на Карнак била отново измерена от проф. Джералд Хокинс от Smithsonian Institution. Хокинс провежда своите наблюдения от един църковен покрив над светилището и обяснява, че строителната линия на изграждане на храма сочи между 2000 и 1000 година пр. Хр. Така светът на научната мисъл отново си дойде на

мястото — и всичко си дойде на мястото. Но сър Локиър открива също така, че седем от най-известните египетски храмове са ориентирани по непреходната звезда Сириус, която, както видяхме, винаги е от огромно значение в египетската митология.

Защо учените настръхват винаги при споменаването на 12000-годишни храмове?

Още преди 5500 години египетските фараони (около 3500-3000 г. пр. Хр.) в Абидос заповядвали гробовете им да бъдат изсичани в скалите, защото точно на това място бил почитан Бога на подземното царство, когото наричали „Първия от запада“ („Хенти-Аментив“). През следващите 500 години това се превърнало в обичай — мъртвците от всички „подвластни области“ (Гауе) да бъдат погребвани тук. Освен това именно Озирис, Богът на вечния живот и възкресението, става толкова популярен в Абидос, че дори се слял с по-старите божества. По информация на гръцкия философ и историк Плутарх (*Peri Isidos*, гл. 20) този Бог дори трябва да е погребан в Абидос.

Но могат ли Боговете да бъдат погребвани?

Древните египтяни отговарят „Да“! Оттогава да бъде погребан на мястото на Озирис станало цел на всеки жител в страната на Нил. Така преди 3300 години по времето на XIX. династия фараона Сети I (1302-1292 г. пр. Хр.) започнал да строи разкошен култов храм, който бил довършен след смъртта му от неговия прочут син Рамзес II. Такова във всеки случай е становището на науката, което Вие можете да прочетете в научната литература във връзка със строежа на храма.

Но какво от тази теория всъщност е вярно? Дали наистина син и баща са построили храма?

Един поглед към египетския храм моментално създава усещането, че той е строен по определени правила. На човек му се струва, че всеки елемент е на своето точно фиксирано по мащаб и числа място и изобщо не е оставен на случайността. От строителните надписи за храма в Новото царство, но преди всичко от прецизните описания от птоломеево време, ние знаем как египтяните са формулирали представата си за истинското строителство, един вид „grammaire du temple“.

Цялостните съотношения в мащаба на един храм са пресметнати в лакътни мерки на основата на квадратна мрежа — по възможност в цели десетични или кратни на пет единици. Конструкцията е плод на метода, по който архитектите планирали сградите си. Например преди издигането на стените с помощта на растерен план основната скица на храма била разполагана върху фундаментната плоча и в този растер се начертавало изграждането на стените. Отвесният строеж следвал същия принцип. Също така знаем начина, по който бил определян наклонът на външните стени. Че при проектирането на един план били използвани определени числови съотношения и свещени пропорции, според нашите египтолози не може да се докаже със сигурност, а само се предполага. Например употребата на Питагоровата теорема на места може да бъде доказана, без обаче да играе основна роля в оформлението.

Южно от Карнак има още една сграда, чиито строеж традиционно също се отнася към много късна епоха — храмът на Хор в Едфу. Според това схващане птоломеите трябва да са започнали строежа към 237 година пр. Хр. и да са го завършили към 57 година пр. Хр. Но надписите на храма свидетелстват за нещо съвсем различно! Че именно птоломеите само са престолили този разрушен в миналото храм, е нещо, което човек лесно може да открие по основата на постройката. Това е най-добрият пример за египетски храм с портални кули от късно време. Но тези надписи, които скоро ще спомена, разказват за нещо съвсем друго... Следователно днес е извън всяко съмнение, че не само медицинските познания на древните египтяни са били силно развити още по времето на ранните династии. И дори да си мислим, че американският политик и писател Бенджамин Франклин (1706-1790) бил единственият, открил гръмоотвода, който през 1752 г. монтирал на покрива на къщата си във Филаделфия, то при по-внимателно проучване ще се установи, че това всъщност е пълна заблуда. Още през 15. век преди нашето летоброене фараоните държали така да строят храмовете им, че входът да представлява огромен портал (пилон) с две високи кули, приличащи на крепостни. Всяка от тези кули била снабдена с два преминаващи отгоре до долу жлеbove, в които влизали „дървета-стълбове“. Тези стълбове били доста

високи. В храма в Едфу те стърчали на сто крачки (около 30 м) във въздуха. Там беше намерен и надпис от птоломеево време, който обяснява смисъла и целта на тези „дървета-стълбове“.

„Това са високите кули на Бога на Едфу, до дома на свещения Хор; две дървета-стълбове има тук, за да разсичат бурите в небесните висини.“

Както изглежда древните египтяни са били „нащрек“ със законите на електричеството: те знаели, че металът по принцип е добър проводник, а медта по-специално: още по-добър. Надписите в храма гласят:

„Дърветата-стълбове, за да служат по-добре на целта си, са обковани с медта на държавата.“

Доскоро малка част от египтолозите проявяваха интерес да разглеждат тези текстове от гледна точка на действителното техническо ниво на древните египтяни и да ги интерпретират по съответния начин. Ето защо тези ранни познания за електричеството не са много популярни сред широката общественост.

Но докъде наистина са се простирали знанията на древните египтяни за електричеството?

Още Атанасиус Кирхер споменава в своите текстове намерената в подземните помещения на Мемфис „горяща лампа“. Изглежда, че дори в арабската литература споменът за електрическото минало на Египет е избледнял. Ученият Муртади например пише за необикновените светлинни ефекти, които египетските магьосници можели да предизвикват, когато правели лицата си да „светят като слънцето“. Много филолози по принцип превеждат египетската дума „tk“ като „факел“, с което доста опростяват нещата. Цитираният многократно в тази книга швейцарски египтолог проф. Хорнунг е на мнение, че: „tk“ освен това може да означава и лампа...“.

Всъщност в храма на Хатор в Дендера има изображения, които моите колеги Петер Краса и Райнхард Хабек интерпретират в съвместната си книга като „светлина на фараоните“. Техните проучвания установиха, че трите подземни етажа в храма на Хатор с дванадесетте си крипти не са, както твърдят съвременните египтолози, построени от птоломеите, а съществуват от 3233 година пр. Хр. В една задушна, неосветена камера, висока само 1,12 и широка 4,60 метра може да се види сцена на жреци и помощници, които носят подобни на електрически крушки предмети, свързани с кабели, да изпълняват някаква церемония. И отново египтолозите не желаят особено да интерпретират тези изображения. Основната причина за това е, че използваните в Дендера йероглифни знаци не съответстват на обичайните йероглифи, а представляват някакъв вид таен език. Това означава не само че изображенията тук предмети са уникални, но и използваната тук писменост също е такава.

През 1991 г. египтологът Волфганг Вайткус се осмели въпреки трудностите да преведе този таен шрифт и потвърди най-малкото, че би могло да става дума и за антични „фенери“:

„Мистериозните церемониални предмети със змиите в Дендера абсолютно биха могли да са фенери. Това с електричеството обаче са глупости. [...] Дори много пасажи в текста да говорят за някакво цвете, от което излизала светлина, обектите могат да бъдат обяснени напълно египтологически.“

С отговора си за алтернативните „египтологически“ енергийни форми, които накарали лампите да светят обаче д-р Вайткус ни остава длъжен. Но електроинженерът Валтер Гарн конструира функциониращ модел на тези мистериозни обекти и твърди, че те функционират с електрически заряд, който възпламенява газовете.

Дали тук отново не беше открит един дял от Забранената египтология?

По стените на храма на Хор в Едфу се намират така наречените „строителни текстове“, които съдържат както историята на строежа, така и символиката на всички храмови постройки. Те обаче не описват само функциите на отделните елементи на храма, а на места са доста подробни и казват, че най-старият от всички храмове е построен върху каре с големина 300 лакти в посока запад-изток и около 400 лакти в

посока север-юг. И на практика точно храма на Хор в Едфу съвпада с описаната постройка — неговата площ е 300 x 400 лакти!

Планът и строежът на един египетски храм демонстрират множество определени насоки, ако не „правила“, на които египетските архитекти се опирали. Така например по възможност лицето на храма било обърнато към Нил, който в техните представи течал от север на юг — дори това да не е точно така (има и извивки изток-запад), така че, когато храмът е на западния бряг, лъчите на изгряващото слънце да проникват във вътрешността на светилището. Въпреки тези особености научната догма признава единствено датировката на строителната птоломеева епоха.

Към споменатите текстове спада и „Свещената книга на храма“, която изброява скриновете и свещените места и обяснява тяхното митологично значение. Описаните събития в текстовете от Едфу са дълги и сложни, затова ще ги отбележа само в съкратен вид. Съгласно египетската митология Едфу е мястото, където от сълзите на пра-Бога възникнал човекът. Дори на места текстовете да са объркани и непълни, те дават някои точни данни за истинските строители на първия храм. Те разказват легендата за „седемте мъдреци“, които след един прилив излезли от западните води и стъпили на острова. (Африка?) Според легендата те посяли във водата тръстикови пръчки, които израснали в голяма тръстика. Тези свещени господари се приземили във вид на божествени соколи, вследствие на което възникнала новата свещена държава. Така започва историята!

Това не е ли знак, че египтяните всъщност никога не са били автори на собствената си култура?

Разликата между храма на Сокола и по-късният храм на Слънцето кристализира само на митологична основа. Култът към Сокола е свързан с погребения и действия, които имали за цел да върнат страната в онова състояние на свещена простота. Храмът на Слънцето напротив е свързан с абсолютно друга представа, като например с „Мястото на унищожението“, където враговете на Ра били убивани. От вътрешната страна на оградния зид на храма в Едфу всъщност пише, че първоначалните строители на храма на практика изобщо не са египтяни:

„Боговете-строители поставиха четирите стени на храма...!“

Тоест тези, които са поставили основите, трябва да са били по-високо развити същества. Текстовете дори стават още по-подробни и разказват за различните задачи на Боговете-строители („Огдоада“) по външното и вътрешното оформление. По-нататък се съобщава, че били запланирани ритуали в чест на божествата Тот — в качеството му на „Бог на мъдростта“, и Сешат като „Богиня на книгите“. Всички церемонии по строителството и освещаването, изпълнявани на свещените места, са записани, както и церемонията по „спъването на въжетото“. По-нататък текстовете ни информират за думите на ръководителя на строежа Тот:

„Аз направих неговите мерки по дължина да са добри, широчината му — да е точна, всички негови размери да отговарят на нормата, всички светилища да са там, където трябва да бъдат и залите да наподобяват небето.“

От тук става ясно, че специално обучени и почитани като Богове същества са издигнали първият храм на Хор и че египетските храмови постройки отразяват космическите знаци — точно както е смятал астрономът сър Локиър още преди 110 години.

Дали обаче можем, да следваме тези предания дословно?

На места текстовете биха могли да ни изглеждат неясни, но за египтяните те са били от огромно значение! Ако за сравнение вземем храма на Сети в Абидос и го разгледаме в подробности, в първата колонада ще забележим особени йероглифи, които напомнят за модерните технологии на 20. век. Своеобразните йероглифни знаци очертават обекти, които приличат на хеликоптер, танк и подводница. Дори някои интерпретатори се опитаха да обяснят изображенията като насложени йероглифни кръпки, които случайно оформили тези конкретни изображения. Но в действителност тези символи са уникални и не се повтарят никъде другаде в храма на Сети. При едно случайно наслагване на текстове би трябвало поне още някъде да има подобни

образи. Обаче такова нещо няма! Забележителна е също така и позицията на носещите колони в колонадата, които несъмнено имат връзка със седемте параклиса на Бога в задната част.

Втората особеност в постройката е „Озирейона”, в който според една египетска легенда, би трябвало тялото на Бог Озирис до ден днешен да се намира там.

Още през 1914 г. проф. Едуард Х. Невил от Egypt Explorations Fund стигна до извода, че Озирейона трябва да се е появил в по-стара епоха, в която не била използвана никаква орнаментика, а създателите му са били в състояние да вложат в строежа тежачи над 100 тона каменни блокове. Невил дори заявява, че Озирейона може да се смята изобщо за най-старото строително произведение.

Но тогава кой наистина е построил храма на Сети?

Под третия водопад на Нил (в Етиопия) се намира античната местност Наури, която може да прибави още една особеност по въпроса за строителите на храма на Сети. По времето на управлението на фараона Сети I е изсечена паметна плоча в една скала, която се издига на почти 100 метра височина. Дълго време тя беше неизвестна, преди да бъде открита чак през 1924 година и нейните писмени знаци да бъдат преписани с големи усилия. Разчетените писмени знаци откриха литературно произведение от много части, които — подобно на другите папирусни текстове, авторът е подредил непосредствено една след друга. Освен писанията за доброто отношение на царя към Боговете и другите похвални излияния авторът дава информация (от петия ред нататък) за храма на Сети в Абидос, в който се намират технически интерпретираните йероглифи и Озирейона.

Информацията е толкова необичайна — доколкото е записана през четвъртата година от управлението на Сети I, защото вече говори за завършен храм, но който според египтолозите не е възможно да е бил построен по онова време. Както видяхме науката е на мнение, че храмът на Сети в Абидос е построен чак от Рамзес II, след като баща му преждевременно починал. Но паметната плоча всъщност е документирано доказателство, че въпросният храм не е строен нито от Сети I, нито от Рамзес II, което значи, че можем да се опрем на първоначалното мнение на проф. Е. Х. Невил, който разви теорията, че храмът (Озирейонът) е най-старата египетска постройка. Напротив днешните египтолози са на мнение, че авторите на паметната плоча описват запланувани строителни действия, което според мен е глупост. Защото е нормално древните египтяни да говорят за „пер” (къща), когато имат предвид някой храм. А при храма на Сети става дума за „хет-нетер” което донякъде означава „Двора на Боговете”, с което се визира Бог Озирис.

В никое от поясненията на храма (общо 45 на брой) не се казва, че действително Сети I е строителят на храма. Единственото, на което се опират египтолозите, е написаното на 13 ред:

„Сърцето на царя Мен-Маат-Ре е щастливо в Абидос.”

Странно защо това многократно повтаряно щастие на царя египтолозите интерпретират като „неговата собственост”. При това от шести и седми ред става ясно нещо съвсем друго:

„Радва се сърцето на господаря на гробницата, ако те види на трона като Ра, докато все още си на Земята и уреждаш двете държави, и украсяваш празнично храма. Ти си роден, за да пазиш отново Абидос и тези, които живеят там, и те ще растат с това, което ти си отредил.”

От тези редове недвусмислено става ясно, че в храма вече е имало и други (телата на седемте мъдреци?) и цар Сети I отново трябва да пази това божествено място по време на своето царуване.

По-нататък в седми ред се казва „ти разхубавяваш Абидос” и „ти обновяваш храма на Озирис”. Всъщност това означава, че Сети I е правил само реставрации на вече съществуваща храмова постройка, което дори и днес може да се види на местата около входа на храма.

Двадесет и седми ред отново категорично опровергава досегашната погрешна класификация на храма:

„Аз [царят!] възстанових отново храма на Озирис. Аз [царят!] почистих уважавания двор милиони пъти.”

По мое мнение тази част от текста е категорично доказателство, че този храм е бил — от цар Сети I и по-късно от Рамзес II — единствено разхубавен, за да бъде запазен за идните поколения.

А какво казват днешните египтолози за това?

Само глупости!

Глава 4

ЗНАЦИТЕ НА БОГОВЕТЕ

Днес учените са на мнение, че хората от предисторическите времена, които вече живеели в малки общности, нямали нужда от писмени знаци, с които да съхраняват устните си знания за бъдещите поколения. Затова нашите предци трябвало да предават всички важни събития само устно. Но всеки, който познава принципа на „тихата поща”, е разбрал още в детството си, че предадената новина винаги се изкривява в устата на другия. Към това се добавя и факта, че най-новите проучвания на френските езикови експерти противоречат на досегашната научна теория. Защото според лингвиста Денис Шан Бесо поне от края на 9. век пр. Хр. в целия Близък Изток се използвали определен вид „числови камъни”, които възпроизвеждали парични стойности.

В началото на века в Египет също бяха намерени кръгли перли, изработени дори от метеоритно желязо, които бяха положени в един предисторически гроб в Гиза. По-нататък в книгата ще спомена и други находки от метеоритно или други видове желязо. Чак до 2. век пр. Хр. тези топчета били съхранявани в различни дворцови хранилища и — базирани на определена система — показвали актуалната собственост на съответните земевладелци в редица по тридесет. Може би затова най-старата форма на азбуката е съставена от тридесет букви. Следователно те от една страна са били повлияни от деня на месеца, а от друга — от повтарящите се констелации на знаците в Зодиака, както и от други небесни тела.

Без съмнение античните мореплаватели са зависели от начина, по който са записвали продължителността на своите странствания. Така те вероятно са отбелязвали цифрите с елементарни знаци, от които впоследствие се е развила азбуката. В юдейския например, един древен език, който продължава да съществува и днес, числата се отбелязват с имената на буквите в азбуката: алеф, бет, гимет, далет — едновременно са и едно, две, три, четири. Днес в Израел някои часовници още имат на циферблата си еврейски букви вместо римски или арабски цифри.

Д-р Ричард Медоус от американския университет в Харвард оповести през април 1999 г. сензационно откритие от Харапа (Пакистан) — 5500-годишна, непозната до момента писменост, напояща минойското линеарно писмо.

Малко преди това директорът на Deutschen Archäologischen Institute in Kairo (DAIK) проф. Гюнтер Дрейър предостави на световния печат актуална египетска находка, която обърна досегашната картина за развитието на йероглифното писмо с главата надолу. В Горен Египет изследователи намерили 270 глинени плочки и съдове с образно писмо.

Според тези плочки развитието на йероглифното писмо е с няколко века по-старо, отколкото научният свят предполагаше досега. Когато на Берлинския конгрес по египтология през юни 2000 година професорът започна отново да класифицира тази нова находка в схемите на научната догма, той беше потресен от една реплика. Американският пилот Джордж Къмингам само месец преди това открил 9000 годишни скални надписи на 40 км южно от Кайро, които излиза, че са още по-стари от досега известните. Египтологът д-р Мохамед ел-Сакхир от египетския център за Древни езици и култура класира знаците в три епохи:

1) 7000 година пр. Хр.

2) 3000 година пр. Хр.

3) без класификация.

Излиза, че историята за развитието на писмеността трябва да бъде пренаписана! Но понеже на тези изображения освен йероглифи има божествени персонажи и ловни сцени от късната каменна ера, египтолозите настояват за времева децентрализация на периодите. Третата особеност на скалните изображения обаче напълно обърка египтолозите: това бяха текстовете, които напомняха тези на Дрейър и този факт промени датировката на заселничеството около Нил. Освен това между тях има и такива писмени знаци, които се причисляват към цивилизацията на Маади. Тези символи представляват нарисувани с линии човечета или картинни изображения. Безсмислено е предположението на част от египтолозите, че всички художници на графити от каменната ера от последните 9000 години са се събрали преди 3500 години на едно и също място, за да надраскат своите рисунки върху някаква почти нищо неозначаваща скала!

Но какво става, ако наистина всички изображения са от Първата египетска, епоха и техните автори са живели по едно и също време?

През юни 2000 година д-р Габалах Али Габалах най-малкото призна, че: „Подобни рисунки има и в храмовете на южен Египет. Възможно е този народ да е пътувал от юг на север за Ма'ади!”

Както сега, така и преди древноегипетската култура на фараоните е принадлежала на такива цивилизации, които предизвикват нашето въображение. Въпреки това по отношение на исторически обременените земи на Нил човек едва ли има нужда от много фантазия, ако иска сериозно да анализира тази тайнствена култура. Завареното по тези места културно многообразие, което идва в повече дори и на туриста лаик, превишава всяко въображение! В повечето случаи дори днешните учени не са в състояние да възприемат определени послания на нашето минало. Заслепението на представителите на науката може да се обясни единствено с това, че те или не желаят да видят всичко, или съзнателно го укриват. Защото въпреки непрекъснатата изследователска дейност в областта на египтологията, все още останаха много открити въпроси, на които хората очакват отговор.

Дори по времето на палеолита е имало йероглифи по скалите и пещерите и до края на Римската окупация на Египет те още се използвали. Учудващото при йероглифите е стадият им на развитие. При тях не става дума за обикновено образно писмо, а за напълно оформено сричково писмо, състоящо се от повече от три хиляди знака. Образното писмо по принцип позволява два варианта за изразяване:

1) с действителен образен шрифт (пиктография), или

2) със символичен образен шрифт (идеография).

„Пиктографията” е непосредствената форма, която използваме още като деца.

Когато например искаме да предадем думите „слънце”, „къща”, „дърво”, ние рисуваме оцветен кръг, квадрат и овал с една линия. Но за абстрактни понятия този начин на изразяване се оказва неподходящ; тук трябва да се намеси „идеографията”. Символният образен език днес например се използва в уличното движение, на гарите, летищата или в табелките на занаятчийските фирми. В речниците от миналия век към някои думи дори имаше приложени идеограми, и е интересно да се отбележи, че когато е описвана диалектна дума, към нея бе прилагано изображение на бесилка. Много древни народи — като китайците, месопотамците или мезоамериканците, са наясно с идеографията. Фараоните пък имат фонограми, които могат да пресъздават прости фонетични стойности. Но при примитивните племена на ранния Египет не могат да бъдат открити никакви предшествващи фази, на базата, на които да се е развило йероглифното писмо.

Тъй като в рамките на човешкото развитие вече е имало много образни писма, съществуваше предположение, че и египетските йероглифи представляват някаква образна писменост — първоначално дори и не толкова погрешно, доколкото тя на ребусен принцип съдържа множество картинни изображения. Според Oxford English

Dictionary терминът за обозначение на така нареченото „ребусно писмо“ идва от френски и първоначално е бил латински превод на „чрез предмети“.

Някога френските помощник адвокати играели сатири, които съдържали гатанки в образна форма и в превод звучат „за нещата, които се случват“. През следващите 200 години тези занимания намират място в английските и френските детски книги, за да бъде тренирано мисленето на децата. За целта изречението „Видях леля Роуз“ е изразено с едно „око“, „трион“, „мравка“ и „роза“. С този пример нещо, което трудно се поддава на картинно изображение (сестрата на нечия майка), е предадено просто чрез еднакво звучащи и лесно за рисуване думи, характеризиращи реални обекти — мравка „ant“ за леля „aunt“.

Фараоните също прибавили специфична особеност в своите йероглифи. За изписване на царското име „Нармер“ противно на ребусния принцип, за основа те взели два символа: „нар“ („риба“ или „огнена факла“) и „мер“ („длето“ или „техника“). Така от две различни срички те образували името на царя.

Още през 1800 година изследователят на текстове от немско-датски произход Георг Густав Цоега (1755-1805) и британецът Томас Янг (1773-1829) забелязали тази фонетична особеност на йероглифите, които обаче били разчетени едва през 1822 г. Въпреки че успоредно с йероглифите се развивали и най-простите форми на „йератическите“ („жреческите“) и „демотическите“ („народни“) писмени варианти — независимо от тази съпътстваща писменост, забележителното е, че йероглифите са останали непроменени хиляди години.

Американският лингвист Айгнис Гелб е един от първите изследователи, който представи компетентни схеми за развитието на писмеността. Д-р Гелб е специалист по езиците и писмеността на Близкия Изток към Института по ориентология на Чикагския университет и може да бъде отличен като един от разшифровчиците на анадолското (хетското) йероглифно писмо. Но — подобно на много други експерти по надписите — той не блести с друга особена интелигентност. Не само защитава необичайната теза, че писмеността първоначално трябва да се е развила от някакво „образно писмо“, но и както става ясно от следното му изявление, има расистки възгледи:

„Ние имаме фонетична писменост и азбука, а „те“ всички диваци, варвари, китайци — не!“

С изказването си Айгнис Гелб има предвид, че християните първи срещнали Бога и неговия син Исус и едва тогава цивилизацията е стигнала до хората. Християнското общество не допуска никакви други „срещи с Боговете“! Но и фараоните приписват авторството на своето йероглифно писмо на контакта си с Бог. Ние познаваме този Бог като Тот („Джехути“). Легендата разказва, че в древни времена той слязъл от небето с „лотосово цвете“ и предал на жреците знанието си. Бог Тот винаги се появява с глава на ибис или в образа на бяла маймуна и на древноегипетски език е наричан „Таати“, което значи „светещият“. При египтяните той е автор както на астрономията и математиката, така и на играта със зарове и заема мястото си още в началото на Първата египетска епоха. Първото споменаване на Тот ни връща към 8670 г. пр. Хр., когато той създава египетското духовенство („жреците на Тот“) и завещава на висшия жрец на фараона „42-те свещени книги на мъдростта“ и „календара“.

При това египетското общество изглежда е било напълно уредено. Всичко се описвало абсолютно точно в книгите, било то данъци, преброявания на населението или строителни изчисления. Ежедневната работа на храмовата администрация и нейните мистериозни игри също били винаги добре организирани. Всеки храм имал собствена библиотека и личен архив. Там на безбройни папирусни свитъци се отбелязвало всичко за митологията, религиозните ритуали, медицината, геометрията, астрономията и правото. Медицината в древен Египет била силно развита и високо ценена, тъй като много преди времето на Ренесанса фараоните имали книга за човешката анатомия. За съжаление, са запазени само девет медицински произведения. Едно от тях — най-старата книга по хирургия — съдържа точни указания за 48 вида операции. Между тях има картина как още тогава се отваря череп с бургия или длето (трепанация), за да се намали „вътрешният натиск“ на главата.

Египетската книга на мъртвите, 175, 83-91 също описва подобен начин на отваряне на черепа:

„Тогава Озирис го заболя глава заради горещината на короната Атеф, която носеше, за да се страхуват от него царете. Тогава Ра се върна от Хераклеополис, за да види Озирис. Намери го да седи в своята къща, главата му подута заради горещината на короната Атеф. Тогава Ра направи така, че тази кръв и гной да изтекат и те се събраха в малко езерце.”

Други папируси съдържат само медицински съвети и изброяват лекарства, които отчасти продължават да се използват и днес — рициново масло, пелин, сода или арсен. Египетските жреци за всеобщо учудване имали дори самозалепващи се лепенки. Поставянето на зъбни мостове, както и използването на кожени презервативи, били обичайни за ежедневието в онези времена. Но всички тези медицински направления са само част от една свещена тайна мъдрост (наука), с която се занимавали единствено жреците с най-висок ранг. Това знание било пазено от по-ниско стоящите. Затова и днешните филолози не успяват да разчетат всички йероглифи. Причината не е само в езиковата структура, но във факта, че определени митологични текстове не са писани за онези, които щели да се занимават с тях хилядолетия по-късно. Тъй като всички предания са и криптографски (кодирани), тези стихотворни текстове биха могли да съдържат освен обичайния смисъл и други твърдения. Ето защо в опитите си да преведат съдържанието на йероглифните изображения в артикулиран език, днешните филолози бързо се изправят пред бариера. От една страна, това е така, защото цялата реалност може да бъде доловена в едно единствено изображение, но и защото описанието на едно изображение на естествен език може да напълни цяла книга. Затова проф. Ерик Хорнунг казва:

„Много остава неизказано, защото то може да бъде намерено само в изказа на картината.”

Въпреки това по-голямата част от съвременните египтолози пропагандират теорията, че с публикуването на превода на прочутата книга „Розетският камък” през 1822 г. на гениалния френски учен Франсоа Шамполион (1790-1832) всички египетски йероглифи можели да бъдат прочетени. Но въпреки че от разчитането на йероглифите изминаха повече от 180 години, по мое мнение съвременните египтолози всъщност не знаят какво съдържат текстовете. Защото на практика ние дотук познаваме фонемите на около 750 йероглифа. Но съществуват още над 1000 други, за които нямаме, разбира се нашите египтолози също, и най-малка представа!

Освен това има също толкова идеограми от ранните епохи, които без „ключ” остава да бъдат интерпретирани само със здрав човешки разум. Към тях се прибавят криптографските данни на отделните изображения, които както фонемите през 19. век — все още трябва да бъдат дешифрирани. Може би, затова гръцкият учен Плутарх пише още преди 1950 години:

„Чрез символите те разкривали определени картини с мистични идеи, които са скрити и невидими.”

Гърците наричали древноегипетските писмени знаци „ta hieroglyphica” („свещени издълбани знаци”), откъдето идва понятието „йероглиф”. Самите египтяни наричали своите фрески „Меду Нетер”, което не означава нищо друго освен „знаци на Боговете”. Всяка буква има своя собствена тайна и като цяло езикът притежава двойна цел — както по принцип всички свещени езици на Античността. Например йероглифният знак за буквата „P” бил изписван като полуотворена уста във формата на леща. Устата като „Pa” обозначава горният отвор на тялото, който се свързва чрез два канала с белите дробове и стомаха. Този йероглиф освен че означава „светлина, уста, слънце” е и общото означение за „вход”. Името на Бог Птах напротив, било изписвано със съответните фонетични стойности. Така „P” се изобразява от небето, „T” от земята, „X” от човек с вдигнати ръце. Съгласно Мемфиската теология някога в дълбока древност Птах разделил Небето от Земята и същевременно той изразява персонифицираната божествена връзка.

След като Богът е връзката между Небето и Земята, името му съответно разкрива неговата творческа функция. Светът на мъртвите, областта Дуат („универса“) също се изписва с „Д“ и „Т“. Тези фонетични знаци са използвани и при записването на думите „тяло“ и „вечност“. Йероглифът за Дуат например представлява змия, увита около мумия. Тук е важна констатацията, че при фараоните йероглифите на змията винаги са играли важна роля, като при това демонстрират многоаспектен смисъл. Така някоя проста дума често се използва за изписване и смислово разяснение на някое име. При понятието „Дуат“ две малки изображения събуждат представата за „тяло“, „пазител на подземния свят“ и „вечност“. Сцените от Египетската книга на портите и от книгата „Амдуат“ дори отиват по-далеч и детайлно ни информират, че земният живот и следователно човешкият вид първоначално е дошъл от областта на Дуат. Ето защо пра-Богът Птах предава на царя в Мемфис два модела, за да отпразнува своя царски юбилей с пожелание да празнува тези юбилеи шест пъти в продължение на сто години. Следователно преди 600000 години на земята са дошли 908 божествени същества от съзвездие Сириус, които създали първия „Адам“, като чрез генна манипулация се кръстосали със земните примати.

Както се твърди във всички митологии, нашият вид е изкуствено „сътворен“, първоначално създаден от божествени същества в лаборатория!

Доколко тези предания, които звучат наистина утопично, са погрешни?

Папируса Вандие разказва мистериозна египетска история за тези „сътворени същества“, която съвременните египтолози разглеждат единствено като приказка. Днес папируса е притежание на френския университет Лил III и вероятно е бил написан по времето на XXVI. династия (664-525 г. пр. Хр.). Къде точно е бил намерен папирусът не се знае, защото чак през 1973 г. той се появява в Париж и случайно е открит от египтолога д-р Жомар Вандие. Първата половина на папируса е добре запазена и се състои от 65 части, докато от втората са останали само отделно пасажи.

И така папируса Вандие разказва за убийството на фараона Микерин (2389-2364 г. пр. Хр.) по време на регентството му през IV. династия (2505-2348 г. пр. Хр.), но съществената част от историята се разиграва по времето на управлението на Рамзес III (1191-1159 г. пр. Хр.). За историческата страна на папируса германската египтоложка Ема Брунер-Траут пише:

„За специалиста този момент е най-вълнуващ, защото тук за първи път в историята на литературата се появява някой си „Голем“ — човек, направен от пръст, който изпълнява функцията на заместник на създателя си и действа по негова заповед.“

Кой обаче е Големът?

Съгласно юдейската теология за сътворението, когато юдейските Богове създали първият човек Адам; те използвали червена пръст, в която вдъхнали своя животворен дух. Но египетската теология говори за същото.

Според текста, когато чрез ухапване от змия Богинята Изиди искала с хитрост да отрови и изнуди застаряващия Бог Ра, тя преди това омесила спомената „вълшебна змия“ от червена глина и й дала живот. Използваният от египетските жреци знак „тет“, чието първоначално значение египтолозите още не са разтълкували, обаче наподобява фльонгата на знака за „живот“, само че страничните краища са обърнати надолу. В новото царство с „тет“ фараоните символизирали смисъла на „кръвта на Изиди“. При това червеният цвят винаги е символ на живота, понеже на покойниците също слагали този знак, изработен от полускъпоценен червен камък — като амулет — за пътуването им към отвъдното. Според египетския изследовател и лекар по вътрешни заболявания д-р Андреас Оклиц този знак символизира „природните сили“ и „непрекъсващия живот“ като първата „трансфузионна идея“ на човечеството.

„Кръводаряването на Изиди въобще се е превърнало в символ на възкресението в Египет и може да бъде видяно в безброй изображения по стените и дъната на саркофагите.“

Освен това оригиналът на думата, която в юдейския мит за сътворението е преведена в Библията като „ребро“, от което Бог Яхве създава Ева, е „им“ („клетка“), а в шумерския епос за сътворението — ТИ (TI). На академично място с „ребро“ можем да го

преведем като „оформена пръст“, „живот“, „стомах“ или „кръв“. Следователно означението за „оформена пръст“ на египетски език (хамитски/семитски) би могло да се приравни на „тет“ или „кръв“. Освен това сричката „им“ за египетските жреци-учени е обозначение за „идвам с мир“, както и за израза-понятие „семенно изливане“. По-нататък древноегипетската сричка „туй“ или „ти“ се отнася до понятието „време“ или „продължителност“, което при древните египтяни винаги е свързано с продължението на човешкия живот.

Случайно ли е всичко това?

Египетските фигурки Ушебти, които съпровождат покойника в отвъдното царство, за да го подкрепят и да поемат възложената му от Боговете работа, също първоначално били изработвани от червена пръст и трябвало първо да бъдат оживени преди да влязат в действие. Най-старият вариант на думата „Ушебти“ още преди Първата династия е „Шуабти“, но и нейният първичен смисъл все още не е известен на египтолозите. След края на Новото царство самите египтяни обясняват новия вариант на изписването на думата с „отговарящ“. За прерогативите на „Ушебти“ говори Египетската книга на мъртвите, стих 6, 1-5:

„О, вие Ушебти, когато съм длъжен да свърша някоя работа, която там в царството на мъртвите се върши — когато именно човек е отреден за своята дейност — тогава бъди ти длъжен за това, което става там.“

Кратки фрагменти за тази древна възкресяваща практика са се запазили и в египетската церемония по отварянето на устата. Според преданията тази церемония се изпълнява винаги на мумии и Ушебти. Освен теорията си за кръвопреливането от 1985 г. д-р Андреас Оклиц развива хипотезата, че древните фараони най-малкото са правили опити да съживяват пациенти със задух.

При съживяването на еврейския „Голем“ обаче модел бил именно библейският праотец Адам. През Средновековието юдейските равини искали да се направят на Богове и се сметнали за равни на Създателя. Те били насърчени от изказването на Яхве, Битие 2:7:

„Ето Господ Бог създаде човека от пръстта на нивата и вдъхна в ноздрите му живо дихание. Така човекът стана живо същество.“

Според легендите изкуствено създаденото същество „Голем“ приличало на безволев роб. Една магична формула съживявала „Голема“ и след това той започвал да изпълнява заповедите на своя господар. Както разбираме от чешки предания от 16. век „Големът“ можел да изпадне в амок и да унищожи цели квартали. Според легендите преди 500 години в Прага последният „Голем“ трябва да е бил положен „изключен“ в кулата на синагогата в центъра на града — където се намирал и до днес.

Досега юдейският средновековен „Голем“ служеше като първото доказателство на вълшебно изглеждащата представа за изкуствено създаване на живо същество. Но както разбираме от папируса Вандие преди около 3200 години генералът, жрецът и магьосникът Мерире от Делтата създал значително по-стар човек от пръст:

„Тогава генерал Мерире взе една буца глина, направи от него човек и му отвори устата.“

Този изкуствен човек бил създаден по споразумение с Бог Ра, но единствено, за да отмъсти на фараона Мернептах (1193-1191 г. пр. Хр.), защото той въпреки обещанието си погубил семейството и богатството на Мерире. След като изкуственото същество извършило унищожителния си поход в околностите на Файджум, то отново напуснало Земята през една „врата“ в град Хелиопол и се върнало на Небето. Но когато Ра научил, че един човек от пръст безчинствал на Земята се отвратил и осъдил постъпката на Мерире.

За съжаление по-нататък текстът не се чете или изцяло е заличен. Но все пак можем да подразберем, че Бог Ра хвърлил това чудовище във водата, за да се разпадне на съставните си части. Интересното обаче е, че не евреите са авторите на „Голема“, а че неговото създаване ни връща към древен Египет и Бог Ра, който се оказва и „създателят“ на хората.

Дали това са първите генетични експерименти?

Американският проф. Френсис Крийк и британският проф. Джеймс Уотсън бяха първият изследователски екип, който успя едва през 1953 г. да идентифицира така наречената дизооксирибонуклеинова киселина (ДНК) като носител на наследствената клетъчна информация, което подготви почвата за отключване на човешкия генетичен код. На 25 април 1953 г. изследователите представиха накратко своята работа в научното списание Nature и обрисоваха този информационен носител като две спираловидни, увити една около друга цветни змии, които кръстиха „двоен хеликс“. Но както ще видим отново става дума за преоткриване на вече известно на древните фараони тайно знание.

Египетският йероглиф-змия „тхет“ означава освен „змия“ — и „тяло“. Подобно стоят нещата с кобра-йероглифа „ага“, който означава обикновена змия, но и понятието за женско „божество“. Следователно тези понятия, изобразявани със змии, също биха могли да съдържат криптографски послания за откритите едва преди 50 години ДНК нишки, които ние днес изобразяваме като приличаща на змии верига. Странно, но изглежда, че „Египетската книга на портите“ наистина ще потвърди това предположение. В една илюстрация по време на петия час (сцена 31) дванадесет безименни и без никакви отличителни знаци Богове носят змия, на която е нарисуван йероглифа за „продължителност на живота“. В текста е наречена „метуи“, което проф. Хорнунг превежда като „двойно въже“. Докато божествените персонажи са наречени с колективното „тези, които носят продължителността на живота на запад“, друга сцена показва как едно единствено божество вплита в човек продължителността на живота.

При това става дума за древната представа на фараоните за времето като змия, която тук събира в себе си конкретно количество „продължителност на живота“ за всички същества. По-нататък текстът за древноегипетския вариант на „двойната спирала“ в Книгата на портите гласи:

„О, Богове, които управлявате Дуат, които носите „двойното въже“, когато отмервате продължителността на живота — дано уловите „двойното въже“, дано Вие да отмерите живота, който е над него.“

Това доказателство ли е, че фараоните са познавали „двойната спирала“ като носител на наследствената клетъчна информация?

Антрополозите д-р Юджин Харис и д-р Джоди Хей от университета Rutgers в Ню Джързи през 1998 г. систематизираха ДНК материал на хора от осем поколения и останаха стреснати от резултата. Те всъщност открили, че гена за захарната обмяна, известен като PDHA1 се среща в отделни структурни групи. Те установили, че този ген съществува и в секвенциите (хатплотипи) на нуклеотидните бази на неандерталеца. Ръководителят на научния екип проф. Хенри Харпъндинг коментира откритието по следния начин:

„Това е важно доказателство! Ако изхождаме от импликациите на тези резултати, то хипотезата 'Out of Africa' е грешна“.

Един друг ген с името NR2W, който беше открит от д-р Джо З. Циен и проф. Лий М. Силвър от университета в Принстън (САЩ) е генът, който управлява интелигентността на всички земни същества. След дългогодишни опити, в които в яйцеклетки на гризачи бил инжектиран въпросният генетичен материал, бяха създадени интелигентни супермишки, чиито възможности бяха демонстрирани през 2000 година. Според показаното способността за учене, както и късовременната и дълготрайната памет на генноманипулираните животни, са повишени драстично. Проф. Ханс-Йохен Хинце от университета в Магдебург заявява:

„В бъдеще, който иска да има супердеца, ще ги има.“

А кой помогна на приматите някога да станат Homo sapiens?

Както изглежда, едва ли е била природата! Още през 1985 г. американските учени проф. Керъл Грейдър и д-р Елизабет Блек откриха още една белтъчна молекула, която нарекоха „теломеразата“. Тази молекула е отговорна за това, че при хората изобщо съществува процес на стареене, което поради настъпващата старческа слабост всъщност означава програмирана смърт. Контролирането на теломеразата съответно ще доведе до откриването на „извора на младостта“, търсен от поколения наред.

Тогава човекът ще умира единствено, защото продължителността на живота е била пред-зададена. При това клетъчните биолози са на мнение, че многократното делене на теломерите по време на ембрионалната фаза отнема човешкия жизнен еликсир и му предрича максимум 120 години живот. Това, което съвременните учени откриха едва сега, го пише в Библията, Битие 6-3:

„Тогава Господ каза: Духът Ми не трябва да остава завинаги в човека, защото той е от плът; затова животът му ще бъде сто и двадесет години.”

Всъщност през ноември 1999 г. учени от университета в Мейленд успяха да „изключат” въпросния ген PDHA1 при мишки. Последствието беше, че животът на мишките с дезактивиран ген се удължи с една четвърт и за разлика от своите събратя те станали по-слабо податливи на болести. Следователно всеки човек може отново да повиши продължителността на своя живот като елиминира своя изкуствено създаден генетичен дефект.

Дали това е доказателството за теорията на сътворението?

В учението на египетския жрец Мерикаре от IX. династия хората са наречени „дребния добитък на Бога”. В общи линии това учение напомня шумерския мит за сътворението, който приписва на първия човек животински черти:

„Когато хората бяха създадени, не смятаха хляб за храна, не познаваха дрехите. С устата си ядяха растения като овцете и пиеха вода от ямите.”

От това става ясно, че първите хора били „дивни” и по това време със сигурност не са се занимавали със земеделие, от което да добиват „хляб” или „памучни дрехи”. В епоса за сътворението „Елума Елиш” шумерите твърдят, че първият човек бил „рунтаво окосмен” и имал опашка. Освен това юдейската „Книга от древността” ни казва, както беше и при асирийците, че и свитата на Яхве се оглеждала за същество, което „... да обедини с образа на Боговете”:

„В планините има едно животно, което по всичко отговаря на търсеното същество.”

Става недвусмислено ясно, че манипулационните начинания на Боговете за създаване на човека се увенчали с успех. За Озирис също се твърди, че успял да създаде „Опашатите”, които обаче по-късно се отрекли от него и се присъединили към Сет:

„О, вие Опашати, аз съм корена! Аз се отвращавам от олтара на Боговете, и няма да предам сърцето си на „воините” на Хелиопол.”

От своя страна Сет не може да бъде приравнен на никой по-долу седящ от библейския Бог Яхве. От друга страна общият корен на Сет и Яхве се вижда от месопотамския култ Баал. Това вече не може да е случайност!

Но в каква степен наистина са свързани митологичните представи на Месопотамия и Египет?

В митологията на двете речни държави на Месопотамия (Тигър и Ефрат) AN. и KI. са свързани. От комбинацията на двете думи се получава цялостното понятие „anki” (дословно „небе-земя”), което шумерите използват в смисъл на „универсум”, „космос” или „вселена”. Трябва да отбележим и фонетичното подобие между AN.KI. и името на египетската Богиня „Анукис”, която винаги е еднотипна на „Сотис-Сириус”. Естествено по същия начин можем да сравним вавилонските „Ануаки” („тези, които са дошли от Небето”) и египетските „Анкх” или „Анх”.

В тази връзка е интересно оспорваното днес от египтолозите първично значение на знака „Анх”. Като йероглиф той означава „живот”, но като символ указва „вечния живот”. Когато в древноегипетските храмови стенописи някой от Боговете държи този знак пред носа на фараона или когато в култовото пречистване водната струя се излива върху фараона във вид на този знак, той може да се приравни на библейското „живо дихание”. Затова и поради неговата подобна на кръст форма знакът Анх е навлязъл в християнско-коптската символика.

Но откъде наистина произлиза той?

Немските египтолози д-р Райнер Ханинг и д-р Петра Фомберг предлагат безсмислената теория, че този трикомпонентен символ първоначално е произлязъл от „ремъците на сандалите”. Какво е общото (освен един възможен „възел”) на

сандаловия ремък с египетския символ, е тайната на тези многообещаващи изследователи. Аз предлагам разумно решение и предпочитам една друга теория: не е ли възможно това да е най-ранното изображение на мъжка семенна клетка?

Бикоглавият Бог Хнум в древноегипетската митология е майстора на детските тела, които символично оформя на гърнчарско колело и едва след това той влага произведеното семе в тялото на майката. Ако се абстрахираме от митологичната окраска на това предание, ще се окаже, че имаме работа с истинско медицинско съобщение за оплождане в епруветка. През 1977 г. британските биолози д-р Робърт Едуардс и д-р Патрик Стептоу, подобно на Бога Хнум хилядолетия преди тях, направиха същото: с изкуствено оплождане на яйцеклетка извън тялото на майката — англичанката Луис Браун, на 20 юли 1978 г. те създадоха първото в света „бебе в епруветка“. Към това трябва да добавим и творческото прозвище на този Бог, което означава „ваятел, който съживява“ и който както изглежда, е бил напълно наясно със свойствата на спермата още в зората на праисторическите времена. Египетската книга на мъртвите, стих 17, 80, ни съобщава броя на сперматозоидите: „Сперма от милиони.“

Дали това визира естественото количество сперматозоиди?

С думата „mt“ древните египтяни обозначавали мъжките сперматозоиди. Отделният сперматозоид, който при естествения оплодителен процес преодолява разстояние от 7,5 метра, за да стигне до яйцеклетката в женското тяло и да я оплоди, е победителят в състезанието между 500 милиона конкурента. На практика това е количеството сперматозоиди, които мъжът отделя при едно изпразване. Но само няколко хиляди от тях оживяват и изобщо достигат близо до яйцепровода, където чрез проникването на един единствен сперматозоид в яйцеклетката се извършва оплождането. Изглежда, че и фараоните са били информирани за това състояние на нещата.

Как обаче фараоните са разбрали за наличието на сперматозоиди, когато те са невидими за невъоръженото око?

На нас са ни известни поименно повече от 100 жреци-лекари от Старото царство на фараоните, всички, от които са били пазители на една традиционна тайна. Египетски жрец от III. династия (2644-2505 г. пр. Хр.) на име Имхотеп, който съответства на мъдрият лекар Асклепий от гръцката митология, по мнението на съвременните египтолози дори трябва някога да е получил своето образование при шумерите, преди да го приложи в Египет. Завърнал се в собствената си страна, той учудил египтяните с изумителните си лечебни методи, които обикновеният народ сметнал за магьосничество.

Имхотеп бил извикал в двора на фараона Хасехем за да спаси живота на царицата. Мъдрият Имхотеп установил, че след раждането на принц Джосер тя получила разкъсване на перинеума. С технична манипулация, въпреки риданията на царицата и нейните три акушерки, той предотвратил кървенето и зашил раната. След това Имхотеп се обърнал към онемелите акушерки и им наредил да слагат на раната компрес от прясно месо, който да сменят пет пъти на ден. Освен това болната трябвало да пие говежда жлъчка, смесена с краве мляко и в края на краищата тя оздравяла.

Един ден Апопи, съпругата на Имхотеп, пострадала от ужасно очно заболяване, което според Имхотеп било предизвикано „от малки невидими червейчета“. Но неговите колеги-жреци били по-наясно за какво става дума и веднага му предложили рецепта, която да помогне: те разкъсали един торен бръмбар и го потопили в маслен разтвор. Тинктурата трябвало да се капе в очите на жена му, но това не дало резултат. Най-накрая Имхотеп си спомнил „не“ за своето (предполагаме от египтолозите) заточение в Месопотамия, а за рецепта, дадена му още преди 4500 години от Бог Тот. Съгласно рецептата той забъркал паста от зелена шиста върху палитра за грим. След като изчакал известно време нанесъл мехлема върху очите на Апопи и тогава благодарение на антибактериалния мехлем от тях изтекла гнойта на трихомонната зараза и жена му отново оздравяла.

Висшият жрец и лекар Имхотеп приложил знание отпреди 4500 години, до което ние достигнахме едва преди 400 години — това на „бактериологията“. През 1618 г. първо

трябваше да бъде изобретен микроскопът, за да бъдат изучени свойствата на бактериите и вирусите и чак тогава да се намери ефикасно средство срещу тях.

Разполагал ли е мъдрият Имхотеп с микроскоп, с който да е открил невидимите бактерии с форма на червеи?

В действителност още преди хилядолетия фараоните разполагали и употребявали оптически уреди, които били изработени предимно от планински кристал. От една страна те използвали тези уреди за наблюдение на Космоса и звездите, а от друга страна — за локализиране на микрокосмоса, на което ще се върнем в 5 глава.

Това ранно познание се доказва и от сцена, нарисувана в храма на Рамзес VI (1149-1142 г. пр. Хр.), която по мое мнение изобразява един сперматозоид. Изображението показва създаване на хора, при което в лявата му част се вижда фигура на човек с еректирал фалос. От него излиза човече, което е съпроводено от сперматозоид. Според мен тук се крие корена на изображението на „символа-Анх“ като знак за „живота“.

Потвърждението откриваме в думата „инедж“ („inedj“), изписвана също с приличаш на кръст йероглиф, който египтолозите все още не знаят с какво да го сравнят. Тази дума във формата на кръст се отнася до „божествена енергийна форма“, както в определението „нини“. Проф. Кристиян Жак казва:

„Нини е магическата формула, с която Изида събужда Озирис от смъртта за вечния живот.“

Значи все пак става дума за „божествена мъдрост“, която само малцина познавали!

Дали подобна наука изобщо е била възможна в онази ранна египетска епоха?

В средата на 19. век проф. сър Едуард Тейлър, съзателят на модерната етнология, заяви, че развитието на човека от варварство към цивилизация било следствие от писмеността. Но винаги е било неразрешима загадка за науката как първоначално се е появила. Защото в крайна сметка писмеността не е нищо друго освен видимата форма на използвания език. Дори и днешните лингвисти единодушно да твърдят, че първата писменост е създадена преди 5000 години от шумерите и почти едновременно от древните египтяни, има достатъчно указания, които биха показали нещо друго. Например в селото Ел-Нош, което се намира на 30 километра южно от Едфу, от западната страна на Нил, съществува храм от каменната ера, известен от 1892 година, който според британския египтолог д-р Стенли Хендрикс е построен около 6690 година пр. Хр. Както показаха проведените между 1998 и 1999 г. проучвания, храмът се намира в местност с големина 12000 кв. м., която е обсипана с петроглифите на непознат засега праегипетски народ. Като цяло интензивно се проучват три области:

- 1) Campus Nr.: 57 553 — Абу Танкурах Бахари, 2;
- 2) Campus Nr.: 60 892 — Гебелет Юсеф, 7;
- 3) Campus Nr.: 60 893 — Абу Танкурах Бахари, 7.

От особен интерес за изследователите представляват многото мотиви с риби и жирафи, които са основна част и в изображенията на династически Египет. Прави впечатление, че освен абстрактни фигури има и човешки образи, рисунки на крокодили и отпечатащи от подметки. Стилистично изображенията напомнят тези на догоните, към които ще се върнем отново по-нататък в книгата. Но и VIII Германска изследователска експедиция във Вътрешна Африка (VIII. Deutsche Inner-Afrikanische Forschungsexpedition) от 1926 и 1937 г. под ръководството на д-р Робърд Монд веднъж вече спомена за тази местност с петроглифи, но тя потъна в заборава. През 1999 г. Хендрикс разпореди геохимическия и минералния анализ на тъмната патина на нубийския пясъчник от различни места на Абу Танкурах Бахари, при което успя да установи датата на образуването ѝ на около 8000 години пр. Хр. Д-р Ерик Паулисен освен това успя да разчете текстове, които разказват за потопни бедствия, случили се веднъж: около 13000 година пр. Хр. и веднъж около 7000 година пр. Хр.

Що за потопни бедствия били това?

През 1998 г. малко на юг от Тоушка (област в долна Нубия) беше открит нов храм, който е приблизително на 38 км североизточно от Абу Симбел. След изследването на местността около храма от Lawrence Livermore National Laboratory американо-

английския екип установи годината на построяване на сградата: около 8700 г. пр. Хр. Така храмът се оказва по-стар от официалната дата на построяване на пирамидите в Гиза. Интересното е, че откриването и на този храм не беше резултат на някакви специални археологически методи на търсене, а по-скоро беше намерен случайно от работници, които копаели напоителни канали в околните полета на Тоушка. Въпреки че храмът подобно на Озирейона в Абидос и храма в долината на Гиза — бил изграден от 100 тонни дялани мегалитни блокове, за разлика от споменатите постройки той съдържа йероглифни надписи, които съгласно днешните учени обаче би трябвало още да не са били изобретени. В тези записки обаче изследователите биха могли да открият детайли за условията по време на потопа в късния плейстоцен, чувствително влияние, върху който оказал и бурният Нил. Текстовете дават точна информация за отдавна отминали епохи и съществуване на много цивилизации, които обаче впоследствие били унищожени.

По мнението на д-р Робърт Моркот 23 потопни бедствия трябва да са сполетели древните жители на тези области. Освен това се разказва предимно за епоха, останала далеч назад във времето, в която все още живеели „Боговете-създатели” и които след „последния” потоп издигнали „свещени надгробни могили” на различни места. Те щели да послужат за основи на бъдещите храмове и да определят положението по звездите.

„Родината на онези предисторически същества” била „един пламтящ остров”, който „се намирал в тъмнината на праисторическите води”. Най-накрая повечето от тези същества, наречени в текстовете „жители на хоризонта”, се удавили. След това било „залято и мястото на Боговете”, така че от тях и техните богатства не е останало нищо друго освен каменните свидетелства.

Какво още искат да открият египтолозите в преданията?

Забележително е, че никой учен с репутация не желае сериозно да се занимава с предадените ни от митовите факти. При това щеше да има с какво да се аргументира! Защото още през 1865 г. високо уважаваният професор Алфред Волфхайм де Фонсека сподели впечатлението си от своите многобройни изследвания в областта на митологията:

„Хората нямат и най-малка представа за смисъла, те виждат само безсмислени фабули и красиви алегии. Но митологията е нещо съвсем различно: тя е най-изразителното предание за най-възвишената истина. Всъщност тя дори е нещо много повече: тя е праисторията на човечеството.”

По време на археологическия сезон през 1998 г. бяха проведени краткотрайни проучвания от DAIK на храма в Тоушка, които успяха да установят дори още по-стар фундамент на храм, върху който е построен „днешният” 10700 годишен храм. Освен това надписите в Тоушка съдържат информации за Бог Тот, според които въпросната постройка трябва да е била построена от него. Става дума за най-старото древноегипетско божество-павиан на древността, което тук е наречено „хезур” и означава нещо като „Големия Бял”. Освен това маймунските фигури, открити на водомерните кранове на отточните водни канали, също биха могли да символизират Тот като „Бог на летоброенето”. Така тези последни и засега най-стари египетски писмени следи и пластики също доказват, че въпросната дата е съвпаднала с първото явяване на Бог Тот през 8670 година пр. Хр. Ето защо в книгата си „Универсална история на писмеността” лингвистът д-р Харолд Хаарман постави въпроса:

Тогава коя писменост е най-стара и защо изобщо трябва да е създадена от хора?

Учените предполагат, че праисторическите ловци поставили началото на писмеността, когато преследвали пляката си, като първоначално рисували по скалите единствено отпечатъци от лапи на преследваните животни. Но е съвсем ясно, че устният език на нашите предци не може да бъде обяснен. Никой в действителност не знае кога и как е възникнал той. През 1956 г. американското списание *Journal of Semitic Studies* писа:

„Човешкият език е тайна; той е божествена дарба, едно чудо.”

От Стария завет научаваме, че Бог сътворил първият човек Адам с езикова дарба и със способност да образува нови думи, и така съответно да разширява словесното си богатство. Според преданието този първи език бил загубен след потопа. Един цар на име Нимрод започнал строеж на много висока сграда, което застрашило Небето и живеещите на него Богове. Не става ясно от Библията дали тук става дума за египетските пирамиди. Но библейските Богове, най-високопоставеният, между които бил Яхве, видели делото на хората и решили да действат. В Битие 11:5-8 четем:

„А Господ слезе да види града и кулата, що градяха синовете човешки. И рече Господ: ето едни люде са, и всички говорят един език, и това е, което са почнали да правят; и няма вече да им се забрани, каквото да било нещо, що биха намислили да правят. Елате да слезем и там да разбъркаме езика им, тъй, щото един други да не разбират езика си. Така Господ ги разпръсна от там по цялата земя; а те престанаха да градят града [и кулата].”

Вавилонците наричат града „Етеменанки”, което може да се преведе със „съединяващата къща между Небето и Земята”. Ако преведем египетското обозначение за пирамида или триъгълник, ще видим, че то звучи подобно: „... място, от което ни напускат”.

Ако разгледаме месопотамския зикурат и произхода на това предание, то библейската постройка на Нимрод най-малкото трябва да е имала формата на стъпаловидна пирамида.

През юли 1991 г. стартира изследователски проект на независими американски експерти. Групата от 12 души се състоеше от експерти на NASA, криптолози на ЦРУ, филолози и изследователи на Античността. Оттогава те работят в Египет и Вавилон, в чиито антични постройки се опитват да открият древна, тотална „информационна система”.

Но не тази група, а германският езиков експерт Фридхелм Ерих Вил, който повече от 30 години изследва древния минойски народ, благодарение на своята работа откри и дешифрира тази универсална „информационна система”. Според Вил именно тази система трябва да е представлявала единният език преди потопа, чието съществуване американският екип предполага и издирва вече от 10 години. Хармонично съгласуваната в цветове, букви и числа „информационна система” според Е. Вил трябва дори да е била езикът и писмеността, дадени от Бог Яхве на Адам в рая, когато Боговете все още живеели в хармония с хората. Ето как може да се представи тази система:

Буква Число Цвят Понятие

A 1 син център/битие

B 2 жълто-зелен основа/живот

I 3 зелен начало/започване

T 4 светло зелен /съзнание, действие/ въздействие/знание

M 5 бял разум/отнасящ се до главата/човек

N 6 светло оранжев виждане/динамика

E 7 оранжев истина/земя

Y 8 оранжево-черен време/връзка

K 9 червен план/как трябва да изглеждат нещата/рационален принцип

P 10 цикламен път/удължено място/ светлина

U 11 виолетов движение/ тъмнина

L 12 тъмно виолетов посока/слънце

R 13 черен емоция/отнасящ се до тялото/звезда

G 14 старо злато тегло/земя/светлина на знанието

O 15 златно жълт връзка/светлина на хората

X 16 жълт изображение/вид на нещата/светлина на земята

S 17 златен обхващане/обобщение/всичко/светлина на връзката

O 18 сребърен сила/власт/ живот/смърт

Ако например се опитаме според „информационната система” или „формулата на Адам” да означим светлинния спектър на дъгата според Е. Вил ще се получи: „червено-оранжево-жълто-зелено-синьо-виолетово = K-E-S-I-A-U или числата 9-7-17-4-1-11, „рационалният принцип на земята като светлина на земята” както и „знание за битието на тъмнината”.

Това, което на пръв поглед изглежда като някакво езотерично тайно учение след няколко теста се оказва извънредно точно замислена информационна система. Обозначението на първия човек A-D (?) — A-M (синьо-синьобяло) съответно ще има номерология 1-1-5 и ще се чете „център на битието като човек” (планета/земя/родина). На съвременен език ще рече: „екзистенцията на човека в рая”.

С тази формула може да се разшифрова почти всяка информация, ако е имало предаване на информация. До известна степен формулата дори съответства на египетски йероглифи — например за египетския знак „D36”, който означава „справедливост, истина, право, световен ред”, а и „невинност”. Тук искам да дам още два примера, които всеки читател може сам да провери с помощта на таблицата. Отначало опитах да използвам формулата за египетските обозначения на йероглифи. Според информационната система на древните понятието на фараоните „Меду Нетер” се оказа с номерология 5-7-11-6-4-13 и със следното съдържание:

„да виждаш духовната истина динамично и чрез действията да я [възприемаш] емоционално”.

Мисля, че това е интересно транскрибиране на говорим език, който е записван на хартия (папирус или пергамент). Гръцкото обозначение „ta hieroglyphica”, пренесено в системата, дори е още по-резултатно. Тъй като по мнението на Фридрих Е. Вил информационната система възниква на гръцкия средиземноморски остров Крит и се приписва на минойския народ, „резултатът” на това обозначение може да бъде обяснен единствено с това, че и други гърци все още са познавали тази система и са я прилагали. При замяната получаваме числовата редица 3-7-13-15-14-12-8-103-1, която изразява: „Знанието дойде от самото начало на земята като духовно надмощие за развитието на цивилизацията и за съхраняване на истината за бъдещите поколения.”

Тук недвусмислено виждаме значението на йероглифите в тяхната писмена употреба. Дори за немската дума „Schrift” (писменост) с номерология 17-13-3-4 получаваме смислено обяснение посредством древната комуникационна система: „емоционално изразяване на осъзнатото знание”.

Освен това тази система позволява да бъде пренесена върху постройки от всякакъв вид, при които донякъде се предвиждали информационни изображения за бъдещите поколения. Например на основното понятие „пирамида” съответства числото „3”, буквата „I” и зеленият цвят. Зелен е цветът, с който рисували Бог Озирис, който винаги е в корелация с разположението на пирамидите в Гиза и със съзвездието Орион. Древните египтяни отъждествявали тази звезда с Озирис единствено, защото виждали в него легендарния приносител на цивилизацията в една отдавна отминала епоха („Сеп Тепи”). След това имаме йероглифа „I”, който в превод означава не друго, а „полагане на основите”. Числото „3” тук отново символизира триъгълната стена на пирамидата. Ако погледнем какво пише в таблицата, ще видим понятията „начало/започване/съзнание”. Следователно всеки триъгълник или външните стени на „пирамидата” означават именно „начало на цивилизацията”.

Дали наистина „информационната, система” е първият език на Адам?

В диалога си „Федър” гръцкият философ и историк Платон (427-347 г. пр. Хр.) моли колегата си Сократ (469-399 г. пр. Хр.) да разкаже един стар мит за египетския Бог Тойт (Тот), съгласно който той освен геометрията изобретил и писмеността. Тойт занася своите открития на царя, някой си Тамус, и настоял, че те трябвало да бъдат дадени на всички египтяни. Цар Тамус преценявал всяка негова дума и бил много подозрителен към новото. Но след това изпълнен с радост Тойт казва за писмеността следното:

„Изкуството, о царю, ще направи египтяните по-мъдри и по-паметливи, защото е намерено средството за разума и паметта.“

Но както и преди цар Тамус бил скептичен и имал готов мъдър отговор към египетското божество:

„О, искусни Тойт, един умее, и то е искусство, да ражда от светлина; друг да прецени каква вреда и полза то ще донесе на тези, които ще го използват. Затова сега ти, като баща на буквите, от любов казваш обратното на това, което те ще предизвикат. Защото това откритие ще влее заради занемаряването на паметта много повече забрава в учещите души, тъй като в доверието си към писмеността те ще могат да си спомнят само с помощта на чужди знаци, но не обаче вътрешно самите себе си или непосредствено. Ти следователно не си открил средство за паметта, а за спомнянето.“

С други думи това означава: чрез писмеността човекът щял да получи количества информации, но без съответната поука. Той дори щял да изглежда умен, но в действителност да си остане незнаещ. Именно по този проблем се провалят и днешните филолози и лингвисти, когато се опитват да интерпретират древните текстове. Те вече не четат предадената дума, а се опитват неразбрано и безогледно да интегрират хилядолетните сведения в системата на обществото от 21. век.

Трябва ли да се отнасяме към древното знание, което е възможно да предлага обяснение за нашия произход, по този начин?

Най-обширните архиви за нашия съвременен свят се намират в столицата на САЩ Вашингтон. Library of Congress („Библиотеката на конгреса на САЩ“) е създадена през 1800 година по поръчка на американския Конгрес и днес заема площ колкото 26 футболни стадиона! Тук се съхраняват повече от 197 милиона предмети, между които впрочем и 30 милиона книги, над 43 милиона ръкописи, художествени репродукции, списания, пътни карти, фотографии, филмови ленти, както и звуко и видеозаписи. Извън това National Archives (Националният архив) на американското правителство пази други 6 млрд исторически документи, които се съхраняват отделно, за да предоставят на поколенията пълно описание на нашите културни завоевания.

Но колко са сигурни подобен род архиви?

Само 12 години след създаването на Библиотеката на конгреса на САЩ голяма част от тази галерия е унищожена от британските войски по време на Американската революция, така че всичко трябвало да се изгради отново. Във всеки случай ако подобни спорове биха се повторили, заради огромната унищожителна сила на съвременните оръжия Library of Congress едва ли би се спасила от разрушение.

И как стоят нещата с културното наследство на нашите предци?

Ако с напредъка на нашите технологии на един историк се дадеше възможност да хвърли поглед зад булото на историята, то целта вероятно щеше да бъде гледката на древноегипетския град Александрия през 300 година пр. Хр.

Когато към края на 332 г. пр. Хр. македонския цар Александър Велики поставя на колене Египет, той бил възхваляван не като завоевател, а като освободител и е провъзгласен за фараон в свещения град Мемфис. От Мемфис царят се спуснал на север към Канопос, най-важният вътрешно-търговски център на западната делта, след това по продължението на брега до рибарското село Ракотис.

Тук той осъзнал, че протокът между вътрешноконтиненталните води на езерото Мареотис и морският бряг предлага идеални условия за пристанищен град. Още преди 3000 години гръцкият историк Омир говори за „сигурни пристанища, където корабите черпели прясна вода, за да отплуват отново в морето“.

През април 331 г. пр. Хр. последвало създаването на града според един прадревен магичен ритуал. Границите на града представлявали правоъгълник от тридесет стадия (5549 метра) дължина на изток и седем стадия (1295 метра) ширина на североизток. Античните извори сравняват базовия план на основания град с войнишките наметала („Chalamys“) на македонците. Решетообразната улична мрежа беше доказана едва преди двадесет години с помощта на сонди. Там около петнадесет улици с широчина от 30 метра били положени по посока на студения морски вятър — от морето към езерото, а седем също толкова широки улици се спускали в посока изток-запад. В тази

решетка били вмъкнати градски постройки като театъра и храма. В интернационалния учебен център Александрия между впрочем се намира и едно от седемте чудеса на света — един грамаден фар, наричан от гърците „Pharos”. Както казват той уж бил построен за петнадесет години между 297 и 282 г. пр. Хр. — от гръцки собственик на име Састратос. Но в техническото си „ноу-хау” постройката е много по-сложна, отколкото биха позволили силите на един собственик да я планира и построи. За Александрийския фар арабският историк Ибн Джубаир пише:

„Към най-големите чудеса, видени от нас самите, се числи фарът от Манарах (Фарос), който Аллах построи с ръцете на тези, на които наложи тази ангария.”

Фарът се намира на един варовиков риф пред източния край на остров Фарос, който още тогава е бил свързан със сушата посредством каменен мост. Структурата на кулата има три нива. От квадратната основа със страна 30,6 метра се издигат люспесто разчленени външни зидове, леко стеснявайки се, на височина точно 58 метра. В ъглите на платформата били поставени скулптури на тритони; едната трябва да е известявала часа чрез звън, другата с изсвирване на рог — пристигането на кораби, а третата да е отбелязвала положението на Слънцето.

Второто ниво е един октагон с височина почти 28 метра. Той от своя страна носи високия 7,5 метра кръгъл връх с фенера, върху чиито конусовиден покрив се извисява монументалната фигура на Zeus Soter („Спасителят Зевс”). Общата височина на постройката следователно е около 120 метра.

Вътрешността на конструкцията представлява една шахта, която понася тежестта на двете допълнителни горни нива на кулата и била разделена на множество етажи чрез сводове. Отворите в таваните на сводовете на високите помещения служели за подемно устройство подобно на днешните асансьори.

Според едно арабско предание през 7. век воините на Омар халиф (ел-Амр) нападнали Александрия и яздйки успели да проникнат в територията на Манарах. Съгласно преданията конниците се загубили в хаос от тунели и проходи под някакъв стъклен рак под морското равнище. Когато войските най-накрая открили един изход паднали от огромна височина, заедно с конете си, в морето и се удавили. Още през 6. век духовникът Григорий от Тур също ни информира, че:

„Кулата беше издигната върху четири рака с невиджана големина. Те без съмнение не биха могли да са малки, защото трябваше да носят такава голяма тежест по височина и ширина; разказва се, че ако човек легне проснат над щипката на единия от раците, не би могъл да я покрие изцяло.”

Католическият църковен отец Беда също описва Александрийския фар като издигната върху четири стъквени рака, изградена 20 метра под морското равнище архитектурна сграда. Че при строителството на фара било използвано стъкло, споменава и християнският гностик Епифаний Ерусалимски през 8. век. Друг един референт се казва Лукиан, който освен това разказва за невиджаните стъквени механизми във вътрешността на кулата, които от съвременна гледна точка могат да бъдат интерпретирани единствено технически.

Всъщност от кога датира стъклото?

Най-значимия германски историк специалист на стъклото, д-р Антон Киза още през 1908 г. пише:

„Най-старите следи от стъкло без съмнение ни отвеждат в държавата на фараоните от четвърти век преди Христа...”

Към това изказване и към странното свидетелство на Лукиан ще се върнем още веднъж в следващата глава.

Нека на първо време обърнем внимание на едно друго невероятно постижение на фараоните: най-голямото чудо в Александрия било тамошната легендарна библиотека и нейния музей, който бил разделен на девет части. Освен това комплексът съдържал десет просторни зали, постоянно използвани за определени научни цели (зоологическа градина, зала за дисекции, обсерватория и др.). Ядрото на библиотеката обаче представлявали нейната книжна колекция, която съдържала 750000 папирусови и пергаментови списъци, изписани на всички езици от тогавашния свят. Съществували

специални агенти, които тайно разузнавали библиотеките в чужбина и после ги изкупували. Чуждестранните търговски кораби, пуснали котва в Александрия, дори били проверявани от пристанищната полиция за книги, единствено за да може, ако се открият такива, те да бъдат преписани.

В Александрия бил изследван не само космосът, но и областите на физиката, медицината, географията, математиката и машинното инженерство. Например Хирон от Александрия бил този, който преди повече от 2000 години изобретява зъбната предавка и парната машина. Освен това александрийските жреци-учени притежавали и ръкописи от Древна Индия, които също съобщавали за технически апарати. Например състоящата се от над 200 000 строфи „Махабхарата“ споменава на 41 различни места за летящи кораби, които нарича „Виманас“ („пронизващи небето“). Древните текстове говорят също и за един дървен летящ кораб, който в книгата „Самарангана-Сутрад-Хара“ (Samarangana-Sutrad-Hara) индуисткият цар Бходжа нарича „Сокола“ и който също има египетски произход.

От пети до трети век пр. Хр. в Александрия се намирало също и написаното от индийския историк Каутиля тритомно политическо и научно произведение „Артахаштра“ („Arthusastra“). В своето произведение историкът разказва за механични уреди за счукване на ориз или пък за каруца, която се движела толкова бързо без помощта на коне, че камъните хвърчели под колелата ѝ. Освен това Каутилия описва един автоматичен пожарогасителен уред и една врата, която при натиск с ръка потъвала в земята. В книгата си „Automata“ Хирон от Александрия също споменава възможността за ранните заместители на роботите. Банабхата, един славен писател от седми век пр. Хр., дори още по-подробно информира за механичните кукли, подводни часовници, уреди за регулиране на водните потоци и водни вентили, както и изкуственото създаване на облаци и дъги. Накрая и в индуистката книга „Артахаштра“ има и указания за дестилиране на живак за научни цели и за употребата на различни пулверизирани вещества за предизвикване на огън и експлозии.

Затова нека никога не се учудва, че съществуват и произлизащи от Александрия писания на гръцки учени, които съответно вече били информирани от древноегипетските жреци за производството на радий и уранова руда. Преди 2000 години не само се знаело за свойствата на атома, но дори се експериментирало и с „невидими лъчи“. За съжаление цялото придобито дотогава знание е било унищожено от бунтовете и опожаряванията през 4. век поръчани от християните. Това, което все пак останало, три века по-късно било изравнено със земята от завоевателния поход на Омар халиф. Халифът вероятно е казал:

„Ако тези книги изцяло съвпадат с Корана, тогава само той е достатъчен; ако това не е така, то тогава книгите са пагубни. Затова нека бъдат изгорени.“

Но книги не са унищожавани единствено по време на военни походи. Много са били унищожени именно от прекалено усърдните християни от ранните векове, често по изричната заповед на епископите със страстта и аргументите, напомнящи много тези на Омар халиф.

Въпреки, че както изглежда, ние сме успели да надминем знанията на Античността, в историческите ни знания все още продължават да зяят незапълнени празноти. Още в Античността се е знаело, че светът е много древен, и хората се опитвали да надникнат в дълбокия мрак на миналото. Тогава впрочем съществувала и тритомната „История на света“ на вавилонския жрец Бересос, който калкулирал разглеждания в първи том период от сътворението до потопа на 432 000 години!

Колко погрешни, са подобни твърдения?

Глава 5

СЕДЕМТЕ МЪДРЕЦИ

Археологията, предимно нейният праисторически изследователски дял, е духовното дете на развития 19. век. Естествено за това в тези прастари постановки на въпросите

вибрира духа на онова време. Не без основание някои съществени изследователски методи произхождат именно от бащата на еволюционната теория Чарлз Дарвин. Но и Карл Маркс и Фридрих Енгелс поставиха науката в определени релси, които днес продължават да съществуват. Ала именно еволюционните представи на пионерите на днешната наука се подлъгват в това да равнополагат еволюцията с техническото развитие — с което се противоречи не само на Античността, но се изкривява и прогресивния начин на мислене от античните времена. Така съвременната наука на 21. век, както и преди, е белязана от еволюционните идеи за прогреса. Но първите изследвания започват много по-рано, отколкото днес се приема. Защото първият доказан археолог на световната история е някой си цар Набунаид (556-539 г. пр. Хр.) от Месопотамия. Дълго преди да възникне днешната археология той накара да бъдат разкопани намиращите се близо до Вавилон руини от храмове и светилища и отново да бъде построен големия зикурат в Ур, който около 2050 г. пр. Хр. веднъж вече е бил строен за лунния Бог Нана. В основата на тази постройка интересувания се от археология цар завещава за поколенията ролков печат с надписи, които разказват за делата му.

Днес напротив археолозите рядко могат да представят нещо повече от колекция културно-исторически факти за Боговете на далечното минало. Ето например за историческите взаимовръзки относно Седемте мъдреци, които след едно природно бедствие се появяват като Вестители на културата, не съществува никаква научна литература. При това по целия свят съществуват легенди и предания по същество с толкова подобно съдържание, че човек едва ли може да се съмнява в общия им произход. Най-драматична между тях е легендата за потопа, според която един или няколко Богове решават да унищожат една съществувала преди края на последната ледникова епоха цивилизация заради нейната поквара. В първата книга от Стария завет Мойсей ни е завещал една от историите за случилото се. Както и при други предания, всеки път има избраник (в случая мъж), двойка или няколко души, които трябва да оцелеят и биват предупредени за предстоящата катастрофа. Така междувременно изтекоха 250 години, откакто беше представена първата научна теория за катастрофалния потоп, предаден в Библията. В тази връзка църквата и науката рядко могат да постигнат съгласие. Ако обаче се освободим от митичната украса, така смятат съвременните изследователи на Библията, би останало едно историческо произведение, което предлага обяснение за развитието на човешкото минало. Но историята за праотеца Ной — който полага основите на едно по-добро човечество, побеждавайки потопа — не може да бъде датирана по дни, така че принципно е трудно да я причислим към определено историческо време. Освен това от 1872 г. насам бяха направени открития, от които може да се предположи, че преданието за библейската история за потопа е заимствано от по-стари източници — като тези за архаичното божество „Яхес“ („I'hs“), и затова по същността си има египетски произход. От това издигано от текстовете от пирамидите § 994 на особена почит божество, което е тясно свързано с „Мин“ и „Сет“, би могъл да произлиза библейският „Яхве“.

Всъщност какъв е пътят на историята за потопа?

Британският археолог сър Остин Лейърд (1817-1879) и асистентът му Хармузд Расан през 1849 г. откриват няколко покрити с тухли могили в Куюндшик (Ниневия), които ги подтикнали към нови разкопки. През септември на същата година двамата най-накрая били възнаградени и при разчистването на останките от замъка на асирийския цар Санхериб (704-681 г. пр. Хр.) откриват около 25 000 глинени плочки, изписани с клинописи. Те произхождали от библиотеката на внука на Санхериб — цар Ашурбанипал (668-626 г. пр. Хр.). Глинените плочки съдържали духовно-научни трудове по философия, астрономия и математика. Произведенията ясно свидетелствали за културното, научното и политическото ниво на жителите на Месопотамия. В тях имало и редица предшественици на кралете, които управлявали страната „преди“ и такива, които управлявали „след“ едно голямо потопно бедствие.

Освен това глинени плочки съдържали и най-голямото литературно произведение на Месопотамия: епоса за Гилгамеш.

Това е легендата за прекрасния и ужасния Гилгамеш, шумерският герой, който бил две трети Бог и една трета човек и претендирал за безсмъртието на Боговете.

Германският асириолог професор Теодоре Квасман от университета в Кьолн успя едва през май 1998 г. да намери първите редове на това литературно произведение. Той ги откри в мазето на британския музей в Лондон. На глинена плочка с големина едва 2x3 сантиметра се чете:

„Гилгамеш, който всичко виждаше, създателят на държавата, който всичко знаеше и беше мъдър.”

Всички изпълнени с т. нар. клинописи глинени плочки до днес биха събирали прахта в музеите по цял свят, ако персийският цар Дарий Велики (521-485 г. пр. Хр.) не беше заповядал неговите текстове да бъдат издялани в камък на три езика: на персийски, на еламски и на вавилонски. Благодарение на този факт ученият Георг Фридрих Гротенфелд (1775-1853) успя през 1802 г. да открие ключа за разшифроването на клинописите. Текстът за епоса на Гилгамеш бил гравирани във вид на стихотворение върху дванадесет глинени плочки и успял да надживее времето, единствено, защото новодошлите завоеватели на Месопотамия не сметнали клинописа за писменост.

Четиристишията, 200 на брой, съдържат поразителни прилики с Библията, само дето са написани няколко хилядолетия преди нея. Археолозите, направили тази находка, за съжаление не осъзнали сензационността, която се криела в нея, и я опаковали по-скоро зле, отколкото добре, за да могат текстовете да бъдат транспортирани с кораб до Великобритания за превод. Ето защо поради некомпетентното отношение много от плочките били повредени и вече не могат да се разчетат. Единствено благодарение на работата на Джордж Смит (1840-1876), един дотогава неизвестен млад служител на британския музей в Лондон, малко по малко станало ясно историческото значение на тези древни предания. Този мъж бил един от аутсайдерите в областта на археологията, който вечер в своята стаичка с несравнима страст се посвещавал на изследването на първата публикация по асириология. На 26 години той пише няколко кратки студии за тогава все още съмнителния характер на клинописите. Тези статии дори предизвикали вниманието на научния свят, но понеже Смит бил самоук, се опитвали постоянно да го игнорират.

По това време обаче никой от т. нар. научен свят не знаел, че вече имало вавилонско-асирийска литература, която при всички случаи заслужавала да бъде наредена до великите постижения на по-късните литератори. Това обаче не била причината, поради която Смит се увлякъл той се впечатлявал от самото съдържание на това повествование. Със започването на превода през 1872 г. работата вече не го оставила на мира. Младият Смит тъкмо бил стигнал до мястото, когато Гилгамеш със своя приятел Енкиду успешно победили огнения бик Хумбада в кедровата гора на днешен Ливан: при триумфалното си завръщане Богинята Ищар видяла Гилгамеш облечен с празничните си дрехи, накичен с венеца на победителя, и се влюбила в него. Той напротив не желаел да знае нищо за своята обожателка и я оскърил като проститутка, защото тя вече имала много любовни връзки зад гърба си. След това унижение Ищар се върнала разярена на небето и се оплакала на Великата Богиня. После поискала от баща си AN.U смъртта на Гилгамеш. В отговор AN.U създал един нов „Небесен бик” на земята, когото сто воители не можели да укротят. Но Гилгамеш издържал и това изпитание и отново победил с помощта на приятеля си Енкиду.

Ищар, която наблюдавала борбата от небето, проклела Гилгамеш и Енкиду. В последвалата след това нощ Енкиду видял в съня си съвета на Боговете да определя неговата смърт, защото бил помогнал на Гилгамеш при унищожението на Хумбада. Присъдата се изпълнила веднага, защото Енкиду умира още същата нощ от неизлечима болест. Симптомите на болестта били треска и температура. Гилгамеш скърбил за приятеля си, но при мисълта, че и той трябвало да умре, го побивали тръпки от страх и тогава се сетил за свой далечен роднина, на който Боговете дарили безсмъртие. Гилгамеш тръгва да търси Утнапишим.

Но тъкмо когато сензационната история щяла да се изясни, историята свършва. Смит установява, че налице са само част от надписите и историята за безсмъртния Утнапиштим присъствала само в отделни фрагменти.

Но какъв е краят на тайнствения епос?

Глинени плочки с продължението на този епос се криели някъде из камерите на двореца в Ниневия. Същност с голямо вълнение Смит открива и момента в историята, когато Утнапиштим разказва на Гилгамеш за предпотопните времена. Дори и така истинността на библейското предание да изглеждала несигурна, липсвали поредните глинени плочки с продължението. Но това, което той до момента бил прочел от епоса за Гилгамеш, вече не му давало мира. Тъй като не могъл да премълчи съдържанието, градусът на вълнение в библейска демократична Англия се покачил. По отношение на сензационното си откритие Смит бил разколебан: той непременно трябвало да отиде в Ниневия, за да продължи изследванията си.

Как обаче обикновен служител в музей да финансира подобен проект?

Във викторианската епоха хората вземали насериозно всяка отделна дума на Светото писание. Кой в Англия при целта, към която Смит се стремял, щял да иска да му помогне да открие липсващите глинени плочки, когато вече станало ясно, че те биха могли да съдържат доказателство, че съхранената в Библията истина не е най-старата и изобщо не е единствената? Въпреки това се намерил един лондонски дарител, който се заинтересувал да финансира начинанието и съответно предизвикателството, което Джордж Смит отправил към тогавашното общество, с около 1000 гвинеи (днес около 40000 евро). Това бил лондонският ежедневник Daily Telegraph, който показал редакционен и склонен към риска интерес към докладите на младия изследовател, поради което достъпът ни до древното знание изобщо стана възможен.

На 3 декември 1872 г. Джордж Смит съобщава пред удивената аудиторията на лондонското Society of Biblical Archeology за откритието си. Дори дамите и господата да не били особено зарадвани от откритията и отчасти злословили по адрес на Смит, те не разполагали с нищо, за да отклонят въодушевения изследовател от начинанието му. Вследствие на което изследователският екип тръгва на път за Ниневия в началото на 1873 г. Веднага след пристигането си Смит започва разкопки на 7 май. Човек вероятно си мисли, че търсенето на игла в купа сено би било обречено на провал, но волята на изследователя трябвало да бъде възнаградена — защото в един огромен куп развалини, останали от легендарната асирийска столица, Джордж Смит намира 384 парчета от глинени плочки, между които били и липсващите части от историята за Утнапиштим.

Плочките разказват: дълго време преди потопа на река Ефрат съществувал град Шурупак, когато Боговете решили да наводнят земята. Бог Еа, който участвал в съвета на Боговете, избрал за свой храненик човека Утнапиштим и решил да го предупреди за надвисналата катастрофа:

„Човече от Шурупак, откажи се от богатството си и си построй кораб, за да спасиш живота си. Вземи всички видове семена с теб на кораба. Неговите мерки, по които ти ще строиш, са добре пресметнати...”

На това място Джордж Смит затвърдил предположението си: месопотамецът Утнапиштим от Шурупак е преживял същото нещо, което Библията приписва на Ной! Последвалият развой в преданието, сравнен директно със случките и продължителността, също така напълно отговаря на библейската легенда за потопа. За разлика от Стария завет месопотамските предания са още по-детайлни и затова съдържат значително повече допълнителни информации.

По-нататък в историята Гилгамеш наистина намира своя роднина Утнапиштим и го пита (плочка 11, 7-8) как и той би могъл да постигне безсмъртието на Боговете:

„Каж ми: как получи достъп до съвета на Боговете и как спечели вечния живот?”

След като Гилгамеш и Утнапиштим си поговорили, последният му казва (плочка 11, 267), че Боговете имали едно чудновато място, където растяло чудодейно цвете, дало му възможността да е безсмъртен като Боговете:

„Ще известя скритото на Гилгамеш! Ще ти издам тайната на Боговете: там има едно растение, подобно на бодливия трън, боде в ръката ти точно като роза.”

Съответно Утнапишим и Гилгамеш тръгват на път към „източното море”, за да вземат цветето. Според преданията превозното средство, приличащо на подводница, се движело ту „по морето”, ту „под морето” и след няколко дни в крайна сметка достига своята цел. Навярно пътниците са използвали наистина подводница, защото в преданието Утнапишим посочва мястото на растението на морското дъно и след това показва на Гилгамеш вид растение и обяснява неговото свойство:

„... тези растения са вълшебни билки и връщат младостта на хората.”

Древните египтяни също познавали този вид божествени растения, които наричали „Анх-ими” („Животворна билка”). Във всеки случай, сравнена с асирийската „Чудодейната билка”, професор Хорнунг описва „Анх-ими” като растение без бодли и с формата на топче или хапче. Дали е възможно да става дума за генни хапчета? След тригодишна работа през 1876 г. Джордж Смит отново се връща в Англия, където публикува своята новаторска за времето си теория по отношение на Библията:

„Ной и Утнапишим в действителност са един и същ човек, които били сполетени от едно и също природно бедствие.”

Тъй като Джордж Смит умира само на тридесет и шест годишна възраст, за съжаление не могъл да преживее триумфа на геологичното потвърждение на теорията си от страна на сър Чарлс Ленард Ули. Географският мащаб на потопа също можел да бъде точно определен чрез анализите на сондажния материал от морското дъно. През август 1998 след дългогодишна изследователска работа д-р Уилям Раян от Lamont-Doherty Earth Observatory, използвайки технологиите на 20. век още веднъж потвърди резултатите на Чарлс Л. Ули. Според тях чрез затопляне на северното полукълбо водата от топящите се ледници е покачила нивото на океана до такава степен, че някогашната земна ивица между Европа и Мала Азия се е прекъснала при Босфора.

Според теорията на д-р Раян Черно море още не съществувало, но около мястото на най-дълбоката му точка имало сладководно езеро, по чиито брегове живеели хора. Около 8900 г. пр. Хр. Средиземно море трябва да е връхлетяло някогашното езеро, което днес все още може да се установи на дъното на Черно море, със сила двеста пъти по-голяма от тази на Ниагарския водопад. В продължение на две години в Черно море ежедневно се вливала около 16 кубични километра морска вода, така че морското равнище се покачвало с около 15 сантиметра на ден. При подобното на наводнение бедствие езерото се разширило за един ден с два километра. Оттук д-р Раян прави извода:

„От този ад би могъл да е възникнал библейският потоп.”

Също и Джеймс Балард (откривателя на „Титаник”) на 28 септември 1999 г. взе думата и заяви, че той искал да проникне само на 140 метра дълбочина, за да открие в морското дъно добре запазени кораби от библейски времена. През лятото на 2000 година изследователят наистина успя да открие останки от антични сгради в околностите на севернотурския град Синпоп. Там някога живели хора, които трябва да са напуснали жилищата си спасявайки се с бягство.

При всичко това трябва да обърнем внимание, че нито Старият завет, нито клинописите говорят за природно бедствие, а за контролирано от Боговете наказание. Освен това в текстовете става дума за световен потоп, а не за такъв, който е локализиран в определена област. Оттук може да се заключи, че истинската причина за световната катастрофа в действителност е дошла от небето. И наистина с течение на десетилетията съвременните геолози можаха да демонстрират морски вкаменелости на височина до 4000 метра в планините по целия свят. Учените дори обясняват това състояние на нещата с процесите на натрупване на континенталните пластове, които през изминалите милиони години „... просто са се издигали до 4000 метра височина”. Но как скелетите на огромни китове също са успели да достигнат тези височини си остава загадка, още повече че китовите фосили се оказват от по-ранен период. Освен това, но света съществуват повече от 300 легенди за потопа, в

които става дума винаги за „Големия потоп”, както и за един определен от Боговете храненик и за построяването на съответен ковчег.

А как изглежда египетския вариант за потопа?

Преди около 8000 години в Египет неизвестни жреци-учени започнали да придават божествена персонификация на праводите. Най-старото означение на египетската богиня на небето Нут при египтяните гласи „мехет-верет”, което означава „Големия прилив”. Извън тази връзка обаче съществуват още много предания, например като тези от Parigus Harris както и надписите в храма на Едфу и в споменатия вече храм в Тоушка, които разказват за водното бедствие.

Един йератически мит от 13, век пр. Хр., който разглежда „ненаситното море” и през 1932 г. е преведен от професор Алан Х. Гардинър, също описва един „Голям прилив”. По мое мнение първоначалното описание на библейската и месопотамската легенда за потопа се съдържа именно в него. За разлика от Стария завет и епоса за Гилгамеш египетския Ной/Утнапишим в Египет е една Богиня на плодородието, която по характер напомня божеството Озирис. За да обуздае насилието на морето богинята, подобно на Ной и Утнапишим изпраща птица, която побързала към Астарта (Изида). Вследствие на това Астарта решава да помогне и поговорила с баща си Птах. Най-накрая Птах решава да усмири морето с помощта на Бога на времето Сет:

„Сет се спусна срещу морето и захвърли срещу морето оръжията си, „святкащите”, и Сет изрева срещу морето. Морето чу гласа на Сет. След това Сет поседна, но морето се успокои.”

В тази връзка изглежда, че и наследството на фараона Рамзес III (1191-1159) относно „Книгата на Небесната крава” има директна връзка с библейската легенда за потопа. С публикувания си през 1982 г. филологичен труд „Египетския мит за Небесната крава” професор Ерик Хорнунг предостави най-разбираемия обективен превод на тази история. Тя започва по времето на „Сеп Тепи Нетер”, „Златната епоха”, когато Боговете все още бдели над хората. Това е времето, когато хора и Богове все още се обединявали и живеели в пълна хармония. Но по необясними причини по някое време хармонията и почитането на Боговете престават. Отношенията обаче не били нарушени от страна на Боговете, а от хората. Те дори стигнали толкова далеч, че предприели покушения и срещу Бог Ра:

„Ти най-стари Боже, от когото съм излязъл, и Боговете на памтивека. Вижте, хората, които се родиха от сълзите ми, измислиха против мен покушение. Кажете ми какво бихте направили, защото наистина прося съвет. Аз не искам да ги убивам, докато не чуя какво ще кажете вие.”

Египетските предания премълчават как точно са били извършени покушенията на хората.

Италианският професор по египтология Алберто Тули подари на египетския музей във Ватикана един открит през 30-те години и вероятно имащ връзка с настоящите божествени събития от анализите на цар Тутмос III (1478-1434 г. пр. Хр.). Но едва след смъртта на откривателя, неговият брат Густавио Тули направи достъпна тази находка за водещия по онова време археолог Борис де Рахевилц, след което стана известно едно особено събитие от 1456 година пр. Хр.:

„През третия месец на зимата на 22 година в шестия час от деня писарите в двореца забелязаха огън, който идваше от небето. Този огън дори нямаше глава, но от устата му излизаше дихание с отвратителна миризма. Тялото му беше един рут на дължина и един рут ширина и дойде към нас без никакъв глас. И сърцата на писарите се изпълниха със страх и смут, и те се проснаха по корем [...]”

Въпреки че след повече от 3400 години някои места в папируса Тули не се четат, от текста става ясно, че тук вероятно става дума за състояла се среща с непознат летящ обект. След това жреците навлезли в медитативната фаза и поискали да предпазят Тутмос от неизвестния гняв на Боговете. На практика папируса твърди, че в страната „Кемет” първоначално царяло спокойствие, но след това:

„Но ето, че след като изминаха няколко дни, виж — тези неща станаха толкова много, колкото никога преди това. Те повече приличаха на светлината на Слънцето и

се простираха чак до границите на четирите небесни опори [...] Гледката беше изпълнена със сила, когато наблюдавахме положението на тези огнени кръгове. М армията на фараона също се оглеждаше за тях, и самият той, негово Величество, беше в средата. Беше минала вечерята, когато огнените кръгове отново се отдалечиха. Тогава онези огнени кръгове се изкачиха високо в небето, към звездното небе на юг, и изчезнаха. Това беше чудо, което не се беше случвало от създаването на тази страна. И негово Величество заповяда да се прикади тамян, за да се запази мирът на Земята [...] и това, което беше станало, по заповед на фараона трябваше да бъде записано в анализите на дворците, за да се съхрани споменът завинаги.”

Това ли са били египетските небесни Богове, които Тутмос среща през 1456 г. пр. Хр.?

Както някои египтолози допускат, напълно е възможно отделните имена на Боговете на древен Египет да възникват поради страха от истинските имена на съответните божества. Това табу за имената би могло да се отъждестви с това на юдеите, на които и до днес е забранено да произнасят името „Яхве”.

Но от какво са се страхували, египтяните? От мита за Хор научаваме периода на вече споменатото и предизвикало потопа въстание на нашите предци, за който се съобщава, че е 11607 година Пр. Хр. Тъй като по онова време божеството Ра вече било старо, то извикало на помощ своя внук Хор Бехедети. Хор побързал да дойде и след това победил полубоговете и хората-врагове на Ра, като от Долна Нубия (Етиопия) на юг до морския бряг (делтата) на север изтласкал враговете на Ра от единия фронт към другия с „летящ кораб”:

„Хор Бехедети отлетя към хоризонта като голямо крилато слънце; затова го наричат и до днес ‘великия Бог и господар на небето’. След като съзря от небето враговете, се спусна пред лицата им като огромна пчела. Той яростно насочи жилото си срещу тях. След това те повече не можеха да виждат нищо.”

Що за странно оръжие е било това?

Това оръжие във формата на копие със зъб е олицетворение на божествената сила и било наречено „божието копие” или „Хор със силната ръка”. Според текстовете от пирамидите § 1205, 11 то също така е във връзка със Зорницата и е обозначено като „Еднозъб”. Египтологът д-р Макс Мюлер описва това странно оръжие в своя труд „Азия и Европа в древноегипетски паметници”, отпечатан през 1893, като „харпун с невъзможно острие” и „оръжие на тридесеттимата”.

Освен това в стихове 115, 15 египетската Книга на мъртвите споменава, че след войните и хората разполагали с подобни оръжия:

„Взе оръжието на трийсеттимата, наследството за хората, и така възникна съдилището на трийсеттимата чрез този, който беше до него.”

Американският ориенталист Зекария Сичин възприе тези указания още през 1980 г. в книгата си *Stairway to Heaven* („Стълба към небето”) и разпозна в тях многостепенната ракета, разработена през 30-те години от фирмата McDonnell Douglas в Мисури, САЩ. От текстовете от пирамидите обаче научаваме и още нещо за материала, от който тя е била направена. Според древните египтяни материалът се наричал „тхам” (tcham) и бил най-твърдия материал в универсума. При всички случаи това е било метал, който не се е добивал на земята, а е произлизал от стеларния космос.

Дори съвременните египтолози да превеждат „tcham” като „скиптър”, древните предания обаче откриват съществени разлики. Египтяните всъщност говорят за някакъв „ценен метал” и по-нататък споменават „тхам от планинския връх” или „финия тхам”, както и един вид „истински тхам”.

А пък с понятието „тхамти” (tchamti) древните египтяни обозначавали „стрелците с лък”, които били велики „мени” („воини”). Поради което човек напълно придобива впечатлението, че материалът „тхам” е свързан с военни сблъсъци и е използван единствено от Боговете.

Древните гърци също познават легендата за един метал, който смятали за извънредно „силен” и „твърд”. Те го наричали „адамас” (Mamas, „непобедимия”) и ни

съобщават, подобно на египтяните, че единствено техните Богове разполагали с него. Божеството Кронос използвал „adamas” в битката срещу божеството Уран, и кастрирайки с него Уран решил изхода на борбата в своя полза. В този смисъл трябва да е представлявал доста издръжлив материал, който само митологичните персони могли да намират.

Допи Хор е използвал същия „непобедим” материал? След като Хор се върнал в Долна Нубия, той отново трябвало да потуши бунт, в който обаче този път бил замесен и един Бог. Неговият враг Сет, братът на баща му Озирис, трябвало да бъде победен и той му отрязал единия тестикул. Всъщност Сет преди това бил убил Озирис, след което разкъсал тялото му на парчета и го разпилял по цял Египет. На събранието на Боговете вече било решено, че Хор можел да използва срещу хората друго едно мистериозно вълшебнo оръжие, наречено „божественото око на Ра”:

„Отвори окото си, за да изтреби то онези, които злонамерено сплетничеха срещу теб. Няма друго око, което би могло да ги погуби по-добре за теб...”

Според съвременните египтолози „окото на Ра” не е само част от тялото на Ра, а според преданията то представлява едно „отделно същество”. Съществуват митологични легенди, според които „окото” влизало в употреба, било то при изпълнение на заповед за унищожение на враговете или за търсене на нещо. От текстовете на пирамидите, § 705, научаваме, че „окото” се съхранявало над очите на Ра — на челото му. В по-младата египетска епоха от този легендарен предмет произлиза символът на змията Уреус, който навлиза в египетското царство като неразбран символ. Така например змията е поставена и на „короната на Хепреш”, което също символизира „окото на Ра”. Но някои египтолози искат да отнесат тази емблема, носена от върховния глава към типичната за древноавилонските племена къдрица на челото. Впрочем египтологът д-р Херман Шрайбер разглежда змията като символно животно на праисторическото царство на Буто, чиято Богиня Уто в образа на „Уреус” стояла на темето на царя.

За разлика от египетските предания от месопотамските клинописи научаваме още допълнителни подробности за това подобно на гражданска война състояние на нещата. След като Боговете сътворили хората в рамките на месопотамската митология животът течал в постоянна хармония. Но братът на Еа — Енлил, който от самото начало бил против изкуственото създаване на „черноглавите” (хората), във времето на Златната епоха подозрително се примирил. Когато някои от божествената свита, за ужас на Енлил, също така започнали да завързват междуполови отношения с човешките дъщери, чашата на търпението му преляла. Енлил, както и Ра в египетската митология, свикал „упскинаку” (upskkinaqu, Съветът на Боговете), на който се оплакал:

„Страната се разшири, хората се увеличиха; множат се като диви бикове. Множенето им разсърди Бога, Бог Енлил чу техните думи и каза на Великите Богове, неприятни са станали приказките на хората, множенето им открадна съня ми...”

Енлил, който може да бъде отъждествен на египетското божество Сет, съответно поискал наказание за хората. Но първоначално не потопът бил този, който сполетял хората, а зарази и болести, които предизвиквали болки и висока температура. Хората умолявали Еа, който от своя страна може да бъде идентифициран като египетския Бог Ра, за помощ:

„Еа, о господарю, човечеството стене, гневът на Боговете съсипва страната. Но ти си този, който ни създаде! Сложи край на страданията, на болестта, на треската!”

Този разказ напомня начина на действие на Хор, от който ние вече цитирахме някои пасажии. Във всеки случай Еа (Ра) първоначално предотвратява унищожителния план на Енлил (Сет) против хората, като, подобно на Хор в египетската версия, предизвиква някои събития. Това обаче накарало Енлил още повече да се ядоса и той отново се оплакал пред великите Богове:

„Хората не намаляха, техният брой е повече от когато и да било!”

При втория си план, който той този път реализира с помощта на великите Богове, Енлил се опитва да унищожи хората с жажда и глад, което продължава седем „шааттам” („периоди” или „години”):

„Цял период хората ядяха тревата на земята. По време на втория период те страдаха от възмездието. Когато дойде третия, започна гладът и видът им се измени, лицата им се съсухриха и живеяха на прага на смъртта. Когато четвъртият период настъпи, лицата им бяха станали зелени; те ходеха приведени по улиците, техните широки (?) станаха тесни. През петия период майките заключиха гладните си дъщери. Дъщерите гледаха след майките си и търсиха скривалищата за храна. Когато шестият период дойде, от дъщерите си те приготвиха храна; от децата приготвиха ядене. Един род погълна друг. В седмия период мъжете и жените изглеждаха като духове на мъртъвци.”

По време на тези тежки времена хората така подивели, че започнали да дебнат единственото приятелско настроено божество Еа и дори му се нахвърлили. Но въпреки накърнената му почит, Еа скоро разбрал, че хората не можели да направят нищо срещу божествените сили. От това Еа много се натъжил и дори заплакал. Стигнало се чак до там Еа да подканва хората да не се подчиняват на Боговете:

„Не почитайте своите Богове, не им се молете повече!”

Според мен тук без съмнение могат да се направят паралели с преданията от „Книга за Небесната крава”. С което получаваме детайлна представа за предисторията на египетския вариант за потопа, което се подкрепя и от професор Ерик Хорнунг. След въстанието и бунта срещу Ра той наложил на хората наказание чрез потоп. Естествено той лично не го изпълнява, а го възлага на Богинята Хатор. Но малко преди абсолютното унищожение на човечеството, преди Хатор да използва „божественото око”, Ра отново размислил и я обезвредил с помощта на Хор, с което планът за унищожаването на човечеството бил осуетен. При месопотамската версия, напротив, Еа също трябва да се закълне:

„Енлил отвори устата си, за да говори и каза пред съвета на всички Богове: елате и се закълнете в смъртоносния потоп! Ану се закле пръв; Енлил се закле, синовете му се заклеха с него.”

За разлика от Ра, на конференцията на Боговете Еа също дава гласа си за смъртоносния воден прилив. Той обаче става изменник и спасява Утнапишим и неговите близки, като ги предупреждава и построява ковчега.

Месопотамските плочки с клинописи дори ни дават астрономическо указание за времето на големия потоп, който за разлика от египетските предания е ситуиран около 1000 години по-рано:

„Съзвездието на Лъва измери водата на водите.” Това сведение отговаря на периода на голямото топене на ледниците, което се е случило към края на последната ледникова епоха между 13 юни 10817 г. и 30 май 8664 година пр. Хр. и се потвърждава също така и от днешната научна догма. През тези три хилядолетия обликът на нашата Земя се оформял от силни бури, поройни дъждове и увеличаване на водната маса. Когато потопът свършил, по-голяма част от човечеството била измряла. Както научихме от Глава 4, Боговете обаче не били пощадени, а също загинали. Нямало ги вече и писмените свидетелства на древните времена. Малкото оцелели отново изпаднали във фазата на примитивност, която първоначално започнала с канибализъм, а след това те повторно се опитали „да се задържат над водата” като ловци и събирачи.

Още един 2600 годишен експеримент в древен Египет показва, че изолирано живеещите деца подивяват и без човешка намеса те не могат да се научат да говорят. През 7. век пр. Хр. фараонът Псаметих I (664-610 г. пр. Хр.) заповядва две новородени деца да бъдат затворени и за тях две години трябвало да се грижи един овчар, който обаче не трябвало да говори с тях. След две години децата можели да изговарят само една единствена дума: „бекос”, египетската дума за „хляб”. За тогавашния фараон това било доказателство, че първичният език на човечеството бил фригийският, въпреки че децата очевидно са подражавали единствено на блеенето на овцете. В том I, глави 1-5, историкът Диодор от Сицилия се занимава с премахването на канибализма, който също е останал от примитивното население от долината на Нил:

„... в онова далечно време предтечата на човека бил още примитивно същество и Боговете отучили хората да се изяждат по между си.”

Боговете, за които тук става дума, са всеизвестните Вестители на културата, които внезапно отново се появяват и донасят новата следпотопна цивилизация. Това са седемте персони, които могат да бъдат открити в почти всички култури. Появата на тези субекти съвпада със създаването на династията на Тот (8670-7100 г. пр. Хр.), в която египетския Бог Тот избира „седем номой” (жрециучени) и им доверява „божественото знание”, вследствие на което те стават мъдреци. От египетската Книга за ада 1, 3 научаваме:

„О ‘Рогати’, който си в своя ад, с големия ужас в Дуат — свий ръката си и направи раменете си тесни (!) Виж, аз влизам в свършения Запад, за да се грижа за Озирис, да поздравя тези, които са произлезли от него.”

Първият от седемте мъдреци на Египет е наричан „Озирис”. Докато останалите шестима изглежда са носили имена на риби, които насочват към срещите с Вестителите на култура на африканския народ на догоните. Номер две от тези мистериозни мъдри субекти носи името на вида „Мугил”, а номер четири името, означаващо „сом”. За петия и седмия се използва общото наименование за „риба”, докато обаче имената на третия и шестия не могат ясно да бъдат идентифицирани. Седем мъдреци обаче има не само в Египет, но и при мезоамериканските народи, също така при индусите, както и при вавилонците, всички от които се появяват след един голям потоп и донасят новата култура със себе си. Те винаги отговарят за „Новото начало” и при индусите са наричани „риши”, а при вавилонците „апкалу”. Думата „апкалу” означава приблизително „Големият, който ни води”. По-древното шумерско обозначение на тези мъдреци гласи AB.GAL., което означава „Майстор, който показва пътя”. Както ни осведомяват плочките с клинописи, тези „мъдреци” първоначално се погрижили за премахването на техните укрепени преди потопа убежища и постройки:

„Когато всичкият народ слезе, той причини големи размирици и беди. Той сринва светилището, жилището на великия Дингир-Мах, и предизвикващия страхопочитание блясък на градината от тази страна.”

Прозвището на тези субекти, появили се след потопа, между впрочем гласи „хората-птици”, които са изобразени в запазените до днес храмови релефи като човешки сфинксове с глава на орел. Тук „орелът” би могъл да символизира способността за летене на тези мистериозни същества и същевременно да изразява техният „небесен произход”. Действително в египетските йероглифи съществуват различни срички и знаци (ехи, епи, кем, па), които носят смисъла на „летене”. При това всички думи, означаващи „летене”, по принцип имат очертанията на „крило” или на „птица”. Думата „кема”, която е означение за „хвърлена тояга” или „бумеранг”, се олицетворява от една летяща патица. Бумерангът, който по всяка вероятност древните египтяни донасят от Австралия, с оглед аеродинамичната си характеристика в действителност представлява пречупено крило, което именно заради това прави възможно връщането на хвърленото оръжие в изходната му точка.

Единственият запазен до днес модел на египетски безмоторен самолет се съхранява под ключ в Египетския музей в Кайро. Той е от 3. век пр. Хр. и е открит на 12 май 1898 г. от френски археолози в Саккара. Този модел на самолет носи надписът „пади-имен”, което означава приблизително „Подарък от мъдреците”.

Както вече споменахме, в 4 глава на индуистката книга „Samarangan-Asutrad-Nara” съществуват указания за този кораб, при което става дума за дървен парапланер с помощен мотор, който освен това можел да бъде комбиниран с въздушен балон с горещ въздух. На пръв поглед би могло да изглежда примитивно, но по-нататъшните описания свидетелстват за съвременна астронавтика. Според преданията летящите кораби били построени с помощта на още по-стари текстове „на мъдреците”. Основното тяло на машината, за която подробно се говори в Глава 31, стихове 95-100, приличало на голяма птица и било от дърво, при което отделните части били слепени с нещо като „цимент” („voynalera”). Във вътрешността се намирили четири метални

резервоара („kumbha“), които били пълни с някаква течност, напомняща нашия живак, и представлявала горивото. Всъщност дори и в Стария завет съществува сигурно указание за изкуствени полети, което обаче заради една допускана досега преводаческа грешка днес не се взема под внимание. Юдейската дума „нешера“ от Библията, която в латинския вариант на Стария завет е преведена като „орел“, всъщност е извлечена от „бучащ шум“ или „светкавица“ и затова е отъждествена единствено оноματοпоетично (звукоподражателно) с бръснещият полет на орела. Но юдеите много добре са знаели кога са говорили за морски орел-рибар или сокол: орелът-рибар те наричат „перес“, а сокола — простичко „нез“. Думата „нешер“ напротив дори не е юдейска дума, а идва от древноегипетското „нехендж“ („neshenj“) (Хор) и „нехаб“ („neshab“) (Нехбет), Богинята пазителка на Горен Египет. Както вече видяхме, Бог Хор от своя страна е свързан с „крилатия слънчев диск“, чието местопребиваване най-често било в един подобен на леярска пещ сандък в „Нехен“ (Йеранокополис) и от там можел да се издига до небесния хоризонт и отново да се приземява.

Че тук става дума за летящ кораб се подкрепя и от преданията за мезоамериканските мъдреци. При тях предводителят на Седемте мъдреци се казвал Кетцълкоатъл или Кукулкан, което нашите египтолози превеждат най-често грешно като „Пернатата змия“. Правилният превод на „Кетцъл“ (крило) и „Коатл“ (змия) би трябвало да бъде съответно „Крилатата змия“. Така, що се отнася до египетската митология и Седемте мъдреци, „Кетцълкоатъл“ би могъл да се идентифицира с божеството „Сокар“.

Това което постоянно се изпуска от съвременните изследователи по отношение на мезоамериканските Вестители на културата е прозвището на тези мистериозни посетители „Ah goxa Iac“, което може да бъде преведено като „Господар на зелената плоска черупка“.

Става ли дума тук за подобните на НЛО летящи кораби?

За пристигането на мъдрия Тот в храмовите надписи може да се прочете следното:

„Твоето място от памтивека е могилата на Вену; ти изплува на сушата от морето на ножовете и във водата се появи от Тайното яйце.“

В египетската Книга на мъртвите, афоризъм 17, 209, се говори, че върховният Бог Ра също притежавал една небесна черупка:

„Ра, който е в яйцето; Ра, който плува върху своята небесна черупка.“

Египетският висш жрец Пет-Озирис, който посочва древноегипетския град Хермопол като мястото за останките на тези летящи черупки, съобщава, че „двете половини на яйцето“ по негово време все още били запазени. Естествено до ден днешен нито един египтолог не е направил сериозно усилие да открие тези останки. Но пък други археолози, които се довериха на древногръцката митология и последваха тези приказно звучащи информации, имаха успех — в това да открият например легендарната Троя или пък останките на Минойската култура.

Пет-Озирис също ни насочва към евентуалното лобно място на тези мистериозни небесни черупки:

„Яйцето се намира на едно тайно място в древната могила на „Пламтящия остров“ в морския океан.“

Както се уверихме, много от тези особени уреди, намирали се в ръцете на онези мистериозни свръх-същества, създават тоталното впечатление, че става дума за съвременна техника, която обаче ние днес можем да притежаваме единствено заради това, че развитието на науката през последните години направи грамаден скок напред. Също когато през нощта на 24 срещу 25 април 1990 г. NASA отвори един прозорец в космоса чрез Космическия телескоп „Хъбъл“, никой от участващите не можеше да знае, че за древните фараони това не е било някаква новост. За техническите свойства на египетската „Зряща птица“ научаваме от Papyrus Tebtunis:

„Аз мога да виждам до края на мрака, и аз мога да провидя през морето чак до праводите Нун.“

Този цитат описва свойствата на египетската „Зряща птица“, която можела да сканира земната повърхност подобно на днешните сателити. В текстовете от пирамидите § 389 се говори също и за „... планината на Зрящата птица“, която може да се оцени като указание за фактичката функция на пирамидите. Освен това от съдържанието на текстовете можем да помислим, че Зрящата птица подобно на телескопа „Хъбъл“ можела да вижда в дълбокия космически мрак.

Трябва ли да сметнем тези улики за египетското съответствие на телескопа „Хъбъл“?

Не само еврейско-християнската религия и исляма всички религиозни учения са съхранили подобни принципни положения за „всевиждащия Бог“. Може би това е стар спомен за времето, когато човечеството още било наблюдавано и контролирано от съвременни изглеждащи сателити. Всъщност, ако си припомним Богинята Ищар, която наблюдавала от небето борбата между Гилгамеш и Хумбада, ами това всъщност говори именно за една такава епоха, в която сателитите отдавна са били вече открити. От „Апокрифите“ (забранените библейски текстове) знаем за пътуващите патриарси, такива като Аврам, Барух, Енох и Мойсей, които съпровождани от божествени същества предприемат пътешествие из космоса. Например в Глава 6, 1-2 Барух ни информира за Апокалипсиса, който е видял:

„И видях една птица да лети пред Слънцето голяма колкото девет планини.“

След като видението приключило Барух питал мъдрецът за техническите свойства на птицата, при което получил отговора:

„Това е пазителят на земния път. Птицата минава покрай Слънцето, и като разперва крилата си улавя неговите лъчи, които са като огън.“

Барух слуша учудено и се опитва да разбере неразбираемия отговор, а след това отново започва да описва виденията си и съобщава познатото:

„И птицата разпери криле и на дясното ѝ крило аз видях огромни букви.“

Днешните сателити притежават „соларни клетки“, монтирани върху дълги, косо поставени подпори, които ние наричаме „слънчеви крила“. Те улавят слънчевата светлина и я използват за собствените си енергийни цели. А как стоят нещата с огромните букви? На съвременните сателити и космически кораби също има подобни букви, които представляват например името на NASA или ESA.

През последните години за „Проекта КЕО“ френският художник Жан Марк Филип събирал послания на хора от целия свят, за да ги предаде през 2001 година на борда на един орбитален земен сателит. Освен това на борда на сателита бяха поставени и библиотека с „официалната човешка история“, както и проби от земната атмосфера, морската вода, човешка кръв, снимки на мъже, жени и деца. Той щял да обикаля Земята в продължение на 50000 години, а след това щял да бъде приземен отново на планетата с грандиозен светлинен спектакъл.

Дали нашите предци са предприели нещо подобно?

Базирайки се на древноегипетските информации за Хор и Ра, които наблюдавали от небето освен своите врагове, но също така и действията на хората, според мен подобна наблюдателна техника би трябвало вече да е съществувала. В текстовете от пирамидите в § 390 откриваме ясно указание:

„Двете колони бяха неподвижни, (но) подпорните части падаха надолу. Въпреки това той се покатери по стълбата, която баща му Ра беше направил за него. Хор и Сет го хванаха за ръка, за да го поведат към Дуат.“

След като Хор и Сет навлизат в космическото пространство, орбиталната станция се отваря, която заради формата си текстовете от пирамидите § 391 описват като „лице“:

„Лицето на Бога се отвори пред пътника. Пътникът на Дуат се приземи на трона встрани от великия Бог.“

Съгласно преданията тези машини притежавали свойството да отлитат към небето и да могат по всяко време отново да се завръщат. Имало е също така и множество уреди за комуникация, които наричали „Чуващата птица на Ра“, които ако оставим настрана мистичните украси отново можем да интерпретираме единствено технически:

„Аз чувам как Ра, Богът на слънцето, разпоредителят измежду Боговете, от сияйното си място на небето ежедневно отрежда съдбата на Земята.“

Както вече от книгата „Барух“, така и от следващия стих става ясно, че тези уреди били задвижвани посредством слънчева енергия, подобно на Телескопа „Хъбъл“:

„Така ми е отредено, защото аз живея от светлината на Слънцето и (постоянно) вземам своята храна и спя много ..., аз се пресъздавам в светлината — и не ям нищо след залеза на Слънцето.“

Но ако е била налице, защо не намираме никакви остатъци от тази технология?

На 26 март 1857 г. френският астроном Лескарбо открива неизвестен досега космически спътник в орбитата на Меркурий. Извършвайки наблюдения на Слънцето, той го видял да преминава пред диска на тази най-голяма за нас звезда. Той пресметнал, че неговата маса е една седемдесета част от Меркурий, пълният му оборот е деветнадесет дена и диаметърът му е 285 километра. Лескарбо нарича този сателит „Вулкан“. Неговите изследвания били одобрени от Академията на науките в Париж и той дори получил от Наполеон III Ордена на Почетния легион. Но само малко след това астрономическата слава на Франция угаснала, защото „Вулкан“ внезапно станал неоткриваем. Едва през 1878 г. американският астроном Джеймс Уотсън могъл да го открие отново.

През 1966 и 1970 г. по време на слънчевите затъмнения астрономът Хенри Кортън успява да запечата този „космически спътник“ и да пресметне неговият диаметър на 770 километра. След което „Вулкан“ отново не можел да бъде открит. Колко погрешна е идеята, че астрономите са забелязали древноегипетската „Зряща или Чуваща птица“?

В рамките на Linear-Satelliten-Projekts в началото на 1999 г., при автоматизираното търсене на астероиди, измервателните сензори откриват само един космически обект с големина 50 метра в диаметър, който се движи почти кръгообразно около Слънцето. Астрономите го нарекоха CG9, и той кръжи по необичайната си орбита на девет километра разстояние от Централната звезда. Орбитите на всички останали космически тела около Слънцето представляват елипса. Съществува обаче и още едно подобно тяло, открито още през 1991 г., което се движи подобно на CG9.

През ноември 1991 г. американското астрономическо списание Sky + Telescope дори нарече този сателит „... едно истинско НЛО“. Но защо?

Причината е в това, че необичайната орбита на 1991 VG е почти същата като земната. При това при 1991 VG бяха засечени сигнали, сметнати за изкуствени или технологични, които излизаха от небесното тяло най-вече на кратки интервали. Проучванията с радарни вълни, които по принцип се отразяват в такива подобни на астероиди космически тела, също демонстрират абсолютни нулеви стойности. Изследователският екип почти изключва вероятността този феномен да бъде обяснен с естествен космически обект! Хипотезата, че обектът представлява възможни части от стари сонди и ракети също по никакъв начин не може да се съгласува с орбиталните данни. Въпреки това официалните служби на американската NASA и европейската ESA се опитват да лепнат на това космическо тяло прозвището „космически отпадък“, единствено, защото са твърдо убедени, че всичко говори за предмет, създаден от човешка ръка.

Защо тези дами и господа просто не вземат предвид древните предания?

Един идентифициран през 1996 г. космически обект с името 1996 PW също демонстрира току-що описаният начин на поведение. Астрономът от NASA д-р Дейвид Грийн смята:

„Ситуацията е всичко друго, но не и изяснена.“ Както вече видяхме от 1 глава, Галилео Галилей могъл да изобрети използвания за своите космически наблюдения телескоп единствено, защото е имал достъп до древното знание. От египетската Книга на мъртвите 115, 23-24, освен това научаваме как древните жреци на Хелиопол, които тук са означени като „къдравите“ или „гологлавите“, били въвеждани в „божествената власт“:

„Когато на тях беше отредено наследството на Боговете, голямо беше това, което видяха, и затова те станаха „най-големите виждащи“ в Хелиопол.”

В древен Египет „сехем” е „символ на властта”, с който били наблюдавани звездите, наречени в древноегипетските текстове „съществата, намиращи се между Боговете и хората”. Многократно „сехем” дори се описва като „отделно същество” и стои на едно ниво с Боговете. Функцията на този предмет за съвременните египтолози и до днес си остава загадка. Въпреки че в него се крие разрешението за космическите наблюдения на Галилей. Египтолозите интерпретират „сехем” единствено като обикновен „владетелски жезъл”, без при това да вземат под внимание силата, която — съгласно преданията — живеела в него. По мое мнение тук не може да става дума за нищо друго, освен за някакъв подобен на далекоглед предмет (телескоп), с който царете и жреците разглеждали небето. Това обяснява също така защо на изображенията в горната част египетските художници са нарисували „две очи”.

Поради „силата да вижда”, скрита в „сехем”, може да се обясни и едно от прозвищата на Озирис, което гласи: „Големият сехем, който живее в небесата.”

Още през 1853 г. сър Дейвид Брустър предаде на British Association for the Advancement of Science един подобен предмет. Касаше се за оптична леща, която отговаря на нивото на развитие на 19. век. Необичаен беше „единствено” фактът, че лещата идваше от руините на Ниневия (Азия) от почвен слой, датиран на около 600 година пр. Хр. Но до днес тази находка остава без обяснение и в крайна сметка заедно с накитите и останалите неща се озова в Британския музей. Оттогава бяха намерени безброй подобни лещи и в Африка, Австралия и Америка.

Една вдлъбната шлифована леща от обсидиан беше извадена от морето в Южна Америка, близо до Есмалдала (Еквадор). Освен това в Ла Вента (Мексико) един археологичен екип изкопа малки вдлъбнати огледала, които са шлифовани по неизвестен до момента способ и най-вероятно са били използвани като увеличителни стъкла. Приписват се на културата на олмеките, която за момента се смята за най-старата в Мексико. Също така изработката на украси при мезоамериканските народи би могла да се обясни единствено с употребата на лупа.

Още древногръцкият философ Плутарх твърдял, че Архимед използва оптически уреди при „определянето на големината на Слънцето”. Едни от най-смущаващите открития на Архимед от Сиракуза (287-212 г. пр. Хр.) вероятно произхождат от времето, което той прекарва в Александрийската библиотека с образователна цел. Към тези открития между другото са и една гениална система от лостове, макари и ръкохватки за повдигане на тежести, с помощта, на която били обърнати и потопени обсадилите Сиракуза римски галери. Да не забравяме и един уред, който пречупвайки слънчевите лъчи, можел да подпалва кораби.

Дали трябва да отдадем всичко това на богатата фантазия на античните автори?

Германският инженер по очна оптика Олаф Шмид проведе дългогодишен анализ на шлифовани планински кристали, които бяха открити на източния остров Готланд” в гробове на викинги от 10. век. След като завърши своите проучвания Шмид създаде стъклени образци с почти съвършена асферична шлифовка. За делото си той дори беше награден с изследователската премия „Rupp-Hubrach” за очна оптика.

Ако човек постави една такава леща върху някакъв текст или пощенска марка, се получава образ, равнозначен на постигнатия със съвременна лупа с диаметър от пет сантиметра. През март 1999 г. своите научни експерименти инженерът още веднъж; повтори следното:

„Формата на лещата е толкова добра, че дори по днешните стандарти може да бъде определена като шлифована.”

С нея могат да се фокусират слънчеви лъчи така, че без проблем да се подпали лист хартия. И следователно през Античността употребата на „техническите помагала” би следвало да е съвсем по-различна. Изследователски екип на американския университет „Бъркли”, който от доста време се занимава също с оптически предмети, предложи тезата, че „лещите на Готланд” са дошли от Византия, където станали собственост на викингите — чрез търговия или грабеж;. Във всеки случай много неща

ни насочват към това, че някога тези находки са достигнали Босфора от Александрия и съответно в действителност са били египетско изобретение.

През 1912 г. в един гроб в Саккара археолози наистина откриха подобно увеличително стъкло от времето на фараоните, което би могло да е част от египетския „сехем“. Изработената от планински кристал находка обаче не се оказва единствена. Британският музей в Лондон притежава дори лупа от планински кристал, както се доказва произведена с цезиев окис. Тя беше намерена при разкопки в египетския Хелуан. Най-учудващото в този артефакт обаче не е функцията му на увеличително стъкло, а следите от цезиев окис. Днес това химично съединение се произвежда с електронна технология. Странното е, че за целта е необходимо скъпоструващо, произвеждащо 20000 волта устройство. А до този момент учените не са открили нещо подобно в Египет.

В музея на турската столица Анкара също съществува един оптически предмет, който беше открит от австрийски археологически екип при разкопки в древния Ефес. През тази леща пък надзъртали към микрокосмоса.

И в Александрийския фар съществували особени огледала, информира ни Лукиан, които имали същите свойства като тези на Сиракуза. С тези оптически съоръжения още тогава можело не само да се види сигнален огън на разстояние от 465 километра, но и да се поразяват неприятелските кораби. И ставало така: през деня можело да се използват слънчевите лъчи и посредством вдлъбнати огледала да се изпращат още по-мощни светлинни отражения.

Говори ли се тук за някакъв вид лазерни лъчи?

С понятието „wbs“ жреците-учени на фараона обозначавали „завързания огън“. И съответно не е трудно да предположим, че това най-малко е описание на „огнен лъч“. Освен това около 214 г. пр. Хр. за вдлъбнатите огледала действително се е говорело, че те били предназначени за това да възпламеняват неприятелските кораби. Освен това се съобщава, че посредством стъклените огледала било възможно да се забелязват приближаващите кораби дълго преди те да станат видими с невъоръжено око.

Не са ли това улики и доказателства за факта, че нашата съвременна цивилизация не е първата по рода си?

Глава 6

ВРЪЗКИ С КОСМОСА

Друга нишка, която води по следите на „Забранената египтология“, ни предлагат особените сгради от Античността, чиито произход до днес практически все още е неизяснен. Към тях спадат най-очевидните относно древността на цивилизацията обекти, както и многобройни предпотопни каменни постройки, чиято възраст трудно може да бъде определена. Тук специално трябва да се обърне внимание на големия брой каменни и земни пирамиди, намиращи се в Австралия и Нова Гвинея.

В Папуа Нова Гвинея бяха открити пет частично запазени стъпаловидни пирамиди с височина около тридесет метра в девствените гори в района на Ийст-Сепик. Те са напълно идентични с една постройка, която беше открита още през 1984 г. североизточно от Брисбейн в южен Куинсленд (Австралия). Служещите вероятно за астрономически цели постройки по всяка вероятност не са дело на коренните жители на Австралия, а на един много по-развит народ от добре запознати с астрономията хора, живели по тези места преди много хилядолетия.

Както вече научихме от Глава 1, най-малко преди 3500 години древните египтяни на практика поне веднъж са успели да достигнат този континент. Следователно не само древните египтяни, но и създателите на древната култура на Египет, биха могли да са имали срещи с древното местно население на Австралия.

Но кога би могло да се е случило това? За разлика от астрономическите постройки на Австралия в Европа пък съществува „Great Zodiac“ („Големият Зодиак“) в

Гластънбъри, Англия, чиито камъни описват окръжност на местност с големина 48 километра. Една актуална датировка определя тази строителна композиция на 15000 години. Тук в Европа съществуват повече от 200 подобни тайнствени каменни монументи в кръгла или валчеста форма, които още от древните времена са били посветени на „Бога на височините“, който управлявал първичните сили. Дали и северните божества имат връзка с египетските Богове, ще изясним по-нататък в хода на книгата. Едва с разбирането на прецесията в близкото минало ние най-сетне успяхме правилно да причислим тези загадъчни постройки. Това не се отнася единствено до мегалитните монументи от каменната ера като Стоунхендж, но и за европейските катедрали. Така наречените мега литни монументи, чието обозначение идва от гръцкото „megas“ („голям“) и „lithos“ („камък“), дословно означава именно „големи каменни постройки“.

Базирайки се на прецесията за нас стана възможно да пренесем в днешно време светоусещането на нашите предци. При условие обаче, че видим тези неяви информации в тяхната астрономическа геометрия, за да ги обясни след това наистина както трябва. Защото днес това знание функционира като компютърна база данни и се превърна в едно незаменимо помощно средство. В целия свят са пръснати различни каменни свидетелства за миналото, които все нещо искат да ни кажат. Днес съвременните археолози различават пет различни вида мегалитни каменни монументи:

- 1) Алигнменти — каменни алеи, които се простират на километри в ландшафта;
- 2) Кромлейкс — каменни образувания с извита форма;
- 3) Долмени — каменни маси или трикаменни гробници;
- 4) Менхири — редици от побити вертикални камъни;
- 5) Рондел — каменни кръгове и кръгли гробници.

През вековете учените все още били ръководени от набожната вяра. Ето защо произходът на тези каменни свидетелства винаги се е свързвал с легендите и приказките. В трети век сл. Хр. свети Корнелий бил преследван от римски войници, вследствие на което той се обърнал към Бога с молба за помощ. Тогава според легендата се случило ЧУДО: всички преследвачи се превърнали в камък и оттогава безсмислено продължават да си стоят на същото място.

По-късно учените представили модерни теории, според които преднамерено оформените каменни алеи представлявали местност на голямо гробище. Но не се откриват нито гробове, нито трупове на мъртъвците, които би трябвало да са погребани тук. Преданията за постоянно пътуващите номадски племена, които били поставили каменните блокове, нямат никакъв смисъл.

Едва след като преди няколко години бяха направени снимки от въздуха на долмени и менхири и използваха съвременни компютри, смисълът на тези каменни колони постепенно се изясни. Изведнъж; стана ясно, че каменните монументи не са пръснати из местността според нечие настроение, а са разположени според премислени геометрични правила. И така смисълът на каменните постройки се крие в математиката, и то, именно в геометрията.

Но с каква цел?

За да можем да отговорим на този въпрос трябва да се пренесем на остров Великобритания. Тук се намира една прочута голяма каменна композиция, която според нашите учени е изградена около 3100 г. пр. Хр. и е наречена „Стоунхендж“. Съгласно научната теза тази монументална конструкция точно съвпада с периода, когато обединението на Горен и Долен Египет отново възстановява Великата египетска империя. През октомври 1998 г. относно тази постройка британският професор Обри Бърл от университета в Бирмингам публикува нова теория. Професор Бърл е на мнение, че е възможно преди 6000 години древните жители на френския Бретан, пътувайки на север, да са стигнали до британския остров. Така действителните строители на тази каменна кръгова композиция биха се оказали не древните англичани, а древните французи. Като най-съществена опорна точка на

теорията си професор Бърл посочва гравюрите върху отделните части на каменните монументи.

Но кое наистина е важното в тази нова теория? Още 400 години преди професор Бърл дворцовият архитект на крал Якоб I (1573-1625), Иниго Джоунс (1573-1652), се занимавал с тайната край Сайлсбъри в Уилтшир. По отношение на това Джоунс може да бъде наречен първият разследващ учен, защото още по онова време той постига забележителни успехи относно тези каменни кръгове. Както разбираме от старите хроники, архитектът уверил краля в експертизата си, че Стоунхендж бил построен в чест на Бог Коелус („Небесния“), наричан от други Уран.

От римо-гръцкия историк Диодор от Сицилия от друга страна разбираме, че:

„Този, който първоначално властва в Атлантида, е Коелус...”

Вследствие на това архитектът на Стоунхендж би трябвало да е свързан много тясно с обгърнатия в легенди континент Атлантида, който по сведения на Платон е потънал около 9400 година пр. Хр. вследствие на природно бедствие.

След като Иниго Джоунс се запознал внимателно с наличните писания, той пише, по повод на древните източници, едно писмо до крал Якоб I:

„... Той научил хората да живеят заедно, да обработват земята, да основават градове, и възпитал диваците на цивилизован живот и общуване. Той управлявал голяма част от земята от изток на запад и бил превъзходен звездоброец и обяснявал на хората какво има да се случи. Според положението на Слънцето той разделил годината на месеци. Поради дълбоките си знания за звездното небе, хората го засипвали с безкрайни почести и го почитали като Господ. Те го наричали Коелус и свързвали името му с познанията му за небесните тела. В тази антика подредените камъни представляват имитация на цялостна композиция от различни звезди, които виждаме на небето във формата на кръг, наречен 'Небесната корона'.”

Така още през 16. век придворният архитект Джоунс открива едно по-старо наименование на Стоунхендж, което в своето оригинално изложение той нарича „heavenly Crown”. Следователно още тогава архитектът е могъл да каже какъв е смисълът на Стоунхендж, като прави връзка между тази постройка и кръговото движение на звездите и като цяло предполага връзката с космоса. Освен това съществува и поименно назован архитект.

А какво казват представителите на научното съсловие?

Както и по въпроса за все още спорния архитект на тази постройка, техните мнения за смисъла и целта ѝ се разминават.

Въпреки че за днешната наука истинските строители на Стоунхендж; все още са неизвестни, информацията и откритията на придворния архитект Иниго Джоунс продължават да се игнорират. Днес все пак знаем, че без съмнение този монумент някога е служел за обсерватория. Съвременните учени никога не биха могли да обяснят причината, поради която Стоунхендж е бил построен, защото при проучванията си никога не са вземали под внимание ориенталските влияния. Защото научния възглед, че европейските „мегалитни култури” се развивали независимо от ориенталските и египетските аспекти на влияние, трябва да отхвърлим като недомислена простотия!

Още през 1967 г. професор Йонатан Мизрахи от Института по археология към Харвардския университет и професор Антъни Ейвъни от университета Колгейт в селището Квацрин (Израел) откриха мегалитни каменни кръгове, които нарекоха „Гилгал Рафаим” („Gilgal Rafaim”). Заради постоянните политически безредици в Близкия Изток тази постройка можеше да бъде разчистена едва между 1988 и 1991 г. и само след няколко години тя се превърна в атракция на археологическия музей в Квацрин.

Тази кръгла каменна композиция съгласно изследователския доклад на професор Мизрахи представлявала астрономически календар, който водел началото си от народа „Енак”. Според библейската легенда това бил „исполински род”, който трябва да е пребивавал в околностите на днешен Квацрин. През 1997 г. израелски антрополози наистина успяха да открият подобни следи — свръхголеми кътници и

сечива, които от гледна точка на естествената наука до днес трудно могат да се класифицират историко-хронологически. Напротив в Стария завет, Второзаконие 3:11, се описва външният вид на цар Ог от Васан, който според това описание принадлежал към исполините:

„Защото само васанският цар Ог, оставаше от рефаими. Ето, одърът му беше железен одър, и сега е в Рава, у Амоновите синове: дълъг девет лакти, а широк четири лакти, мъжки лакти.”

Това желязно легло, за което става дума, следователно е с големина 4 x 1,8 метра. Този размер приблизително отговаря на големината на шумерския герой Гилгамеш, който според месопотамската хронология бил наполовина с божествен произход и затова е смятан за полу-Бог. Съгласно Стария завет тези исполини са наричани още „ханнефилим” и са смятани за „хаггибборин” („Могъщите герои”) на древните времена, появили се вследствие на връзката между човешките дъщери и Боговете. Освен в Израел вкаменели останки от тези исполини могат да бъдат доказани и на остров Крета, в Африка и дори в Австралия.

В доклада за разкопките от 1984 г. записан от археолога д-р Рекс Гилрой на 14 октомври пише:

„С течение на последните дванадесет години имах възможност да проведа изчерпателни разкопки в западен Нови Южен Уелс на осем различни предисторически лагерни обекта. Там открихме многобройни брадви, бухалки, секири с напречни остриета, ножове, длета, сатъри и други артефакти, които понякога тежаха от шест до шестнадесет килограма. Освен артефактите имаше и вкаменели остатъци от големи човешки кътници, между които един, чиято дължина е 67 милиметра. Повърхността на коронката на този зъб е 50 x 42 милиметра, което изглежда прекалено голяма за човек. Имаше още животински кости, които очевидно са служели за храна на лагеруващите тук ловци. Като време тези находки могат да бъдат отнесени към плиоцена — тоест отпреди 500000 години. Артефактите, зъбите и другите останки показват, че тези същества са били високи между 3,6 и 6 метра и тежали няколкостотин килограма. Уликите сочат към два различни вида много големи хора или великани, които някога са обитавали този регион. Следи от стъпките на тези великани има дори и в Куинсленд, както и в Нови Южен Уелс.”

Дали тук не става дума за народа на Енак?

Всеки, който поне малко се е запознал с Библията, със сигурност знае за битката на цар Давид срещу исполина Голиат. И височината на Голиат според Библията е шест лакти и една педя, което според нашите мерки в метри отговаря на 2,9 метра. При това египетския жрец и хронист Мането съобщава в своята хронология за т. нар. „Уединени” или „полу-Богове”, които трябва да са царували между 7100 и 5000 година пр. Хр. Мането също определя техния ръст на 2,85 метра, което наподобява развитието на Голиат. Най-високият човек на земята през 20. век беше един американец на Име Роберт Уолдоу (1918-1940), който достигнал внушителния ръст от 2,72 метра. Най-високата жена се оказа китайката Ценг Жин-Лиан (1964-1982), която на 18 годишна възраст била висока 2,47 метра.

Следователно информацията на древните хронисти по отношение на съществувалия в предисторията исполински род съвсем не звучи толкова измислено, колкото някои археолози се опитват да го представят. По всяка вероятност съответните гени на растежа все още са налице в човешкото тяло и от време на време излизат от контрол. Към това се добавя, че — ако проучим библейските сведения — в действителност и тези първични източници водят началото си от Египет. Думата „Енак” в юдейският оригинал всъщност се пише „anaq” и идва от египетското „ly-anaq”, с което се имало предвид живущите в град Танис „херои”. Атрибутите на „ly-anaq” били щит, меч и бойна колесница, които от своя страна ни връщат към близоизточната Богиня на войната „Астарта” и го равнопоставят на Изида.

Дали всичко това има пряка връзка със Сириус? В египетското селище Набта Пляя, намиращо се на около 75 километра югозападно от Абу Симбел, един археологически

екип под ръководството на американския антрополог професор Фред Уендорф успя да открие през 1998 г. миниатюрен модел на Стоунхендж. Останките от египетската кръгова каменна постройка се намират на бреговата ивица на някогашно сладководно езеро, съществувало на това място преди 11000 години. По мнението на антрополога тази постройка представлява най-стария открит от науката до момента каменен календар. Композицията се състои от побити в кръг 2,5-тонни мегалитни колони и тя не може да бъде приписана на никой досега известен ни египетски народ. Четири двойки камъни, намиращи се вътре в кръга, лежат близо един до друг и са видимо по-големи от останалите и прибавят около 10 тона към теглото. Те са наречени „Портите” и функцията им все още не е обяснена задоволително. Всеки две каменни двойки на срещуположната страна на кръга са точно в посока север-юг, а другите две са ориентирани на 70 градуса на североизток. Тази посока указва позицията на Слънцето на 21 юни, началото на лятото — и съответно началото на дъждовния сезон по тези географски ширини. Особеното в тази постройка е не само приликата ѝ със Стоунхендж, а и това, че тя води началото си от около 10000 година пр. Хр. Приятелят на Фред Уендорф, археологът професор Дж. МакКим Мелвил от университета в Колорадо, казва за досегашните проучвания на изследователския екип следното:

„Това е най-старата документация за астрономическа подредба на камъни в света, което потвърждава, че строителите на тази постройка още преди 12 000 години са били изтъкнати конструктори, които по всяка вероятност са и отговорни за развитието на египетската висока култура.”

В близост до календарния кръг Уендорф и неговият екип освен това откриха едно място, в което — подобно на разкопките в Анадола — бяха намерени безброй животински кости и една висока два метра купчина с отпадъци. Професор Уендорф интерпретира това като мястото, където се празнували ритуалите за новогодишния празник и съответно началото на дъждовния период. Освен това по време на сезонът за разкопки през 1999 г. бяха открити други мегалитни блокове също с тегло по 2,5 тона. Особеното тук беше в това, че единият от каменните блокове е обработван и по него има идеограми. Професорът предполага, че това би могло да представлява най-старата египетска скулптура и да отбелязва началото на ерата на египетското каменоделство, което предполага, че тогавашните обитатели на мястото са живели в добре организирана общност. За това говорят и изкопаните 75 овални, изградени от грамадни камъни къщи, които при това — откри професор Фред Венва били построени по права линия.

Професор Уендорф описва някогашната област около Набта Плая като тревиста, подобна на савана равнина с устойчиви на влага дървета — като акация, както и като напомняща оазис местност, която предлагала благоприятни условия за живот на едно от първите човешки поселища изобщо. Когато обаче към 6000 година пр. Хр. валежите в региона престанали и земята се превърнала в пустиня, следвайки теорията на професор Фред Уендорф, обитателите напуснали тази местност и се спуснали на север към долината на Нил в Долен Египет. С което и теорията на професор Мелвил се оказва не толкова погрешна — че тук наистина бихме могли да си имаме работа със създателите на египетската (висока) култура.

Възможно ли е и английският каменен Стоунхендж да ни отведе също към древните египтяни?

Първото съвременно научно проучване на Стоунхендж: се проведе преди около 30 години. При което се установи, че Стоунхендж не е само календар, а както съобщава придворният архитект Иниго Джоунс, дори представлява един вид планетариум. През 1973 г. британският професор Джералд Хокинс вкара в компютъра си 7140 на брой показатели относно постройката Стоунхендж, защото искаше да установи доколко астрономическите данни, които откри в нея, биха могли да се окажат случайност. След неговата систематизация на данните се оказа, че на практика Стоунхендж трябва да е бил ползван изключително като обсерватория от планетарен и интерстеларен тип.

Новите резултати на Хокинс, които в края на краищата доведоха до нещо, същевременно пред-програмираха и научното недоволство. Някои представители на

научното статукво се видяха принудени да разпердушинят компютърните изчисления на професора с изкуствената си критика. Но въпреки необоснователната критика останаха още 47 съществени положения, които категорично говорят за астрономически връзки.

Астрономът Майк Сондърс установи, че Стоунхендж представлява умален модел на слънчевата система. Средната точка с най-вътрешния кръг изобразява Слънцето, оградено от втори кръг, който е на Меркурий. След това има трети за Венера и четвъртият е за нашата Земя. Вън от кръговете на Стоунхендж съществуват и други съществени кръгове, отбелязани с дупки. Този външен пръстен според Сондърс би трябвало да означава орбитата на Марс. След това с един прав камък (Heelstone) е отбелязан Юпитер.

Къде обаче са Сатурн, Уран, Нептун и Плутон?

За да намерим отговор на този въпрос, се налага да обърнем внимание на един друг каменен свидетел, който също се намира във Великобритания. На около 50 километра северно от ирландската столица Дъблин се намира град Дроода. Между древните поклоннически места Ноут и Доут ирландските коренни жители, вероятно келтите, са построили още преди 5150 години една грандиозна гробница, която до днес си остава едно техническо чудо от камък. Това не е просто гробница, която е монтирана в камъка, за да предпази трупите на могъщите друиди от евентуални диви зверове. Постройката в Нюгрэндж е дързък технически и преди всичко астрономически шедьовър. Нюгрэндж представлява изкуствено издигната могила, която се извисява над най-високата точка на северния бряг на р. Дойн и подобно на Стоунхендж е построена с неизвестна до днес цел. Освен това Нюгрэндж възниква във време, когато според археологическите разбирания все още е нямало египетска история и никъде по земята все още нямало пирамиди.

Проучването на своеобразната постройка започва още през 1699, когато тогавашният собственик на могилата, някой си Чарлс Кембъл, наредил на група работници да изнесат някои от камъните с надеждата да се натъкнат на входа към вътрешността на могилата. По онова време всъщност вярвали, че постройката била наследство от викингите — и криела голямо съкровище. Но за работниците на Кембъл входът за тази сграда се оказал неоткриваем, така че трябваше да настъпи 20. век, за да се събуди отново интересът към тази постройка. Едва с началото на 60-те години започват първата съществена разкопна и реставрационна дейност в Нюгрэндж под ръководството на професор Майкъл Дж. О'Кели от университета в Корк. При своите проучвания той установява, че само за изграждането на каменния кръг е трябвало да бъдат транспортирани между 50 и 97 тонни мегалитни колони. Широкият 3,2 метра и висок 1,8 метра входен блок е от пясъчник и по всяка вероятност е пренесен от отдалечената на 17 километра каменна кариера. Но пък останалите използвани в строежа са гранитни и шлифовани глетчерови камъни от времето на топене на ледовете от последната ледникова епоха. До ден днешен проблемът за обработката и транспортирането на тези монолити остава неразрешена загадка!

Много повече от момента на обработка и транспортиране обаче впечатлява вложената при построяването на сградата астрономическа геометрия, която ни предлага обяснение за светоусещането на архитекта.

По каменния цокъл на средната ниша непосредствено срещу тунела, дълъг 18,9 метра, има триелементен спираловиден мотив. Три от нишите се отклоняват към двете страни по продължение на посоката на тунела от т. нар. гробищна камера. Години наред се говореше, че на един определен ден от годината слънцето прониквало в камерата и лъчите му падали точно върху този троен мотив от спирали. Естествено всички археолози отхвърлиха тези брътвежи и заклеиха наблюденията на лаиците като плод на болна фантазия. Въпреки това по време на зимното слънцестоене на 21 декември 1969 г. професор О'Кели не се лиши от възможността да изчака изгрева на Слънцето в гробницата. В своята книга „Newgrange” неподдалият се на заблуждението археолог от университета в Корк заявява следното относно свидетелствата на лаиците:

„Точно в 9.54 часа британско лятно време горният ръб на слънчевото кълбо се промъкна през ръба на очертавания от гробницата кръгзор; в 9.58 часа първият директен слънчев лъч проникна през отвора на вратата, през тунела и пълзейки по каменния под на гробницата стигна до предния ръб на цокъла на крайната камера. Когато тънкият светлинен лъч се превърна в широка 17 сантиметрова ивица, преминаваща през каменния под на гробницата, вътрешността на гроба се освети от индиректна светлина, което предизвика драматичен ефект и откри множество подробности в крайната камера, както и в страничните камери. В 10.04 часа широката 17 сантиметра светлинна ивица отново се стесни и точно в 10.15 часа в помещението не падаше повече никакъв слънчев лъч...”

Подобна игра на светлината можела да се види през същата година в каменния храм на цар Рамзес II в Абу Симбел, през 1969 година преди сградата да бъде преместена около 180 метра навътре в страната и около 64 метра над първоначалната си позиция. На 20 февруари и на 20 октомври всяка година слънчевите лъчи прониквали в лежащата на дълбочина 63,50 метра основна камера, където се намират три статуи (на Амон, на Рамзес и на Ра). Играта на светлината била толкова добре изчислена от египетските архитекти, че при обявяване на жътвата (начало/край) слънчевите лъчи се пречупвали през 63,50 метра дълбокия тунел и огрявали първо Амон, след това Ра и чак накрая намиращата се в средата скулптура на Рамзес. Това случващо се два пъти в годината събитие продължавало точно 17 минути!

Относно наблюдаваната светлинна игра в Нюгрендж професор О'Кели съобщава за същата продължителност:

„...при изгрева на Слънцето в най-късия ден от годината значи Слънцето има възможност да прониква в Нюгрендж точно 17 минути и то не през входа, а през единствената амбразура под външния край на покривната част на тунела.”

Дали времеви интервал на светлинната игра от 17 минути е плод на случайност?

Живеещият в Бремен берлинчанин, математикът и писателят Хорст Си подробно се зае с феномена Нюгрендж.

Така по отношение на времето на слънчевото осветяване от 17 минути той извърши следното пресмятане. За разстоянието от 298,45 милиона километра, което е приблизително равно на пътя в двете посоки между Земята и Слънцето, светлината се нуждае от 995,5 секунди. Това отговаря точно на 16,36 минути и поставя ексклузивния въпрос относно действителните познания на нашите предци от каменната епоха.

Познавал ли е човекът от древните времена скоростта на светлината?

На 21 декември 1988 г. двамата ирландски учени Том Рей и Том О'Брайън от School of Cosmic Physics повториха опита на професор О'Кели, използвайки компютърна техника. Точно четири и половина минути след изгрева на Слънцето първият слънчев лъч се появил в правоъгълното празно място над входа. Малко след това той се разширил до 34 сантиметрова ивица, която обаче заради един вероятно наклонен по време на реставрацията монолит внезапно била стеснена на 26 сантиметра. И този път светлинния лъч не достигнал тройния спираловиден мотив на задната стена на гробницата, а спрял около два метра преди него. Малко обърканите учени поработили над компютърния модел и стигнали до извода, че с течение на хилядолетията намиращият се от източната страна вход на Нюгрендж се е изместил с няколко милиметра заради изместената земна ос. Но не това била причината, повлияла върху светлинната игра, а леко полегналият на една страна монолит. Така след експеримента на професор О'Брайън модерната техника също потвърди, че светлинния спектакъл не е случайност! Това състояние на нещата естествено обезоръжило критиката на защитниците на научното статукво!

Но кой е конструирал тази постройка въз основа на законите на висшата геометрия?

Келтските митове приписват строежът на постройката на божеството Дагда. Съгласно легендата той бил пазачът на утоляващия всякакъв глад казан, който евентуално може да се сравни със „Светия граал”. Прозвищата на Дагда гласели „Добрия Бог”, както и „Господарят на великото знание”. Единственото указание за идентифициране на този субект е едно друго божество на име Дану, на което Дагда е

син. От своя страна легендата за Дану е толкова стара, че не са се запазили никакви истории за делата му. Британските учени Джон и Кейтлин Матюс пишат в съвместната си книга „Лексикон на келтската митология“:

„Единственото, което може да се каже със сигурност за Бог Дану, е равнопоставеността му с Ану, шумерският върховен Бог от Месопотамия.“

В моята книга „Звездната порта на пирамидите“ аз обясних, че божествата Ану, Уран и Птах (Нун) са идентични. Съответно връзката между постройките Стоунхендж, Нюгрэндж и древноегипетската миниатюра на Стоунхендж може да бъде доказана.

Възможно ли е да съществува и още някакво неопровержимо доказателство?

Всъщност постройката в Нюгрэндж притежава някои определени указания за връзката си с Близкия Изток.

Диаметърът на кръга на сградата възлиза на 95 метра. Отношението на диаметъра към дължината на окръжността се пресмята с ирационалното Лудолфово число 3,14159265358979323846. То е пресметнато от холандския професор Лудолф ван Съолен още през 1596 г., след което той открива следите му във Флоренция и го въвежда в съвременната математика.

Древните гърци също са познавали това трансцендентално число и го кръстили на 16-тата буква на азбуката си, с фонетична стойност „Пи“.

Откъде обаче архитектите на Нюгрэндж са знаели за Пи?

От диаметъра на постройката може да се пресметне дължината му — 298,45 метра, което по най-невероятен начин е точно 0,0001 процент от разстоянието Земя-Слънце-Земя. Това обаче би означавало, че архитектите на Нюгрэндж преди 5150 години не само са умеели да боравят със скоростта на светлината, но са познавали и нашия метър и са го използвали при своите изчисления. Въпреки това научното съсловие все още е толкова ортодоксално, че според тях всичко това би трябвало да е просто някаква математическа случайност. Съществуват и други така наречени случайности, които постоянно карат нашите археолози да онемяват.

Пресметнато в мегалитни ярдове (1 мегалитен ярд = 82,90 cm) дължината на Нюгрэндж възлиза точно на 360 метра. Това от своя страна отговаря на 360-градусовия радиус на еклиптиката. Хорст Си откри също така, че дължината на Нюгрэндж от 298,45 метра отговаря точно на 470 сакрални лакти от древния Египет, ако се приеме базовата мярка за лакътя на Тот от 63,50 сантиметра. Сравнен с египетския лакът от 52,36 (или 52,5) сантиметра изчислението на лактите на Тот се базира на една хилядна част от екваториалната отсечка, която изминава нашата Земя при въртенето си около собствената си ос за една секунда. За наше учудване 470 лакти на Тот отговарят до милиметър на 570 египетски лакти. Единствено случайност ли е, че толкова различни мерки могат да бъдат открити в една единствена сграда на 5150 години, или тук си имаме работа с някакъв универсален език от времето на каменната ера, който ни отвежда далеч назад в миналото и до началото на Първата епоха?

Формулите с числото Пи не са приложими единствено за изчисления на дължината, на диаметъра или радиуса на кръг с всякаква големина, но също така се използват и за астрономични цели при пресмятането на хемисферите. Дори и по отношение на нашата Слънчева система мистериозната постройка в Нюгрэндж предлага доста изумителни данни. Не само простиращият се в постройката дълъг точно 24 метра слънчев лъч като „стойност“ представлява „свещено число“, което специално може да бъде отнесено към планетата Земя и към движението на Зодиака в хемисферата. Но и поставените в тунела монолити разкриват една особеност.

Професор Майкъл О'Кели забеляза тази особеност на монолитите още през 1967 г. От входа до тройния спираловиден мотив строителите на Нюгрэндж са поставили както от дясно, така и от ляво на тунела по 30 монолити, украсени със спираловидни мотиви, с неизяснена до днес функция.

Дали подредбата на монолитите не носи някаква астрономическа информация?

В египетската митология откриваме скарабея с тридесет крака, в които египтолозите искат да разпознаят тридесетте дни на месеца. Но тъй като скарабеят в първичната си

форма води началото си от Бог Птах ще доразвия тезата си от последната си книга и ще предложи теорията, че броят от 30 крака на скарабея би трябвало да е тясно свързан с празника „Сигуи“ на догоните и следователно не с нашите земни спътници, а със системата Сириус.

Времето за един оборот на Сириус-А и Сириус-В, което човек не може да види с невъоръжено око, е 50 години. Освен това догоните съобщават за едно трето Слънце на Сириус, чието съществуване съвременната наука също предполага. Но до днес астрономите не са успели да заснемат Сириус-С. Като резултат от тази астрофизическа особеност на системата Сириус в ежедневието живот на догоните се е запечатала една определена митологична традиция. Когато догоните строят къща за някоя скоро оженила се двойка, до раждането на детето бременната съпруга остава в дома на родителите си. Едва тогава бракът се зачита и по възможност празникът се насрочва за времето на слънчевия изгрев на Сириус, при което жената и детето вече можели да прекрачат прага на новата къща. Този ритуал не символизира нищо друго освен връщащата се слънчева констелация на триелементната звездна система в Сириус. По всяка вероятност това древно познание за „свещеното 50“ е било налице от незапомнени времена също и в научната съкровищница на Античността. Американският ориенталист Робърт Темпъл вече щателно разясни тази тайна в книгата си „Загадката Сириус“. При това древните египтяни се оказват единствените измежду античните народи, които дори астрономически точно определят отдалечението на Сириус на 429 божествени мили (8,54 светлинни години). Използваната тук древноегипетска дума „джетру-нетер“ за описание на това пътуване, което заради символиката египтолозите превеждат погрешно като „божествени мили“, в правилния дословен превод би трябвало да гласи „светлинно отдалечение“.

Но откъде нашите предци са знаели практическата скорост на светлината?

Отцепилият се от племето манде народ на догоните, които днес живеят в Мали (Африка), говори няколко африкански диалекта, но освен това говори и някакъв таен ритуален език. Догоните наричат този език „зиги“ и започват да го учат още в детството. Изписването на всички неща и понятия става чрез символи, които обаче позволяват многопластов начин на изразяване. Те водят началото си от тяхната митология и могат да бъдат предавани по памет от поколение на поколение единствено устно. На пръв поглед тези символи правят впечатление на детски драсканици, но в действителност съдържат едно изумително астрономическо знание за космически връзки, изобразявани по таваните и подовете. Например според разбиранията на догоните звездите са пръснати по небето капки кръв, които образуват спирала и заедно със Земята кръжат около световната ос. Свойството на нашата слънчева система и дори на самата галактика едва ли може да бъде описано по-сполучливо!

Дори до днес техните изображения съхраняват качествата на „атомите“, които догоните наричат „тону“ („първично семе“).

Догоните отнасят тези предания към „НОМО“ („nommo“), живеещи в техните представи като извънземни посетители, които по време на престоя си на Земята им предали ценните си астрономически знания. Дори и в последната си книга да обясних, че „номо“ биха могли да бъдат идентифицирани с „номодж“ („nomoj“) на древните египтяни и тяхното духовенство, то също така е толкова учудващо, че изображенията на догоните разкриват и събития, които не демонстрират толкова еднозначна връзка с египетските храмови изображения. Например Догоните съобщават за Луната „Обия“ („Ovua“), която някога трябвало да е обикаляла около Венера и чиято истинска позиция днешните астрономи не могат да намерят.

Първата доказана скица на луна на Венера идва от 1672 г., когато астрономът Джовани Доменико Касини (1625-1712) имал възможност в продължение на около десет минути да наблюдава едно небесно тяло в близост до Венера. На 18 август 1686 г. в продължение на петнадесет минути отново наблюдавал същата гледка. В своите скици Касини ни съобщава, че луната горе-долу обхващала една четвърт от Венера и била с диаметър от около 3000 километра. По-нататък астрономът ни информира, че

отдалечението на луната от планетата възлизало на три пети от диаметъра на Венера и имала същите фази като на самата Венера.

Двадесет и осем години по-късно след смъртта на Касини, на 23 октомври 1740 г. отново е забелязана една „Луна на Венера“. Този път това е направено от британския астроном Джон Шорт, който имал на разположение тази гледка в продължение почти на цял час. Той също пресмята огромният диаметър от 4108 километра.

Деветнадесет години по-късно най-после и германският астроном Андреас Майер също имал възможността от бранденбургската Грайфсвалд да наблюдава тази луна в продължение на половин час. След като и астрономи на френското Дружество Лимог през 1761 г. успели също да регистрират няколко пъти обекта, датчанинът Кристиан Хурбау е последният, който през 1768 г. имал щастието да го наблюдава. След това той изчезна безследно в продължение на около 120 години и чак през 1886 г. се появява отново. Астрономът Хузиър е този, който я кръсти на египетската Богиня „Неит“. „Неит“ обаче се показва само още веднъж; през 1892 г., и то на прочутия астроном Едуард Е. Бърнард, който откри петата Луна на Юпитер. Оттогава „Неит“ отново изчезна и въпреки астрономическата дейност по издирването ѝ до днес не се е показвала.

Вероятно се касае за чуждо небесно тяло, което може би ще се появи отново в нашата Слънчева система през 2012 година. 22 декември 2012 г. е датата, с която започващият с 11 август 3114 година пр. Хр. („Раждането на Венера“) календар на маите завършва.

Откъде обаче догоните ще са познавали космическо тяло, след като не са притежавали никакви технически измервателни инструменти?

Още преди най-малко 1000 години догоните били добре осведомени не само за Луната на Венера „Неит“, но също така и за истинските природа и качества на системата Сириус. Когато френската етнологка д-р Жермен Дитерлен и антропологът Марсел Гриол ги посещават между 1931 и 1946 г. в африканско Мали, жрицата Инекузу Доло, жрецът Манда, жрецът Йебене, както и старейшината на селото Онгно Лоу Доло, съобщили на слисаните европейски учени, че на всеки шестдесет години народът им празнувал един Ритуал за обновяване на света, който те наричали „празникът-Сигуи“ (празникът на Сириус). Най-изумителното в този празник е митологичната му предистория и свързаното с него знание на едно сравнително примитивно бушменско племе. Странно, но догоните били запознати също толкова добре и със спътника на Сириус, както и с планетната система, макар тази звезда не само да е напълно невидима за човешкото око, но не може да бъде открита и с обикновени уреди. Особеното е, че това комплицирано знание на догоните и на древните египтяни изглежда се съдържа в постройката в Нюгрендж.

Например някои от монолитите на Нюгрендж са нашарени със зигзагообразни линии и освен това имат релефни гравюри. В основния си чертеж на Нюгрендж професор О'Кели особено набляга на тези обработени камъни.

Днес обаче, след повече от тридесет години, възниква въпросът какво са искали да отбележат строителите със странната си обработка на камъка. След дълги проучвания Хорст Си може би успява да даде приемлив отговор:

„В досегашната литература камъните бяха така преброявани, че номерираният 8-ми блок бе този, който се огрявал за 17 минути от светлина през деня на зимното слънцестоене. Тази номерация е напълно произволна. Би било много по-смислено, този камък да се отбележи като номер 1 и той — истинската светлинна и блестяща точка в иначе мрачната вътрешност на монумента. — да бъде разглеждан като Слънцето, респ. като мястото на Слънцето. Следователно този камък трябва да бъде маркиран като 1-ви номер, от него трябва да започва броенето. Тогава ще се получи следната последователност: 1 Слънце; 5 Меркурий; 6 Венера; 7 Земя; 9 Марс; 12 Юпитер; 14 Сатурн; 16 Уран; 18 Нептун; 19 Плутон.“

Според казаното още през каменната ера неизвестните строители на Нюгрендж са познавали всичките планети от нашата Слънчева система и съзнателно са ги

изобразили в една изработена от камък композиция. При това планетата Уран е открита едва през 1781 г. от изселилия се в Англия германски астроном Фридрих Хершел, а последната в редицата планета Плутон — чак през 1930 г. от тогава едва двадесет и четири годишния британец Клайд Томбог. Странното е че това, което ние открихме едва през 1930 година за нашата Слънчева система, за хората от каменната ера изглежда не е било нещо ново. Дори ако нашите археолози можеха да се занимават единствено с това да спорят — те биха се препънали в собствените си твърдения! Всъщност вземайки под внимание намиращите се върху монолитите спирални мотиви и Пи, в своите изчисления Хорст Си относително детайлно и разбираемо за всеки показва, че тук, в тази каменна сграда, с правдив мащаб е изобразена нашата Слънчева система. И това се случва напълно независимо от мерните единици лакът, ярд, метър и т. н. На фона на тази очевидност той повдига един относително важен въпрос към ученото съсловие, на който обаче сам и отговаря:

„Ако тук е изобразена толкова точно нашата Слънчева система, какво тогава означава частта, изобразена от другата страна на нашия чертеж;? Възможно е отговорът да е следният: изображението се отнася до друга Слънчева система, такава, която се състои от тринадесет планети. Ако това е така, то със сигурност в Нюгрендж се крие и упътването за позицията на тази система!“

В Нюгрендж всъщност съществуват две архитектурни особености, които според моите проучвания са във връзка със Слънчевите системи Алдебаран и Сириус и съответно позволяват допускането за втора планетна система.

Интересното започва още от външната форма на постройката в Нюгрендж: вероятно строителите са я направили така, че овално очертаната окръжност изобразява позицията на небесните тела на Сириус. Навярно те са знаели (както и догоните), че тази описана окръжност не изобразява реалната орбита на една планета около Централното слънце, а че около общия център Сириус-А и Сириус-В описват елиптична орбита. Едва когато тази сграда бъде погледната от птичи поглед, данните за орбитите на Сириус се потвърждават. Така най-външният ръб представлява Сириус-В, а средищната позиция на отвора — Сириус-А. Ако Хорст Си изцяло трябваше да следва теорията си, то три от 13-те планети, изобразявани от 13-те монолита, съгласно разбиранията на догоните би трябвало да са населени.

Втората архитектурна особеност се намира в центъра на постройката, откъдето в Слънчевата система на египетския Бог Ра може да бъде наблюдавано „Окото на телеца“, Алдебаран. Голямата червена звезда Алдебаран, която се намира на 68 светлинни години в съзвездие на Телеца (Taurus), била наричана от древните египтяни, както и от келтите — „Окото на бика“. На арабски „Ал-Дабаран“ означава „този, който преследва следващите“, в смисъл че той следва Плеядите. Именно в тази звезда келтите виждат мястото на своя бъдещ живот и обрисуват Алдебаран като тяхна бъдеща територия. В рамките на ранноисторическата келтска митология се е вярвало, че „предстоящото пътешествие“ на техните жреци-учени щяло да завърши с Алдебаран.

Възможно ли е това да представлява някакъв запазил се древен, спомен за конструкторите на Нюгрендж?

На малкия остров Гаврини във френски Бретан съществува един долмен, въпреки че в него никога не е бил откриван труп. Постройката в Гаврини е образувана от 52 монолитни блока и е покрита от тонове дребни камъни, пясък и хумус. По всяка вероятност тук също се е издигало подобно на календар съоръжение, в което числото 52 е било така избрано, че да съответства на 52-те седмици в годината на нашия слънчев календар. Това изкуствено построено образувание е забелязано чак през 1832 г., въпреки че селяните от поколения знаят за него и го приписват на предшествениците си.

Едва преди няколко години френският учен Гуенло льо Скуз успя да извлече от постройката математически данни. Ученият забелязал, че монолитите отчасти били изпъстрени с особени гравюри. Льо Скуз започнал да номерира каменните колони от

дясно на ляво. При което на 21-вия монолит той забелязал някакъв смешен рисунък от „брадви“. Междувременно рисунъкът се оказал числото 3456 от нашата десетична система. Ако разделим 3456 на 21, се получава 164,57. Последното число точно отговаря на дължината на кръга на постройката в Гаврини, която днес се намира от осем до дванадесет метра под морското равнище.

Диаметърът на каменния кръг от 52,38 метра също не бил избран случайно от строителите. Защото в деня на слънцестоенето южният азимут към Гаврини отстои на 52 градуса и 38 минути. Разбира се и тук при деленето на дължината с диаметъра се оперирало с числото Пи. Естествено много метролози се противопоставят и заявяват, че строителите на Гаврини никога не били измервали нещата с метър. Но и при числовите единици трябва да имаме в предвид, че релациите при всички случаи остават същите, независимо от това дали се пресмята на базата на цолове, метри или на нещо друго. И ако все още мнозина продължават да говорят единствено за случайности, то поне е факт, че 52,38 метра са почти равни на 100 египетски царски лакти.

Дали и тук фараоните нямат пръст в нещата?

По сградата всъщност съществуват символи и знаци, които са египетски. Многократно се появяват египетските означения за числата 10,20,30 и 100. Освен това върху монолитите в Гаврини могат да се видят и вавилонските числа в съответния клинопис. Повтаряна е числовата редица 3,4,5,6, от което при всички случаи можем да направим заключение за връзки с Близкия Изток и Египет.

Или са последните следи на Атлантите? Многобройните каменни пирамиди, пръснати по цялото земно кълбо, изглежда са били планирани винаги по начин, имащ отношение към астрономическите наблюдения. Между тях са египетските пирамиди, пирамидите в южна и средна Америка, както и други още свързани с пирамиди култури в Китай, на Канарските острови и в сибирската планина Алтай.

На около седем километра югоизточно от японският остров Йонагуни, на пет метра под морското равнище се намира една правоъгълна пирамида, висока 27 метра, с площ 150 x 200 метра, построена от досега неизвестна, веща в техниката ранна цивилизация. На 28 април 1987 г. при спускането си в търсене на акули „чук“ за туристите на остров Риуки в Окинава (Япония) този монумент почти случайно беше открит от японския професионален водолаз Кинахиро Аратаке. Той представлява разтеглено във всички посоки плато, което японските морски геолози междувременно кръстиха „Iseki Point“ („руинна точка“). Тъй като постройката демонстрира триъгълен и ромбовиден план с разграфени етажни нива и тераси, геолозите направиха извода, че става дума за изкуствен строеж.

На източния край на платото се намира изпъкнал прав канал с широчина 75 и височина 50 сантиметра, който се простира в продължение на осем метра през един вертикален цокъл. Освен това и една пътека с гладка повърхност и широчина между шест и дванадесет метра от западната страна, обикаляща около съоръжението, говори за умишленото построяване на монумента. В центъра на пирамидалната постройка се намират четири различно оформени тераси, всичките обърнати навътре, и пресичащи се в западния ъгъл, за да образуват стръмния, 27-метров западен ръб.

Професор Маасаки Кимура, уважаван морски геолог от Department of Physics and Earth Science към университета на Окинава проучи тази, както изглежда създадена от хора, сграда. Със завършването на своето изследване през 1996 г. той датира възрастта на подводната култура на 10000 години, а тази на околността дори на 40000 години:

„Измерванията с въглерод C-14 показаха, че тази местност е била суша преди около 40000 години.“

Подобни времеви означения, както и стари 10000 годишни постройки, издигнати от човешка ръка, естествено не би трябвало да съществуват! Оформената в продължение на години с много труд „картина на света“ от страна на научната догма внезапно се оказа застрашена! Затова се взе решение смахнатият японец да бъде изправен до стената, и кой по-добре можеше да свърши това, ако не грижливите

германци! Геологът Волф Вихман от университета в Хамбург през 1999 г. организира с финансовата подкрепа на списание Der Spiegel една експедиция, целяща реабилитирането на досегашната научна представа за света. И действително, след три подводни спускания в Йонагуни, изглеждаше, че Вихман е на крачка от своята цел:

„Нашите изследвания на морското образуване показаха, че „гигантския храм“ не е нищо друго освен природно изваян седимент от пясъчник. Пясъчникът е прорязан от вертикални цепнатини и хоризонтални пукнатини. Всички 90-градусови ъгли и етажи са образувани около тези пробойни зони. Горната формация на платото представлява „Schorgen“; подобни плоски повърхности възникват, когато седиментната скала директно е изложена на прибой. Освен това равнинните плоскости притежават наклон, при който никоя стена не е под прав ъгъл. Някои от обозначаващите като стълби етажни формации свършват в нищото; други се вият като крива стълба за птици. Аз и моят екип не успяхме да открием следи на някаква инженерна дейност.”

Наистина какво е търсил там геологът Вихман?

Защото и японският океанограф д-р Терауки Ишии от Токио взе друга страна и изказа мнението, че:

„Едва ли може да се каже, че в случая става дума за естествено природно образуване.”

Професор Кимура дори стига до подробности в своята интерпретация, вследствие на което неговите твърдения притесниха част от учените:

„Всичко говори за едно древно светилище на някаква досега неизвестна ни „нова култура“ с технически умения.”

Дори все още някои колеги да продължават да са срещу Кимура, морският геолог приведе някои внушителни доказателства за своята гледна точка:

1) Каменните късове, изваяни по време на възникването на монумента, не се откриват на местата, от където би трябвало да са паднали, ако единствено гравитацията и природните сили са били тези, които са имали въздействие върху тях. Вместо това, странично погледнато, те изглеждат като че ли са създадени по изкуствен начин, при което образуват ограда и в някои случаи напълно отсъстват по тези места.

2) В относително малки, обозрими области на монумента, в близост един до друг се откриват напълно разнопосочни белези — например издигнат ръб, дълбоки два метра кръгли дупки, една стъпаловидна, прецизно пречупена геометрична вдлъбнатина и една опъната като по конец, тясна траншея. Ако тук бяха действали естествените ерозивни процеси, можеше да се очаква, че те наистина биха оказали въздействие. Че подобни очебийни разлики в топографията могат да се забележат в такава непосредствена близост едни до други, следователно е ясен белег в полза на изкуствения произход на монумента.

Но и за това Волф Вихман разполага с готов отговор:

„Кръглите вдлъбнатини, които професор Кимура обяснява като основи на колони, не са нищо друго освен „водовъртежни дупки“. Такива възникват, когато водните течения се завихрят в тесни пространства.”

Какво ли може човек да противопостави на комбинативния ум на Вихман? Водовъртежни дупки!?

На горните повърхности на образуването има множество места, които в южна посока са относително стръмно скосени. В своята работа Кимура вече посочи, че в северните възвишения на тези места има дълбоки, равномерни вдлъбнатини, които не биха могли да бъдат образувани от никакъв естествен природен процес.

Освен това от южната страна на монумента се издига една редица от стъпала на еднакво разстояние от една стъпка и то от 27 метра дълбочина до най-високото място, което е само на шест метра под водното равнище. За всичките десет години професор Кимура прекара много седмици в подводни спускания и говори за без съмнение изкуствено създадени структури:

„На горната тераса на монолита се намират вероятно изображенията на две костенурки. Това е интересно дотолкова, доколкото в древен Китай костенурката е

била почитана като символ на вечния живот. Това би могло да означава, че тази архитектурна структура има връзка с древния китайски регион.”

Освен това една изкуствено добавена стена огражда западната страна на монумента. Професор Маасаки Кимура казва:

„Да се обясни нейното наличие като следствие от естествените природни процеси е трудно, защото е изградена от варовик, който не се среща в областта на Йонагуни. Това, което прилича на церемониална пътека, окръжава западната и южната страна на монумента.”

И сега какво, г-н Вихман?

По-нататък професор Кимура посочва, че чрез един съзнателно очертан геодезичен триъгълник постройката има връзка с древна съкровищница, намираща се на сушата:

„На южния бряг на остров Йонагуни се намира една друга архитектурна постройка, която ние наричаме „Сан’нину дай”. Този археологически обект е построен на сушата, но неговата най-дълбока основна част, базовата конструкция, се простира на около двадесет метра дълбочина под водната повърхност.”

Подобната на укрепление сграда също беше датирана с помощта на метода с въглерод С-14. Резултатите принципно показаха прозаичната възраст само от 5000 години. Но и на 430 километра североизточно от Йонагуни, около островите Керма и Агуни, междувременно бяха открити още постройки, които подобно на легендарната Атлантида потънали в морето. Въз основа на многогодишната си изследователска дейност професор Кимура прави следното заключение: .

„Няколко особености на тези монументи биха могли да бъдат свързани с прадревните крепости в Окинава, които ние японците наричаме „Гузуку”. Исеки Пойнт показва особено големи прилики с „Шури” и „Накагусуку” от Окинава.”

И други геолози, които междувременно проучваха тези постройки, изказват мнението, че с топенето на последните ледници преди около 9000 години тази местност е била наводнена и едва тогава пирамидите са се оказали под водата. Но островите Риукиу се намират всъщност на някогашна земна ивица, която преди около 500000 години ограждала днешните Тайпе (Тайван), Нагасаки (Япония) и Шанхай (Китай). Това означава, че разположението на днешните пристанищни градове преди 500000 години е било навътре в сушата. Най-дългото отдалечение от морето тогава е възлизало на 770 километра. Към това се добавя, че и геолози, като американския професор Робърт Шок от университета в Бостън, извършиха проучвания на мястото и съответно изразиха мнението, че едно покачване нивото на Тихия океан от 25 метра в рамките на 10000 години не би било възможно, защото именно в Тихия океан се намират най-дълбоките места на земното кълбо (повече от 11000 метра). Следователно възниква въпросът дали тези наскоро открити постройки не са били разместени по времето на неандерталците? Но тук може би ще ни е от помощ нещо друго: следата за диска от Атлантида!

Глава 7

ДИСКЪТ ОТ АТЛАНТИДА

Когато 22-годишният египтолог Юрий Кноросов, като съветски войник през 1944 г. в германската столица Берлин, успява да спаси от горящата градска библиотека една книга с непознати йероглифи, изплъзнала се от унищожението на мисионерите безчинствали в обетована Америка, той не знаел, какво съкровище държи в ръцете си. Касаело се за кожени пергаментови свитъци, изписани с йероглифите на майте.

След седемгодишна работа Кноросов публикува своята студия и следващата от нея теория: писанията на мезоамериканския народ на майте, по които египтологът работил, се оказват толкова трудни за разшифроване, защото половината представлявали образно писмо, подобно на китайското, а другата половина фонетично писмо, подобно на нашето, само че изписвали не гласни, а срички. При това изцяло опирало до преценката на писаря кога една и съща дума в текста да бъде изписвана

веднъж; по единия, а веднъж по другия начин. Трябваше да настъпят 70-те години, преди теорията на Кноросов, която предизвикваше бурни спорове, да се наложи между т. нар. „експерти“ от цял свят.

През 1969 г. учени от тогавашната СССР също публикуваха теория за възникването на древен Египет, според която „страната без време“ била създадена от неизвестен до момента високо развит народ, който преди 12000 години пострадал от някаква космическа катастрофа. По отношение на тази работна теза до ден днешен западните учени остават резервирани. При това руските експерти би трябвало да са намерили и нарисувани върху папируси астрономически карти с висока точност. Върху тях движението на космическите тела е предадено по начина, преобладаващ в Египет около 10000 година пр. Хр.! Руските египтолози трябва да са изкопали и множество артефакти, от които не всички биха могли да се обяснят на базата на преобладаващата научно-догматична представа. Живеещата междуременно в Украйна д-р Океана Свилкскуй на 7 януари 1997 г. заяви:

„В руските държавни архиви освен една богата колекция от папируси съществуват и необичайни находки, които не пасват съвсем точно на представата за Египет. При разкопки в Хелуан през 1962 г. открихме изключително прецизни сферични кристални лещи, по всяка вероятност употребявани за оптически уреди, които в миналото са били използвани подобно на нашите далекогледни с наблюдателна цел. [...] През 1965 г. д-р Коринков публикува хипотезата, че при подобна прецизна обработка единственото възможно използвано средство трябва да е било цериев окис, който се произвежда единствено с помощта на електричество. [...] През септември двама от нашите студенти намериха пет позлатени метални плочи с размери 10 x 40 x 2 сантиметра, 80%, от които беше някаква алуминиева сплав. Подобни плочи и до днес все още се намират в Русия. Особеното беше, че нищо от това не водеше към заключения за египетски произход...”

Както вече видяхме в Глава 4 и Глава 5, наличието на споменатите лещи се потвърждава както от американски, така и от английски археолози и то не само в Египет, но и в Ирак, Турция и Европа.

Но какво да кажем за тези метални, плочи?

Британският пътешественик изследовател Р. У. Х. Вайс някога е бил полковник и гвардейски офицер в английската армия и за първи път стъпва в Египет през 1835. Както при много от неговите съвременници, интересът му към египетската история бил силно повлиян от религията. През 1836 г. той се среща Джовани Батиста Кавиглиа (1770-1845) в Александрия и още същата година започва да копае заедно с него в Гиза. След скандал през 1837 двамата изследователи се разделят, след което Вайс продължава да изследва египетските пирамиди с помощта на английския инженер Джон С. Пиринг. С подкрепата на строителя на мостове Ричард Джеймс Хил египетските пирамиди били предадени на барута. Вайс изобщо не се двоумил да събаря части от пирамидите, да търси скрити камери, използвайки бургии и просто да ликвидира всички препятствия. Р. У. Х. Вайс бил този, който с лека ръка хвърлил във въздуха гранитните блокове, които препречвали долния вход към пирамидата на Хефрен. Джовани Батиста Белцони (1778-1823), който двадесет години преди това бил влязъл в пирамидата от горната страна, от своя страна изказва единствено предположението, че е възможно да съществува и ниско намиращ се вход. И не е странно, че на 26 май 1837 г. Вайс разпорежда да бъде взривена пробойна в южната част на Голямата пирамида, единствено, за да открие изходния отвор на преминаващата през Камерата на царя южна шахта. Това начинание обаче, до откритието на една метална плоча, се оказало без резултат. Въпреки че междуременно беше доказано, че картушите в освобождаващите камери, които уж съдържали пояснения за строителите на сградата, били тайно заложени от английския художник и график Едуард Ендрю по нареждане на Р. У. Х. Вайс, и до днес съвременната египтология продължава да се придържа към тази глобална измама.

Може ли тази метална плоча да е подобна на онзи екземпляр, открит от руските египтолози през 1962 г.?

През 1989 г. учените д-р Майкъл Питър Джоунс от Imperial College в Лондон и д-р Сайед ел-Гайер от университета в Суец извършват прецизен оптически и химически анализ на металния къс от Хеопс, което доведе до следния резултат: първоначалната теория, че металът би могъл да произлиза от метеорит, не се потвърди. Защото когато учените проверили съдържанието на никел в металния къс, техните резултати не показали наличност от седем процента, което принципно е съдържанието на метеоритните метали. Те обаче стигат до извода, че металът трябва да е бил претопяван при температура между 1000 и 1100 градуса, за да може след това ръчно да бъде обработен. По-нататък учените насочват вниманието си към това, че по долната страна на предмета имало следи от злато, което също подкрепя твърдението за изкуствена изработка.

В окончателния си доклад резултата на металурзите показва, че открития от Вайс, Пиринг и Хил метал трябва да е от много ранна епоха и дори би могъл да бъде отнесен в т. нар. период на образуване на древен Египет. Това от своя страна не беше отговорът, който британският музей в Лондон очакваше, при което металната плоча отново замина в някое чекмедже.

Но има ли това някаква връзка с науката?

Още през 1881 г. У. М. Флиндърс Петри се зае да изследва стоманената плоча. Той също достига до убеждението, че в металния къс няма нищо, което да говори за фалшификация на предмета. Той дори обръща внимание на това, че образувалият се слой ръжда е покрит от нумолитен варовик, което би могло да бъде предизвикано единствено от дълъг многовековен престой на метала близо до зида на постройката.

Защо обаче научната догма не приема подобни заключения?

Именно У. М. Ф. Петри е този, който изразява мнението, че изключителната сръчност, на която се натъкваме през ранния период на египетската архитектура, почива не толкова на някакво широко разпространени обучение или традиция, а по-скоро е благодарение на забележителни майстори. По отношение на изумителната конструкция на Голямата пирамида Петри отбелязва:

„Тя е дело на една единствена надарена личност.”

Дали наистина е бил един този, който планово построява сградата, не е известно засега. Петри изглежда е бил доста сигурен, че не е задължително египтяните да са били тези, които са издигнали тази постройка. В книгата си „Тайната на Голямата пирамида” теософът Базил Стюард също демонстрира подобно отношение:

„Допускането, че египтяните са построили тази пирамида, защото се намира именно в Египет, е не по-малко съмнително от твърдения от вида, че египтяните са построили язовирната стена на „Асуан”, защото той се намира на тяхна територия.”

След проверката на всички научни резултати и всички исторически предания Стюард също изказва мнението, че „... основата за величието на Египет е поставена от малко на брой преселници, които дошли с мир в страната и организирали провеждането на строителните мероприятия”. Тези колонисти, които Стюард нарича „адамитски” колонисти, според него били „Бели вестители на културата”, които били високо образовани научно и преди всичко били много напреднали в областта на математиката. След построяването на Голямата пирамида, те трябва отново да са напуснали страната, без да посветят египтяните в своето напредничаво знание.

Но откъде все пак са дошли вестителите на културата?

Преди 500 години арабският учен Дху'л Нун Мизри е записал историята на технически високоразвития „народ Ар-Хев”, който бил в състояние да предвиди предстоящо природно бедствие и който освен това по своите предварителни изчисления нямало да може да посещава земите си в продължение на 20000 години. Когато обаче по-късно най-възрастните в рода разказали на младите, че те „... били дошли преди 20000 години с кораби от запад...”, ги обвинили в богохулство. Младите казали: „...не съществува материал, който да не се пропива от вода, от който да могат да бъдат направени кораби, носещи се по водата...”

Дали това не е един арабски спомен за Атлантида?

Именно при такива опити за разшифроване на този или подобни на него текстове често се случва учените, на които е поверено изследването, да не са в състояние да накарат твърденията в текстовете наистина да заговорят за себе си. Принципно филолозите прекарват доста време в прочистване на наличните текстови материали и след това систематизират съдържанието само дотолкова, доколкото е възможно. И накрая т. нар. експерти изглежда се интересуват не толкова от съдържанието на текстовете, колкото от тесногърдите филологически проучвания и дебати. С течение на тези проучвания празнотите в оригиналните текстове се попълват и простите словесни предания се заместват със сложни.

По тази причина филологичната специализирана литература гъмжи от обяснения и нагласени спрямо съвременните изисквания на обществото опити за научни интерпретации, които или са поставени в средни скоби, или са пропъдени в т. нар. бележки под линия. При своето изследване тези словесни излияния натрисат интересувания се читател в блатото на академичното важничене! Преобладаващото сред учените буквоедство и търсенето на слабите места и фактически грешки в аргументацията на практика допринасят малко за осветляването на фактическото състояние на нещата. При това прекалено често се случва да възникне голямо объркване и човек да се отклони от истинската тема в текста. С текстовете за „диска от Атлантида“ се случи същото! Наистина ли Атлантида е само приказка? Историята за легендарното царство Атлантида разказва за това как жителите на древна Атина се отбранявали от някаква велика империя, която преди 9000 години напуснала родината си Атлантида, за да покори градовете на Европа и Азия.

Спорът дали наистина такава империя е съществувала, започва веднага след смъртта на Платон през 347 година пр. Хр. Ученикът му Аристотел смятал, че сведенията, дадени от философа и историка, са само политическа фабула. Но до откриването на Америка през 1492 г. това остава относително незабелязано. Четиридесет години по-късно испанският историк Франческо Лопес де Гомара твърдял, че западноиндийските острови и американският континент пасвали много добре на описанието на Платон за „континента“ отвъд Атлантида. Скоро теорията, че Атлантида се намира в Новия свят, печели много привърженици; между тях и философът Френсис Бейкън, който през 1616 г. вече представя своите идеи в утопичното си произведение „Новата Атлантида“. Но колкото повече неща за Новия свят ставали известни, толкова повече тезата, че Атлантида и Америка са идентични, губела достоверност. Все още продължавало да се смята, че това били островите в Атлантическия океан. Германският учен Атанасиус Кирхер дори твърди в своята издадена през 1655 г. година книга „Mundus Subterraneus“, че Азорските острови са върхът на потъналото царство. В теориите си други учени разглеждали островите около Мадейра и Канарските острови като останки от Атлантида. Но много от следващите изследователи на Атлантида вече не обръщали внимание на Платоновото твърдение, че потъналата империя се намира в Атлантическия океан.

През 17. век шведският учен Олас Рудбек виждал Атлантида в своята скандинавска родина. През 1762 г. Фредерик Баер отъждествил Атлантическата империя с дванадесетте израелски племена, а Атлантическия океан с Червено море. И отново през 18. век се появява поредната теория на френския астроном Жан Бели, според която Атлантида лежала на морското дъно на северния полярен кръг пред островърхите планини. Най-известният застъпник на тезата, според която обаче Атлантида лежи в Атлантическия океан, е американският писател Игнаций Донели (1831-1901), който през 1882 г. публикува своята книга „Атлантида — светът преди потопа“. Подобно на Кирхер и Донели твърди, че Азорските острови представлявали останките на изчезналия континент.

През февруари 1909 г. в лондонския Times се появява статия, представяща една напълно нова теория, под заглавието „Потъналият континент“. В нея един археолог, който искал да остане анонимен, твърди че Платоновата Атлантида била гръцкият остров Крит.

Колко погрешна е тази теория обаче и какво се крие зад това?

Археолозите и филолозите, които разглеждат Гърция като люлката на западната цивилизация, са постоянно заети с това да ни поучават относно класическите божествени персонажи на Древна Гърция. При това още по времето на Византийската империя Гърция и нейното славно минало изпаднали в тотално забвение. Вследствие на което в продължение на няколко века историците и другите западни учени едва ли отбелязваха случващото се в някога най-прочутата държава в света.

Италианският търговец Кириако де'Пициколи (Кириакус от Анкона) е първият известен европейец, който през първата половина на 15. век, 70 години преди морското начинание на Колумб, отново проявява научен интерес към гръцката археология. При своите продължили 30 години изследвания Кириакус се опира основно на Страбоновото произведение „География“ и открива изумителни монументи от Античността, които с течение на времето били разрушени. Така в много случаи рисунките и оцелелите текстове на пристрастените към пътуванията лаици са единствените източници, въз основата, на които човек може да добие представа за древните постройките.

След като през 1452 г. Кириакус умира, месеци по-късно Константинопол и следователно Гърция падат в ръцете на отоманските турци (1453). В резултат на тази обсада, дълго време в Европа се разпространяваха погрешни представи за Античността, които и днес представляват някаква част от научната догма.

Къде например човек може да прочете нещо за света на Боговете в Гърция, царували още преди олимпийските Богове?

Комичното е, че за потока в нормалните учебни занятия остава скрит фактът, че в древна Гърция най-малко след 9000 година пр. Хр. преди известните ни класически Богове са съществували и едни други, забравени много отдавна. В този незнаен свят от Богове господствали предимно женски същества. Техните жрици били естествените посредници между човешкия и божествения елемент. В тези божествени субекти дори се забелязва общ начин на действие, но въпреки всеобщата им валидност те носели единствено локални имена като „Богинята“, „Момичето“ или просто „Майката“. Тези божествени същества били господарки на космоса и на божествата в подземното царство, към които едва по-късно се присъединили мъжки божества, чиито символ бил Телецът.

Съществуват печати, на които Богините, въоръжени с копия и лъкове, са изобразени като първобитни ловджии или воители. Освен това бяха намерени рисунки на богиня, която държи цвете, както и на друга богиня, държаща клонка на плодородието. Във всеки случай досега не е намерена нито подходяща митология, нито артефакти с вписани или запазени по подобен начин имена, на базата, на които тези субекти да бъдат идентифицирани и съответно да бъдат исторически класифицирани.

Как обаче да обясним това?

Доскоро се предполагаше, че текстовете „Тимей“ и „Критий“ на Платон са единствените източници на легендата за Атлантида. Но ученият Солон (640-560 г. пр. Хр.), родом от Атина, е този, който през 6. век пр. Хр. донася историята за Атлантида в Древна Гърция. Египетският жрец Сонки от Саис и неговият колега Псенофис от Хелиопол устно разказали на Солон тази 9000 годишна древна история. Естествено съвременните египтолози не можаха да открият измежду безбройните египетски предания подобен източник в папирусите и съответно го сметнаха за поредната ориенталска история от света на Хиляда и една нощ. Но в Ермитажа (Санкт Петербург) се намира египетският Папирус 1115, създаден преди около 4000 години като йератическо писмо, в който точно този мотив за легендата за Атлантида е жив. Историята започва с едно странство в „Страната на Западните“, организирано по заповед на фараона. Моряците излезли в открито море и били връхлетени от буря, а капитанът разказва как тогава съвсем случайно открил „Островът на блажените“, „Аменти“:

„Аз бях тръгнал към мините на царя и отплувах с един кораб. Той беше 120 лакти дълъг и 40 лакти широк, 120 от най-мъдрите матроси от египетския елит бяха на борда. Те наблюдаваха морето, наблюдаваха земята и сърцата им бяха неустрашими

като на лъвовете. Тогава те съобщиха за виелицата, преди тя още да ни връхлети, и за бурята — преди тя да се разрази.”

Както става ясно от текста между пътниците на кораба имало и учени (Мъдреци), които били информирани относно модерните навигационни методи и които умеели да предскажат буря още преди тя да се е появила. Последвалата по-късно буря била до такава степен силна, че екипажът заедно с учените изпаднали в голяма беда. Последвала истинска борба с природните сили и в крайна сметка морските дълбини взели своите жертви:

„Докато все още плувахме вятърът стана двойно по-силен и издигна една вълна висока осем лакти.”

Корабът станал на парчета и екипажът трябвало да се бори за живота си. Благодарение на дървен отломък капитанът успял в крайна сметка да се спаси, но корабът потънал и отнесъл със себе си останалия екипаж. Капитанът:

„Никой не остана жив от екипажа, единствено аз бях захвърлен от една вълна на някакъв остров.”

След като изминали три дни на почивка след катастрофата, капитанът тръгнал да търси храна. Както той съобщава на острова имало райски предмети и всичко било в изобилие:

„Аз се наядох до насита и изоставих част от товара, защото носех твърде много на раменете си.”

Но внезапно той се стреснал и райската идилгия била нарушена от голям кораб, пътуващ в неговата посока:

„Тогава чух силен грохот и си казах: това сигурно е морска вълна.”

По-внимателната преценка накарала оцелелия корабкрушенец да осъзнае, че насреща си има някакви непознати. Превозното средство изглежда се е приближило до египетския капитан като булдозер:

„Дърветата се сгромолясваха, земята трепереше. Аз открих лицето си и разбрах: „Беше Носителят на живота, Бог с формата на змия, този, който приближаваше.” Ръстът му беше 30 лакти, брадата му, тя беше дълга повече от две лакти. Тялото му беше покрито със злато, веждите от истински лазурен камък...”

Вероятно това надхвърлящо 15 метра превозно средство, чиито шофьор моментално е бил припознат като Бог, е било някаква техническо старо съоръжение за придвижване по суша и вода. Подобни коли-амфибии са ни известни и от вавилонските текстове, които там са наречени „Оани”. Превозните средства служели на Вестителите на културата, които съгласно преданията на Бересос през деня посвещавали човечеството в изкуството на цивилизацията, а след залез Слънце отново изчезвали в морето. Както разбираме от вавилонците, имало не само един такъв кораб, а много, които те видели. В храма в Белос тези превозни средства би трябвало по времето на жреца Бересос да са били изрисувани. Но в храма на Сети в Абидос египетският вариант на тези коли-амфибии се е запазил за нас и до днес.

Въпреки че сегашните египтолози изобщо не желаят да чуят за подобен род техника и с удоволствие класифицират тези предания като приказки от Страната на чудесата, от по-нататъшния разказ на преданието става напълно ясно как едно човешко същество излиза от това превозно средство като задвижва една хидравлична врата:

„Той отвори устата си към мен, докато аз лежах пред него по корем. Един глас ми каза: „Кой те донесе, кой те доведе тук, момченце? Ако се колебаеш да ми кажеш кой е този, който те доведе тук, ще направя така, че да станеш на пепел, да се превърнеш в нещо, което не може да се види”.”

Но как човекът да бъде превърнат в пепел?

Библейският Яхве го е можел! В Левит 9:24 за целта Яхве специално използва „оръжие с огнен лъч”, когато избива синовете на Аарон, след което всички останали евреи се просват по очи на пода. Египтянинът също е напласен от това свръхземно същество и разказва нещастната история за катастрофата на неговия кораб. След изяснителния разговор божеството се успокоило и накарало човекът да се качи в неговата кола:

„Тогава той ме вкара в пастта и ме замъкна в своето жилище. Там той ме остави невредим, аз бях здрав, нищо не беше откъснато от мене.“

По-късно, когато египетския мореплавател отпътувал заедно с мистериозното същество до неговата крепост, между божеството и неканения гост започнал нов диалог:

„Не се страхувай момченце — виж, Бог беше този, който те доведе до този остров на райско изобилие, и отреди живота ти.“

След това съществото разказало на египтянина историята на острова и също така ограничил неговия престой на острова на четири месеца:

„Няма нещо, което да го няма на него, пълен е с всички хубави неща. Сега, на острова ти ще останеш месец след месец, докато станат четири месеца.“

Божеството разказало на корабкрушенеца също и своята собствена история, която много напомня на Платоновата история за Атлантида и за последните оцелели територии:

„Аз бях там заедно с моето семейство, имах и деца; всички заедно бяхме 75 змии, моите деца и моето семейство. Не ти споменавам една невръстна дъщеря, която ми беше подарена вследствие на една молитва. — Тогава една звезда падна от небето и всички те изгоряха! Случи се обаче да ме няма между изпепелените, защото не бях заедно с тях, но бях като умрял заради тях, когато вместо да ги заваря, намерих едно гробище от трупове.“

Жителите на този райски остров били сполетени от космическа катастрофа подобно на Атлантите.

Като идентификация на своето царство жителите на острова носели символа на змията. Употребената тук дума „змия“ в действителност се отнася до „змийския герб“, с който тези владетели могат да бъдат идентифицирани. Събеседникът в диалога с египетския мореплавател вероятно е бил египетското божество „Сеп“, който между прочем древните египтяни наричали също и „този, който носи гибелта на рибите“. Също и „Номмо“ на африканските догони, които според своята си митология дошли от съзвездието Сириус и от звездния космос, са описвани като „рибни“ същества.

Възможно ли е тук да има някаква връзка?

По времето на управлението на фараона Тутмос III често се срещали предмети, които се появили вследствие на обичайната търговия на египтяните. Според преданията изработените на ръка предмети идвали от някакъв остров, който египтяните наричали „Кефти“. Географското положение и вида на острова бяха неизяснени дълго време за археолозите, когато в един момент започнаха проучванията на древногръцките текстове. В „Одисея“ на гръцкият поет Омир се казва:

„Далеч нататък, в тъмносиньото море, се намира остров Крит, богата и красива страна, която от всичките страни вълните мият и е силно населена.“

Както може да се разбере от обозначението „страна“ в текста, поемата разказвала за някаква самобитна култура. Вследствие на това египетския „Кефти“ може да бъде идентифициран със средиземноморския остров „Крит“, който след V. династия насам доказано поддържа търговски отношения с Египет. Археологът Ханс Георг Нимайер предлага тезата, че тези търговски взаимоотношения са били достигнали връхната си точка по време на XII. династия:

„Днес ние разполагаме с недвусмислени доказателства за контактите, които жителите на Крит поддържали с египтяните. Тези контакти водят началото си от епохата на месопотамския владетел Хамурапи. От тази епоха произхожда цилиндровия печат, който беше намерен заедно с три египетски скарабея в един гроб, принадлежащ на XII. династия.“

Дори обичайното египетско изкуство в ранната епоха да е било повлияно от критското, както твърдят съвременните учени, египетските надписи ясно говорят за нещо съвсем различно: „всички острови в Северно море“ трябва да са били подвластни на фараона и гражданите им да са били негови поданици.

Тогава не е ли по-вероятно културата на критяните да произлиза от египетската?

Странното е, че през този период в целия Средиземноморски регион темата за „човека и телеца“ демонстрира доста дълга традиция, чиито произход и начало са скрити под тъмния воал на миналото ни. Съвременните изследователи са на мнение, че нашите предшественици виждали в Телеца символа на „мъжката сила“ (потенция) и затова постоянно чувствали предизвикателството да овладеят тази животинска сила на Телеца.

След разкопките на територията на източната делта в Египет, проведени от Osterreichisches Archäologisches Institut, стана ясно, че под модерните центрове Тел ел-Даб'а и Квантир лежат културните пластове на древната резиденция на династията на Хиксосите — Аварис и някогашен град на Рамзес („Per-Ramses“). Докато разкопките на австрийските археолози от 60-те години бяха фокусирани върху Тел ел-Даб'а, както и върху наблизно разположените селища Езбет Хелми и Езбет Рушди, археолозите от музея „Пелицей“ в Хилдесхайм се концентрираха върху намиращия се северно от Тел ел-Даб'а център на резиденцията на Рамзес в Квантир. Досегашните находки показват дори че по размери тези постройки трябва да са надминавали по големина египетския метрополис Тебен. Най-накрая разкопките в Езбет Хелми разкриха и една сензация, защото показаха, че заварените културни останки категорично могат да бъдат отнесени към критския културен периметър. Освен фрагментите, показващи акробати и грифони, основно бяха намерени такива със скачащи бикове.

Намерените в делтата минойски стенни фрески засега биха могли да бъдат отнесени към два периода: единият е късният период на хиксосите по време на прехода от XVII. към XVIII. династия (около 1600 г. пр. Хр.) до нахлуването на Хиксосите чрез фараона Аменхотеп I (1555-1533 г. пр. Хр.), а другият е прехода от XI. към XII. династия (2060-1991 г. пр. Хр.). Учените са единни и в това, че стенните рисунки от времето на хиксосите би трябвало да са възникнали по-рано в сравнение със стенните рисунки на критския Кносос. Съответно различна се оказва и датата за вулканичните изригвания в северно разположения остров до Крит — Санторин.

Но какво търсят тези релефи в Египет?

Учените се мъчат над различни опити за реконструкция, често придружавани с някое и друго „е-е-е“, но на практика те всъщност не знаят какво точно трябва да означават всички тези взаимовръзки. Относно култа към бика в Крит те заявяват:

„Ние не знаем откъде се появява култът към Телеца.“

По-късният древногръцки Зевс е един от небесните Богове, който в представите на континенталните гърци бил жител на Олимп, но съществува предание и за един критски Зевс, който прилича на Дионис, един от Боговете, който е свързан с Телеца. Освен това ние познаваме сагата за дъщерята на Агенор, девицата Европа, която била похитена от един Бог, който експертите идентифицират със Зевс.

Един ден Зевс забелязал от върха на планината Ида на остров Крит хубавата Европа и се влюбил в нея. Преобразявайки се в бял бик той прелъстил девойката, след това я отнесъл на остров Крит, където в крайна сметка му се родили трима сина: Минос, Радамантис и Сарпедон. Минос дошъл на бял свят в една пещера на планината Ида. Тук той се върнал по-късно, за да се посъветва с баща си Зевс и да получи от него мъдрите и справедливи закони. Минос се оженил за Пасифая. Тя дори го дарила с няколко сина, но впоследствие се влюбила в един бик, който излязъл от морето. Впоследствие тя ражда Минотавъра, едно чудовище, получовек полубик. От своя страна Минос заповядва на гениалният архитект Дедал да създаде един специален лабиринт, в който да бъде затворен Минотавърът.

Един съвременник от първи век пр. Хр., който все още можел да види последните оцелели части на това съоръжение, бил Диодор от Сицилия. При това той пише, че те били само бегла имитация на египетския лабиринт.

Но Крит е не само рождения остров на Зевс, същевременно е родното място и на много други гръцки предания. Позволете ми сега да се опитам да обясня, в каква степен първоначалното население на остров Крит в действителност е свързано с древноегипетската култура.

Дали следователно откритите на източната делта стенни рисунки не са представлявали подарък от гостуващ критски цар?

Първата по-голяма култура на Егейско море според историците е създадена от минойците на остров Крит и съгласно разбиранията на днешното научно съсловие съществувала между 2600-1400 година пр. Хр. Тази култура получила името си от легендарния цар Минос, който бил много тясно свързан с повсеместния култ към бика. Минос трябва да е бил също и първият цар, който е притежавал морска флотилия, с която дори изпълнили множество експедиции и между впрочем стигнал до Кикладските острови (Илиада I, 4-8). По пътя си той колонизирал голяма част от островите и за управници назначавал свои губернатори. След като ликвидирал и пиратството, той се превърнал в господар на Егейско море. От Илиадата II, 649, освен това научаваме, че по времето на регентството си цар Минос трябва да е основал 100 града, с което разширил властовите си позиции.

И кой наистина е бил мистериозният Минос?

Според Омир на острова живеели четири различни народа. Историкът Херодот дори ни информира, че Минос даже не бил „никакъв елин“, а едва по-късно е дошъл в Крит.

Този въпрос занимавал и археолозите от по-ново време и в началото на 20. век те още смятали, че критският народ има африканско-либийски произход. Едва с направените през 1932 г. възражения от страна на професор Вилхелм Дьорпфелд (сътрудник и последовател на Шлиман в Троя) учените насочиха вниманието си към Финикия като възможно място на произхода им. Но моето мнение е, че тази теория е грешна! Всъщност в много по-голяма степен критската култура изглежда че произхожда от древен Египет.

Написаните през втората половина на втори век пр. Хр. „писма-Амарна“ наричат Египет „Мисири“ („Misiri“), което донякъде отговаря на днешното арабско име („Миср“) на тази страна. На юдейски език в Стария завет (Вит 10:13-14) критяните са наречени „кафторим“. Спомнете си за смайващо близкото звучене на египетското име за Крит „Кефти“. Ако вследствие на това предположение, че „Крит“ и „Кафтор“ са идентични, което трябва да бъде потвърдено и от историците, то съгласно Стария завет коренните жители на този остров на практика би трябвало да са наследници на „Мицраим“ (Mizrajim), наричан още „Мазор“ (Mazor). На староеврейски понятието „Мицраим“ всъщност е означението за дуалистичната форма на Долен и Горен Египет. Всъщност още критяните означавали с „Минос“ на практика не само споменатия цар, а целия критски кралски двор като такъв, и това понятие — близко по смисъл на египетското „фараон“ — означава „високата къща“. „Фараон“ египтяните първоначално наричали обаче единствено царския дворец и едва по времето на управлението на Тумос III започнали да употребяват думата за самия Цар.

Възможно е критското обозначение „Минос“, подобно на гръцката дума „Хорос“ („heru“), също да произлиза от едно египетско понятие („mj.ad“), към което по всяка вероятност в по-късен период е било прикачено характерното пра-елинско окончание. С думата „mj.ad“ в региона на Нил било обозначавано името на египетското божество „Мин“, което в зората на египетската държава било смятано за „господар на източните пустинни улици“. В още по-ранно време божеството било почитано чрез фетиши, които са тълкувани от египтолозите различно — от сноп светкавици (стрели с кукички) до символа за сливане на мъж и жена. Основният празник, посветен на Мин, бил т. нар. „празник на стълбата“, на който божеството седейки на едно възвишение приемало жертвените дарове на народа. Към неговите атрибути спадали една леха с марули (като афродизиак) и една кръгла колиба пред която на един кол били завързани рога от бик.

Тази равнопоставеност изведнъж дефинира критския култ към бика като нещо, което египетското божество е донесло със себе си от първоначалното си местопребиваване, преди да го разпространи сред народа. Каква е тайната, която фактически се спотайва зад символиката на бика, ще дообясним по-нататък в изложението. Тъй като Мин бил смятан също така и за Бог на Гръмотевиците, египетската Книга на мъртвите пише за него, че е:

„Вик, от чиито очи излизат лъчи и чиято ‘горещина’ утихва около земята.”

Възможно е тук да се описва някакъв вид „светкавица” и това да е било интерпретирано от народа като видимата форма на божеството Мин. Професорът по египтология Херман Кес в книгата си „Божествени вярвания в древен Египет” пише, че думата „Мин” идва от „hmj” и означава приблизително „недосегаемо” („adyton”) или „недокоснато”. Но за полу-Бога Минос също се твърди, че:

„Той сияеше като бял бик.”

Произходът и потеклото на царя би могло да се приеме за водещо в критското описание за него — както вече казахме, той е бил син на Зевс (Pa), с който се срещал през всичките девет години, за да получи мъдрост:

„Мощен се издигаше Кносос, градът на Минос. Той деветгодишен се беше посветил на обичната си връзка със Зевс, Могъщия.”

Дали тогава божеството Мин не е идентично на митологичния критски цар-създател Минос?

До разкопките на английския археолог сър Артър Джон Еванс (1851-1936) преди по-малко от един век ние все още не знаехме за съществуването на минойската култура, така че тя трябваше да намира мястото си единствено в рамките на гръцката митология. Интересът на сър Еванс към Крит се събужда в Атина, където той среща прочутия археолог Хайнрих Шлиман (1822-1890).

Друг един фактор, който още повече подсилва интереса му към критската култура, било приятелството му с археолога Фредерико Халбхер, с който той се запознава през 1892 г. в Рим. Осем години преди това в близост до селото Хагии Дека Халбхер вече бил открил „Надписа от Гортин”. През 1893 Еванс за първи път посещава острова. Там силно го привличат т. нар. „островни камъни”. Ставало дума за печати с гравирани своеобразни йероглифи, които Еванс обяснява като някаква предфиникийска писменост.

Със същия ентузиазъм и плам, който преди тридесет години Хайнрих Шлиман показал по отношение на Омирова Гърция, Еванс започва своя проект за разкопки с пълно доверие в митичните предания на античните исторически хронолози. На първо място стремежът на Еванс бил насочен към това да открие легендарния остров Атлантида, който той като учен-пионер предполагал, че е Крит. След като през 1898 за 122000 пиастра успява да откупи околността около двореца в Кносос, от 23 март 1900 до 1935 година той работи в Кносос по най-големия минойски дворец в Крит, и до голяма част успява да го реставрира.

Партньор в приключенските начинания на А. Дж. Еванс между другото бил Дюкън Макензи, един шотландец, който вече бил участвал в първите големи разкопки във Филакопи (остров Милос) на Британското училище в Атина. Освен това и архитектът Теодор Файф също го подкрепил. Еванс пише:

„Минос чакаше само нас и никой друг, когато яздейки напускахме Чандърли. Точно над затрупания трон едно магаре лениво и самотно бавно пристъпваше наоколо, единственото живо създание, което очите ни срещнаха. Махнаха го от там и разкопките започнаха.”

Сър Артър Дж. Еванс наел тридесет мъже и само след четири дена намерил двореца в Кносос! Освен много внимателен анализ на намерените находки Еванс изследва и възможното сходство с египетски артефакти. И действително резултатите доказали тесен културен обмен между двата народа.

Съгласно съвременната археология критяните развили своя собствена писменост едва през II век преди нашата ера независимо от останалите култури в Средиземноморието, която до днес не е дешифрирана окончателно. Първата писменост, намерена предимно върху печати, била образната. Тя постепенно се развила до формата, която се обозначава като „Линейна писменост А”. Преди всичко тя все още не е разчетена. Според мен Линейната писменост А обаче не само напомня на финикийското писмо, но и на един нубийски вариант, който професор Дитрих Вилдунг откри през април 1998 г. в северен Судан по стените в храмовете в Санам и Накфа, както и пирамидите гробници в Нури и Мерое. Историята за възникването на

този вид писменост започва най-малко преди 4800 години в легендарното царство Куш.

Друга критска писменост, така наречената „Линейна писменост В”, се използвала не само в Кносос, но и през 13. век пр. Хр. в континентална Гърция. През юли 1950 г. професор Ернст Зитих заяви, че е успял да декодира тридесет знака от Линейната писменост В. На практика обаче Зитих превежда само три знака правилно. Защото критската писменост „В” беше разчетена едва през 1952 г. от един млад английски архитект на име Майкъл Вентрис.

Още като млад роденият през 1922 Р. в Лондон Вентрис се занимава продължително с Античността. На четиринадесет години той напълно случайно чува една лекция на сър Артър Еванс, прочутият археолог от Кносос, в която той говорел за Линейна писменост В и за това, че нейната тайна все още не е разкрита. Младият Вентрис бил въодушевен и от този момент нататък бил твърдо решен да разшифрова тази писменост. Но едва през 1949 г., след Втората световна война, след като служил в Кралските военновъздушни сили, и след завършване на своето образование на архитект, той се посветил на тази задача. Кодовете за дешифриране, които били създадени за декодиране на вражеските кодове, Вентрис приложил върху всички глинени плочки и записвал всяко повторение на определен знак. Тъй като Вентрис получил една глинена плочка, намерена от американския археолог Карл Блегън в Пилос, на която имало определена група символи, той успял да направи пробив.

Вентрис идентифицирал писмеността като някаква архаична форма на гръцката писменост и на тази база се опитал да състави списък от съгласни и гласни, което послужило като основа за неговият метод за разшифроване. Малко след като Вентрис публикува своите резултати през 1953 г., те били потвърдени от Карл Блегън. Блегън приложил сричковата система на Вентрис върху една от 400-те плочки, намерени в Пилос, и тя съвпаднала! Вследствие на което се съобщава, че надписите представлявали инвентарни списъци за пръстени кани и други складови наличности на владетеля. Освен тях обаче имало и глинени плочки, които произхождали от Кносос и които за разлика от настоящото експертно мнение разказвали съвсем различни исторически събития. Съдържанието им се отнасяло до митологичните корени и до днес те все още не са публикувани!

Какво говори обаче не-публикуването на тези текстове?

През 1963 г. в книгата си „Mycenaens and Minoans” оксфордският професор Леонард Р. Палмър се осмели да даде ново обяснение на егейската предистория и за първи път представи друга ранно-гръцка хронология. При това трябва да се отбележи, че професорът беше толкова силно атакуван и коригиран от научния свят, че той се принуди две години след излизането на книгата си да напише едно съществено редактирано и допълнено издание. Забраната за публикация говори само за едно: че с приетата от историците хронология нещо не е както трябва!

Но какво?

Вероятно следващият въпрос ще ни доведе до вярната следа, защото по каква причина на Крит, в центъра на една високо развита самостоятелна култура, вече повече от 1000 години преди Омир се е пишело с отделна писменост, но, въпреки това, на езика на гърците?

Ние междуременно знаем, че минойците изписват своето линейно писмо — за разлика от йератическото и демотическото писмо на древните египтяни — от ляво на дясно. То представлява сричкова писменост и се състои от три елемента, които представляват група от около 90 знака от идеограми, които от своя страна символизират понятия. Освен това то се базира на номерологична система на основата на нашата десетична система. Ще рече, че и минойците, подобно на шумерите и египтяните, се осланяли на понятието „нула”.

Април на 1900-та година донесъл на Еванс и неговия изследователски екип в Кносос множество приятни изненади. Така една зала привлякла вниманието на откривателите, която те нарекли „Залата на символите с двойната секира”. Името си тя получила

заради издълбаните символи на двойна секира върху западната стена на светлинната шахта. На езика на лидийците „labrys“ означава „двойна секира“. Съответно думата „лабиринт“ (labyrinth) преведена дословно би трябвало да означава „къщата на двойната секира“. Също и секирите, които по-късно били изкопани, объркваха учените: тяхната големина била повече от три метра и както изглеждало само великани могли да ги държат в ръце.

Дали и на остров Крит някога са живели великани?

Най-малкото и на Крит съществуват множество руинни полета в планините, които са наречени от археолозите „полетата на циклопите“. Тук неизвестни за историята антични строители са построили „Крепостите на циклопите“, чиито единични камъни тежат няколкостотин тона и земетръсното им сцепление напомня на архитектурния стил на крепостите на инките в Перу (южна Америка). Освен това в музея в Хераклион под каталожен номер 1063 се намира една 96-сантиметрова кост от подбедрица, както и един 4,21 сантиметров зъб-резец на някой праисторически великан. Експонатите бяха намерени в средата на 70-те години от германски археолози. Туристите естествено не могат да видят тези артефакти, а също така повече не се и изнася информация за тях, само за да не би гръцката хронология да бъде застрашена. Благодарение на Фридхелм Е. Вил, който придружавал разкопките и вече не е приятел на гръцките власти, подобни информации стигат до нас.

При това и гръцки археолози след изкопни работи през 1959 г. в Кносос се натъкнаха на един трети, много древен пласт от неолита (8000 година пр. Хр.). Те откриха огромно количество шахти и проходи, които заемат площ от 56000 кв. метра, което приблизително съответства на основния план на Хеопсовата пирамида. Може би цялостния основен чертеж на постройката с нейните безброй тунели се крие зад тайната на митичния лабиринт, където трябва да е бил затворен „минотавърът“. Според преданията той бил създание с човешко тяло и глава на бик, чиято антична интерпретация би могла да е свързана единствено с религиозни аспекти.

Ние дори не познаваме добре религията на критяните, но археолозите се опитват да я реконструират. Досега няма руини, които еднозначно да могат да бъдат идентифицирани като останки от храмове, и като цяло изглежда така, все едно критяните са упражнявали култа си в светилищата на своите дворци или жилища, в светите места под открито небе и в свещени пещери, където бяха намерени множество свещени дарове във формата на статуи, двойни секири и гравирани ками.

Но как да го обясним?

В центъра на култовото преклонение на минойците е една или няколко Богини, чиито атрибут е двойната секира, и един подчинен ѝ млад Бог, което напомня отношението майка-син между Хор и Изида. По мнението на учените е напълно възможно в тяхна чест да са били принасяни в жертва бикове и да е имало ритуални танци, при които божествата да са се откривали на изпадналите в екстаз около някой свещен стълб или дърво танцьори. Нови разкопки дори показват, че във времена на извънредна опасност в тези ритуали са били жертвани и хора. В руинните полета в Еракини през 1979 г. беше разкопано едно оброчно място и бяха намерени скелетите на трима души от които единият е бил убит около 1600 година пр. Хр чрез пробождане в тила. А през 1980 г. в Кносос бяха намерени детски кости, което би могло да означава ритуално жертвоприношение или канибализъм.

Но какво наистина се крие зад минойската култура на Крит?

Вътрешният двор на минойските постройки и храмове бил предвиден за спортни състезания като бокс, борба и групови игри. Изглежда, че акробатските изпълнения изпълнявани върху бикове, са били много харесвани. На една от фреските с бикоборци археолозите попаднаха на достойна за възхищение сцена. Подобно на древните египтяни и минойските художници използвали бяла боя за кожата на жените и червена за кожата на мъжете.

В центъра на тази прочута фреска е показан атлет, който изпълнява задно салто върху гърба на бик, докато една от присъстващите жени вече го чака, за да го улови. Една втора жена е хванала бика за рогата и се готви за скок. Подобни сцени с бикове и

скачачи откриваме и върху минойските каменни печати, върху парчета от бронз и слонова кост. Засега за изследователите на Античността остава загадка какво всъщност е изобразено тук:

„Значението на този спорт за минойската култура все още не е изяснен, но би могло да е част от някаква религиозна церемония, в чиято кулминация бикът бива жертван.

Естествено до момента не съществуват никакви преки доказателства, че бикът наистина е бил почитан от минойците като свещено животно. Но в легендата за митичния цар Минос в Хадес той е наречен също така и „съдията, който управлява царството на смъртта“. Отчасти би станало по-ясно, в „случай че вземем под внимание египетския произход на минойците. Ако внимателно разгледаме седемте шарки, поместени както от дясната, така и от лявата страна на фреската, ще стане всъщност ясно, че тук не се упражнява никакъв спорт, а култ към мъртвите и става дума за изпълнение на съответната церемония. Моето мнение е, че произходът на тази религиозна култова церемония, също така се корени в Египет.

В долината на цариците се намира гроб номер KV 66 на египетската царица Нефертари (1286-1262 г. пр. Хр.), която по време на XIX. Династия става любимата съпруга на Рамзес II. По времето на втория археологически сезон през 1904 италианецът Ернесто Шиापарели (1856-1928) открива този гроб. Тук между впрочем се намира митологичното обяснение за доставящите храна „Седем небесни крави“:

- 1) „Домът на Ка на Всевишния“,
- 2) „Иментет, която стои пред трона му“,
- 3) „Тази от Хемис, която облагородява Бога“,
- 4) „Небесните облаци, които носят Боговете“,
- 5) „Тази, която притежава живота, пъстро оцветената, червенокосата“,
- 6) „Тази с голямата известност“,
- 7) „Тази, чието име дава сила на десницата“.

Шарките в козината на тези седем свещени крави точно отговарят на шарките върху минойската фреска с бика!

Отново ли е съвпадение?

В допълнение зад седмата крава стои един черен бик като животно-водач, за който на разположение има следния текст:

„Бикът на волското стадо, Великия, който живее в силата на червеното.“

Червеното за древните египтяни било означението за божества като Ра, Сетех или „Мин-Атум“, което за разлика от зеленото (Озирис, Птах, Геб) не е свързано със Сириус, а с Алдебаран. Именно тази фреска от гроба на царица Нефертари по мое мнение е съответствието на стилизираната сцена от Кносос. Защото приликата в тях не е документирана единствено от броя на шарките и изображенията на кравите, но и от самите обекти. Египтологът Кристиан Лебланг коментира египетските храмови рисунки по следния начин:

„С това починалият изглежда, така да се каже, поставен в рамка между образа на Озирис и Ра отдясно, и от Атум и Озирис отляво. В тази връзка изображението на „Седемте небесни крави“ и „Седемте небесни гребла“ вещаят благоприятна съдба във вид на космическо обединение.“

Вследствие на това и в сцената от Кносос трябва също да съдържа митологично изражение на космическото обединение на нашите предшественици. Научнопопулярният журналист към археологическия институт в Италия Алберт Силиоти също пише, че:

„Бикът и кравата символизират намиращия се в основата ред на възникването на живота, чието по-нататъшно съществуване е изобразено чрез „Седемте крави“.“

В египетската митология тези „крави“ се наричат също така и „Седемте хатори“, вероятно, защото са били посветени на богините Хатор и Изида. И в мита за божественото раждане на царството „кравата-Хезат“ кърми младия владетел, която като Хезат същевременно става майка на Бога на смъртта Анубис и на животното Апис. Като животно, което е ориентирано към небето, както и към подземното царство, кравата се превръща в символ на надеждата за отвъдния живот. Същевременно

кравите са смятани за приносители на храна на умрелите в тяхното пътуване към отвъдното.

Дали това също не е само погрешна интерпретация в смисъла на непонятна технология?

В Кносос беше намерена една статуетка на минойска Богиня на змията, която също така би могла да представлява и една от нейните жени-прислужнички: тя вероятно произхожда от 16. век пр. Хр. По форма и външен вид напомня на божеството Сера, последният Бог преди космическата катастрофа в „Аменти“, което би могло да е идентично с Платоновата Атлантида. Същевременно тя прилича на други изображения на критски прабожества, които бяха открити в други критски светилища. Експертите все още не са наясно какво означават свързаните с пластиката фигури.

Също така и двете спретнати жени от фреската в Кносос все още не могат да бъдат идентифицирани от египтолозите. Според мен те символизират някакъв минойски вариант на Богините Изиди (Сириус-А) и Нефтида (Сириус-В). Бикът символизира Зевс (Ра/Алдебаран), а скачача над бика Озирис (Орион). Отляво и отдясно на фреската в Кносос са представени по символичен начин „Седемте хатори“, респ. „Седемте крави“, които обаче трябва да бъдат проучени още по-внимателно. И така скачачът с бика от Кносос напомня и за мита за минотавъра, тоест за чудовището, за което жертвали млади мъже и девизи.

Според легендата цар Минос бил женен за Пасифая, която била обзета от неестествено влечение по един бик. От тази връзка се пръкнал минотавърът, който бил затворен в един лабиринт. Всяка година жителите на Атина, които били поданици на Минос, трябвало да изпращат седем юноши и една девиза, които били давани в жертва на минотавъра. В това култово действие седемте юноши биха могли да са свързани със седемте крави, а девизата — с бика.

Защо съвременните учени се правят, че не забелязват всички тези взаимовръзки?

Легендата по-нататък разказва, че Тезей, князът на Атина, заминал за остров Крит заедно с избраните за жертва хора. Той убил чудовището в лабиринта и с помощта на едно кълбо прежда, което дъщерята на Минос Ариадна тайно му дала, успял отново да излезе от лабиринта. След това Тезей избягал заедно с Ариадна от Кносос, но я изоставил на остров Наксос, където над нея се смилил Дионис.

Във връзка с тези предания специалистите издигнаха тезата, че тази история в митологична форма разказва как по онова време жителите на Атина отхвърлили Върховната власт на критяните и как са се освободили от техния гнет. Но всички изображения на бикове в Крит показват истински бикове, а не такива като минотавъра, които са плод на фантазията. Легендата по-скоро се отнася до един култ от миналото, който впоследствие потъва в забравата. Опорна точка за него предлага понятието „Минос“, което по мое мнение би трябвало дословно да се преведе като „кръгла постройка“, както и „минотавър“ с „бика на кръглата постройка“. По всяка вероятност кръглата форма има връзка с наблюденията на космоса и с елисовидните кръговрати на небесните тела, които са съществени при определяне на формите и при фараоните. Но кои наблюдавани космически тела са се опитвали да пресъздадат предшествениците на критяните изобщо?

Възможно ли ей тук отговорът да е Сириус?

Както отначало съобщих, през 1884 г. професор Фредерико Халбхер заедно с неколцина студенти и сътрудници започва изследванията си. Целта му била да определи най-старото селище на остров Крит и да открие надписи, които биха могли да дадат информация за историята на острова. Неговите открития се оказаха от изключително голямо значение. Той открива пещера в планината Ида, едно светилище, което ранните жители на Крит били посветили на култа към Зевс, както и прочутия голям надпис в Гортин — съхранил законите на града. До ден днешен това откритие си остава най-значимият и най-древният кодекс на гръцкото законодателство.

Доктор Антонио Тарамети в тази връзка проучва централната част на планинския масив Ида, а д-р Луцио Мариани — цялата източна част на острова. В намиращата се на юг местност Фаистос най-накрая откриват двореца на владетелско семейство, чийто

родоначалник съгласно митичното предание трябва да е бил Радамантис, братът на Минос. Една след друга се появявали и страничните постройки на двореца, между впрочем и архива, където били запазени всички документи във връзка с управлението на замъка. Между руините на една къща д-р Луиджи Перниер, един от първите сътрудници на професор Халбхер, прави изключително важно откритие. През 1908 г. той намира диск, изрисуван с непозната писменост, която една година по-късно в статия на лондонския вестник Times сър Артър Дж. Еванс свързва с легендарната островна империя Атлантида.

Дискът се намирал в първата от множество тесни заринати с камъни камери в двореца, които напомнят на хранилищата в египетските пирамиди. Вероятно там са съхранявали само важни и ценни предмети. Той представлява кръгла шайба от теракота с диаметър 16 и дебелина 2 сантиметра. Дискът крие и една голяма изненада: както изглежда символните фигури от понятийни и образни знаци, които от двете му страни следват един след друг, образувайки спираловидна редица от изречения и строфи, са били отпечатани поотделно във влажната глина. Това означава, че дискът е бил притискан с подвижни шампи и то много хиляди години преди да бъде изобретено печатарското изкуство! Подобни шампи бяха открити и оповестени през 1998 г. и от професора по египтология Вилдунг в Наква.

Въпреки че на нас вече са ни известни някои писмени клейма или ролкови печати от северен Египет и от шумерите, тези, използвани за диска, са различни. Особеното в тях е броят на повтарящите се петлици или символи, които са вложени в по-дълъг цялостен текст. Френският археолог д-р Леон Померанс, изтъкнат познавач на минойската култура, впрочем изразява мнението, че дори не става дума за език, а за изобразяване на някаква история.

Той смята, че алегоричните знаци за констелациите на Зодиака и за други небесни тела образуват плетеница от намеци и значения, които дори можели да бъдат интерпретирани, но не и преведени. Ако се обяснели правилно освен това щяло да се получи някакъв химн или възвание, отправени към Слънцето.

Всяка страна на диска е изписана с по 30 строфи, които по мое мнение трябва да бъдат четени от центъра към периферията. На практика в строфи I.a-III.a той ни информира за някаква „цивилизация, която изникна от морето и търсеше друга цивилизация“ и как тя имала успех. След това в строфа V.a-VI.a се разказва как разузнавачите били „последвани в летящите им къщи към новата земя“ от останалите, и как те „взеха със себе си народа на новата цивилизация в старата си родина оттатък морето“, така че един вид било сложено началото на една „обществена спогодба“. Строфа XXVII.v съобщава, че след един дълъг период на съвместен живот избухнали войни и нашествениците поробили коренното население на Крит и след това взели пленници. В строфи XXIX.b-XXX.b родината на поробителите е наречена „планета“, в която те отново се завърнали благодарение на своите „летящи къщи“. Заключителните строфи в края разказват как по-късно чужденците с летящите си къщи взели на своята планета и критяни, които не били пленници.

Дали това е минойската легенда за Седемте мъдреци?

По външен вид чужденците напомнят на американските индианци Ирокези. Също така е очебийна изпъкналата форма на главата, което може да се асоциира с въведения от Ехнатон култ.

За разлика от д-р Померанс изследователят на Античността Фридрих Е. Вил твърди, че този диск съдържа данни, които са повече от 10000г. Една от, постоянно повтарящите се фигури върху диска е изображение на глава на нашественик, който изглежда, че носи корона от пера, поради което някои учени са убедени в трансатлантическото влияние, а други предполагат, че има връзка с Атлантида.

Някои други образи от диска се откриват върху различни критски монументи, а също и върху двойните брадви. По островите на Егейско и Средиземно море също могат да бъдат открити тези писмени клейма. Забележителното е, че изображенията съществуват и в една друга по-голяма спирала от издълбани знаци на един кръгъл камък в Дендера. Да представим и да анализираме всички находки поотделно би

надхвърлило обема на настоящата книга — но те са добре познати на научното съсловие!

Дали всичко казано дотук трябва да разбираме като указание за общия произход на египтяните и критяните?

През юни 1998 г. посетих изследователя на Античността Ф. Е. Вил и неговото семейство на остров Крит. Той ми разказа как е прекарал половината от живота си в изследване на диска и на данните, имащи връзка с него.

Съгласно изследователските резултати на учения дискът освен това е носител на азбуката за прочита на всички резбовани и издълбани камъни. Вил ми каза:

„Самият диск е една издълбана писменост, както и двойната брадва от Закро. При това резбите могат да бъдат прочетени както като система, така и самостоятелно. Същевременно той представлява глобус и астрономическа карта на човечеството.”

Противно на настоящото експертно мнение Вил е открил, че дискът съдържа надпис, който не само указва датата му на създаване, но съдържа информация и за някакво древно пътуване до Марс, за използване на атомни реактори още преди 7000 години, и за това, че времето, когато се е появило нашето цивилизовано прачовечество води към дълбоката древност преди 600000 години. Трябва ли да приемем всичко това насериозно?

Глава 8

РАДИОАКТИВНИТЕ ФАРАОНИ

Африка според научната теза е древната територия на първия човек, който преди около седем милиона години се научава да ходи изправен в континенталните савани, което пък трябва да е довело и до по-нататъшното развитие на мозъка. Може би точно затова с течение на последните десетилетия в различни области на южна Африка на бял свят излизат исторически трудно поддаващи се на класификация артефакти. Така например през 1948 г. при разкопна дейност в Малави група британски археолози откриха сечива от метал, чиято възраст беше определена на невероятните 56000 (!) години! По отношение на процеса на развитие на нашата собствена еволюционна история това е революционно и се нуждае от обяснение!

Определянето на тези огромни периоди става чрез метода на радио-карбонното датиране, с помощта, на който се измерва наличният радиоактивен разпад на въглерода и водорода в нашата естествена среда. Чрез установяването на скоростта на разпад и като се взима предвид половината от засеченото време от 5700 години ($\pm$ 150 години), от 1949 г. насам подобни определяния на възрастта започнаха да се извършват относително точно.

Друга една находка, чиято възраст също така е необичайно висока, е един сандал. Неговата възраст беше потвърдена дори на 63000 години. Дори ако тесногръдите археолози и теолози все още продължават да търсят „обяснения”, за да не се налага да пренаписват наново човешката история, при търсене на диамантени мини през 1951 г. като доказателство бяха заварени стари миньорски мини, които веднъж вече са били експлоатирани преди хиляди години и потвърждават още веднъж казаното преди малко. В Зимбабве съществува меден рудник, чиято възраст беше датирана от германския геолог д-р Роберт Вирбел на 47000 години. Той е бил направен и разработен от нашия директен предшественик *Homo sapiens* (разумния човек), който все още не е класифициран към никоя културна група. Миньорското дело отново е свидетелство за това, че нашите предци изобщо не са били толкова примитивни, колкото на някой и друг учен би му се искало. Медният рудник изобщо не е изключение, защото и в Никарагуа беше намерен 43000 годишен железен рудник, който също така не може да бъде приписан на някой определен културен народ. Съществуват дори 100000 годишни железни мини, за които в един разговор д-р Вирбел ми разказа следното:

„След като нашите предшественици още преди 100000 години са добивали съдържащи желязо метали, историците сериозно трябва да се замислят дали днешното човечество като културна форма не се е появило няколко стотици хиляди години по-рано и вследствие на това още в съществено по-ранен земно-исторически период да е строило грандиозни градове, които са били унищожени от непредвидими катастрофи.”

Защо обаче нашите учебници не споменават за подобни разкрития?

Отговорът ще стане ясен, ако се насочим към още една куриозна история от Африка, която засега също не трябваше да става достойние на широката общественост. Става дума за откритието на британския археолог и туристически кореспондент професор Джеймс Уилърд, който в книгата си „Lost Worlds of Africa” („Изгубените африкански светове”), отпечатана през 1967 г., разказва за една изгубена и тайнствена култура, чиито последни останки днес все още се намират под пясъчните дюни на Сахара:

„В пустинната област в Себха, до днешната столица Фес, направо на Сахара след оазиса Гат на алжирската граница, странникът пресича една грамадна подземна водоснабдителна система, която едва ли има равна на себе си в историята на Африка и касае изобретателския дух и усилията, засвидетелствани в това съоръжение.”

В своята разузнавателна екскурзия професор Уилърд се натъква на система от лабиринти в подземно тунелно съоръжение, което дотогава все още било неизследвано. Едната основна галерия под пустинната земя, в която странникът се спуснал, се оказала висока три и широка четири метра. По мнението на Уилърд тя била издялана с елементарни сечива направо във варовиковата скала, без при това строителите да са се опитвали да изгладят пода и стените на галерията. По-нататък той съобщава:

„Още не е определено колко подобни галерии съществуват. Във всеки случай видимите засега са към стотина. На места подземните тунелни системи дори се раздалечават на шест метра разстояние, и тяхната средна дължина от скалите, където започват, до оазиса, където завършват, възлиза на 4,8 километра. Ако изходим от това, че се виждат още 230 подобни съоръжения и ако оценим всичките в тази местност с около 300 такива, то — включително страничните галерии, ще получим обща дължина от приблизително 1600 километра тунелни отсечки, които са издялани в скалната основа под пустинята.”

Моля разгледайте вашия хол и си представете, как биха изглеждали нещата, ако към стаята бяха прибавени още 267000 други подобни помещения. Това би се равнявало на един проходен тунел — при движение по права линия — от Мюнхен до Москва — при това без някой да получи клаустрофобия! С оглед на факта, че подобна отсечка не може да бъде построена от днес за утре, Джеймс Милър също се заема с тази система. Той съобщава, че при пребиваването си, все още не било съвсем ясно как точно е функционирала водоснабдителната система. Милърд пише, че донякъде би могло да продължи и часове, докато човек намери съответните входи за тунелите:

„Въпреки че отговорът на загадката първоначално изглеждаше лесен, защото над пцялото тунелно съоръжение навсякъде се издигаше един лек, простиращ се по дължина насип, този, който търси входа, внезапно се оказва в хаоса от скали в подножието на стръмнината, без да може със сигурност да каже къде всъщност изчезва тунела.

Но кога изобщо е било построено това подземно съоръжение?

Уилърд е на мнение, че функцията на това съоръжение предполага постоянни и редовни валежи. Постоянни дъждове обаче в региона на Сахара е имало единствено в периода между 9000 и 6000 година пр. Хр. Вследствие на това постройката би трябвало да е най-малко 8000-годишна! Но възможно ли е „фогарас” да са възникнали наистина преди толкова много време?

Днес изкуствените кладенци са единствените водни източници във Вади ел-Аял, които трябва да са достатъчни за около 9000 души на оазис. За някогашното население на тези земи Уилърд разви следната теория:

„Ако преценим броя на населението по броя на намерените във Вади гробове, които са повече от 100000 и са от времето на „строителите на водните канали“, можем да си представим колко силно населена е била тази местност в миналото. Освен това строежът на една толкова голяма водоснабдителна система говори за един индустриално и технологично развит народ.”

Освен това и създаденият за сондирането на повърхността на планетата Венера радар през 70-те години също направи едно изумително откритие. Когато по време на тестовата фаза на Земята над покритите с облаци джунгли на Гватемала и Белиз (Централна Америка) бяха обработени радиационните резултати, учените на NASA успяха да направят сензационни снимки. След обработка на снимките, американският археолог д-р Робърт Уилям Адамс, за свое голямо учудване забелязал една неизвестна дотогава и неоткриваща се на обичайните снимки сложна мрежа от прави и вълнообразни линии, която при последвалите разкопки се оказала система от канали на Маите. Това по мнението на Адамс обяснява как Маите са успявали да поддържат една високоразвита култура от няколко милиона души.

Под перуанския град на инките Куско се намират така наречените „Чинканас“ („Chinkanas“), които всъщност отново представляват подземна система от лабиринти. Въпреки че на археолозите дори е известен входа към вътрешността на системата (непосредствено до църквата Санто Доминго), за неговото проучване не се прави нищо.

Тунелните системи в Сахара засега също остават без внимание от страна на който и да е археологически екип. Ето защо професор Уилърд каза следното:

„В района на Сахара има огромен брой гробове, пирамиди, крепости и изоставени градове, които си стоят там без да са докоснати от шпатулата на археолозите.”

Така например той още тогава посещава „укрепения град Шараба“, който се намира там — в пустинята. Тъй като градът лежи малко настрани от пътя на керваните близо до град Мурсук, той лека полека потъва в пясъка, без да сме научили нещо повече за мистериозните строители. При това мнението на една част от историците е, че началото на всички високоразвити култури на Земята е поставено със строежите на каналните системи.

Но защо никой от археолозите не проявява интерес към тях?

Друг един град, в който отново бяха открити мистериозни тунелни системи, се намира на юг от Египет. Сто тридесет и четвъртият владетел на самобитния град-държава Аксум в днешна Етиопия, император Калеп (495-525 г. сл. Хр.), и най-големият му син Гебре Маскал (525-542 г. сл. Хр.), по време на своето владичество трябва да са контролирали един лабиринт с дължина 200 километра в намиращия се на североизток дворецов комплекс, където според легендата трупали несметни богатства. Заради постоянните политически безредици в страната и тук от дълго време не са се провеждали археологически разкопки. Моят колега Хорст Дункел през януари 1995 г. разгледа град Аксум, за да провери истинността на военните доклади за Калеп.

През 501 година император Калеп заповядал на армията си да отмъсти заради лошото отношение на един свещеник на име Цадган от град Метера. Когато при вида на армията жителите се изпокрили в укрепения град, императорът наредил да бъде прокопан един огромен тунел от Аксум, който да отвежда до отдалечения на 123 километра Метера. Етиопският историк Белал Гидай пише за това:

„Факт е, че входът за този подземен коридор се намира в Аксум, а изходът на повече от сто километра — в Метера. Отворите на тунела могат да бъде видяни и днес в двата града. И една малка църква, която се намира на източната страна на планината Амба в Метера, все още пази спомена за непопулярния светец.”

През май 1963 г. се проведеха последните по-значими разкопки в Аксум. Тогава археолозите проникнаха на пет метра дълбочина. Изненадващо там те откриха останките на един още по-стар град, върху който по-късно бил построен самият Аксум.

При престоя си в Етиопия Хорст Дункел също проучил вече отново зазидания вход към лабиринта в Аксум и казва, че:

„Видът на каменната обработка, както ние го заварихме в подземните тунели, настоява за сравнение с праисторическите постройки на инките в Перу.”

Това, върху което туристът-изследовател трябва да спре вниманието си, са многобройните следи от пробиване и фрезизиране на камъни като гранит и диорит, които имат степен на твърдост „9” в съответната скала.

В Petrie Museum в Лондон се намира един връх на куха бургия от древен Египет, заведена под номер U.C. 16037. Когато тя беше открита към края на 19. век от професор У. М. Флиндърс Петри в Гиза, той забелязал, че острието ѝ се е изкривило и вероятно, затова е бил изоставен от тогавашните каменоделци. По острието на бургията ясно може да се разбере, че първоначално то е било разширено с водещо колело, върху което вероятно е имало тежести, за да може да се предизвика съответния пробив. Естествено тази бургия била пригодена да пробива единствено варовикови скали, защото върхът ѝ бил направен от мед, който е мек метал. Но при всички положения това откритие е доказателство, че древните египтяни от IV. династия са познавали принципа на сондажа.

Но по какъв начин те са пробивали камъни като гранита и диорита?

Този вид прецизна дейност върху толкова твърд камък не може да се постигне с примитивен чук и медно длето, както ни го представя научното клише. Дори и бургия с кух връх като U.C. 16037 не би могла да помогне при този вид камък.

Според Хорст Дункел подземните зидове в Аксум също са гранитни и е невъзможно да са от времето на император Калев, защото техническите средства на строителите от този ранен период са ни абсолютно познати. Но според една друга легенда цар Соломон трябва да е прекарал доста време със Савската царица в района на Аксум. Може би той е донесъл тази тайна на каменоделството от Израел. Мъдрият цар Соломон всъщност е бил един от малкото посветени, които са познавали тайната на червея „Шамир”. Това било някакво необикновено сечиво на Боговете, с което можело да бъдат пробивани и разрязвани камъни и дори цели отвесни скали. Но подобен предмет, който д-р Феликс Генцмер също превежда като „бормашина”, познаваме и от митологията на германците. Когато Богът на поезията и мъдростта Один бил затворен от великана Зу-тунг в една скална планина, той употребил своя уред за пробиване „Рати”, с чиято помощ успял да се освободи от скалния масив. В книгата „Едда” 1в, глава 21, В3 се казва: „С устата на Рати успях да отворя дупка и да проям скалата; горе и долу стояха друмищата на великаните: тогава аз се хвърлих напред.”

Обозначението „друмищата на великаните” според д-р Генцмер е поетическо описание за „отвесни скали”, които тук, както изглежда, могли да бъдат разбити единствено с помощта на някакъв технически инструмент. Учените не без липса на фантазия дори смятат „Рати” за обикновен плъх, при което естествено не вземат под внимание сричките „Ra” и „Ti” („светеща земя”), които биха могли да се окажат с египетски произход. В разрез с пробивния уред на германците обаче, изглежда че бормашината на юдеите наистина е била експортна стока от Египет.

Защото думата „Шамир”, която освен това би могла да се преведе и като „диамант”, най-малкото не е юдейска дума, а според професор Емил Кауцш идва от египетската дума „есмира”, означаваща „светещ трън” или „свредел” и в своето първично значение означава също и „бодлив червей”. Ако в корена на думата на еврейската редакция се вземе под внимание думата „Смир” („Шмира”), то така бихме получили и обозначението „охранявания”. Немската дума „шмиргел”, която обозначава уреда за шлайфане, е заимствана през 16. век от италианската дума „Smeriglio”, която също идва от египетско-гръцката фаза на града на учените Александрия и на гръцки се пише „Smyris”.

Този необичаен инструмент в „Книга Зохар” I. 74, a-b, дори е наречен „разцепващият метала червей”, а в книгата „Талмуд” — „режещият червей”, за чиито свойства древните учени казват:

„И чук, и брадва, и всякакъв друг инструмент от желязо не може да се мери с него. Защото Шамир всичко разцепва, така че никое друго сечиво не влиза в работа.”

Както можем да разберем от преданията на Библията, на Талмуда и на Зохар, „режещият червей” или „разцепващият метала червей” е бил с различна големина. От една страна с него били гравирани броните на синовете на Израил, както и за шлифование на скъпоценни камъни, от друга той бил използван в продължение на седем години при строежа на Соломоновия храм през 1034 година пр. Хр. За самия строеж в Първа книга на царете, 6, се казва:

„Когато се строеше храмът, издигна се от готови дялани камъни от кариерата. С бодливия червей Соломон цепеше камъните и вземаше ги за строежа на храма си, и така той сбъдна думите на писанието, както беше заповядано: ‘Да не се удря желязо о камък.’”

Този вълшебен инструмент, който според легендата би трябвало да е дошъл директно от градината на Едем, бил остър и в предната си част голям само колкото ечемичено зърно. Когато не се използвал, той винаги трябвало да се съхранява в една оловна, пълна с кълчища кутия. Освен това в книгата „Храмът I”, глави 3-4, също се съобщава за нещо странно по отношение на наложената от Боговете тайна на майсторите:

„От майсторите, които участваха при построяването на Соломоновия храм, никой не умря преди завършването му, и никой не се разболя. Нито една лопата или секира не се счупи по време на работа, никое око не отслабна, нито един каиш не се разхлаби и нито една обувка не се скъса; не пострадаха нито хора, нито предмети.

И когато майсторите завършиха строежа, издъгнаха. Тъкмо бяхме чули, че те са здрави и невредими, и узнахме, че всички до един са умрели! Господарят обаче ни каза така: това трябваше да стане, за да не може народите да ги накарат да им работят ангария и да искат от тях да строят техните сгради.”

Следователно и тогава знанието за обработване на камъка било тайна, която библейското божество Яхве донася от небесното царство и която по-късно дори довежда до групова смърт. Това обяснява имунитета на работниците срещу всякакви болести, на които били изложени по време на строежа. Отново мистериозните Богове са тези, които донесли със себе си вълшебния уред за обработка на камък. Божеството Яхве може да бъде отъждествено с акадското божество Ваал и с египетското Сет. Ако си припомним архаичният египетски Бог „Яхес” — дори съществува и прилика в начина на изписване. Така следващият стих относно свойствата и силите на „Шамир” стават ясни: „Ако човек го постави върху някоя грамада или скала, то тя ще бъде проядена до основи и ще стане на парчета.”

Дали тук не се крие решението на древната тайна на повсеместното каменоделство?

От гръцката история знаем за тунела на инженера Ойпалинос, открит през 1882 г., който бил прокаран още през 6. век пр. Хр. подобно на тунела под Ламанша между Англия и Франция. Всъщност той бил прокопан от двата протока едновременно, което естествено предполага наличие на инструменти, с които Ойпалинос дори през Античността е можел да измери азимута и височината на пластове. Историографът Херодот преди 2500 години причислява този тунел към „най-големите строителни произведения и технически постижения на гръцкия свят”.

В архивите на Александрийската библиотека още преди 2100 години е имало дори и един инструмент, който гръците наричали „Diopter” („провиждащия”), който представлявал уред, сравним с днешния теодолит, и служел за пеленгация на различни цели.

Освен това в едно от своите произведения от 1. век пр. Хр. Хирон от Александрия описва една математическа формула, с която можело „през една планина да се прокара тунел”.

Соломоновият храм също е бил издигнат върху построено някога тунелно съоръжение, приличащо на лабиринт, което е открито през май 1838 г. от британския археолог д-р Едуард Робинсън. Първият вход към тази лабиринтна система, който

Робинсън определя като „тунелът на Езекия“ (юдейски цар от 8. век пр. Хр.), той проучва още през юни същата година.

Около тридесет години по-късно под ръководството на професор Чарлс Уилсън археолози отново тръгнаха по следите на Едуард Робинсън, и на 14 март 1867 г. те откриха още една шахта-вход, която във всеки случай приписаха на по-древния народ на „йебуситите“, а не на юдеите. Междувременно отново са в ход нови разкопни действия от страна на израелски археолози, които с най-модерна техника вървят по следите на старата гвардия археолози. Когато през март 1997 г. бях в Израел, имах възможност да разгледам как на запад от Стената на плача работната колона вече беше разкрила голяма част от древния зид на храма. Както показва Изображение 120, каменните дялани блокове от по-дълбоките пластове са големи и правоъгълни.

С напредването на изкопната дейност на израелския археолог професор Рони Райх след юни 1998 г. освен това се доказва, че бащата на Соломон, Давид, всъщност е нямал нищо общо с поставянето на основите на Ерусалим. Професор Райх приписва основаването на града, впрочем както и британските археолози през 1867 г., на ханаанската народностна група на йебуситите, които дори трябва да са прокарали и добре измислена водоснабдителна система.

Депутатите от израелския парламент естествено изобщо не са доволни от тези резултати и квалифицират професора като „некадърник“. За ортодоксалните израелтяни това дори е престъпление — така да се разклати старозаветния мит за дар Давид! Въпреки това на една пресконференция през август 1998 г. професор Райх заяви:

„След разкриването на още дялани каменни блокове северозападно от Стената на плача, аз и моят екип се натъкнахме на пласт, който напомня на архитектурата на прадревния град Йерихон.“

Още през 1908 г. под ръководството на сър Монтагю Паркър трима британски археолози-аматьори се отправили отново към Йерусалим, и били придружени от финландския изследовател на Библията Валтер Х. Ювелиус и неговия шведски ученик, някой си инженер Милен. За разлика от предходните изследователски експедиции на Британския музей в Лондон, експедицията на Паркър преследвала една ясно определена цел. Доктор Ювелиус смятал, че в книгата на пророк Езекил е открил някакъв таен код, който се отнасял до сградата на храма в Йерусалим. В представите на участниците в експедицията разбитият библейски код и изготвените от Ювелиус и Милен чертежи, карти и скици трябвало да доведат изследователите до скривалището на заредения с божествена сила „Ковчег на завета“.

Свещеният сандък, който се съхранявал в най-свещените от свещените палатки на евреите, а по-късно в построения от Соломон храм, бил с размери 111 x 67 x 67 сантиметра и бил създаден по заповед и според указанията на Яхве. Ковчегът на завета като свещен архив служел на юдеите за съхранение на възпоменателни предмети, към които преди всичко се числели „Десетте божи заповеди“, една „златна стомна с манна“ и „жезъла на Аарон, който цъфнал“. „Златната стомна с манната“ трябва да е била донесена в Европа през 12. век от Ордена на Тамплиерите (първите пазители на Соломоновия храм) и да се намира в „Порту Граал“ („Страната на Граала“). Тази страна не е друга, а именно днешна „Португалия“, но тази история е разказана на друго място. Следите на „Ковчег на завета“ се губят някъде из античния град Аксум в днешна Етиопия.

Що за предмет изобщо е бил този сандък?

В Глава VIII на книгата „Давидово коляно“ четем:

„Цял Израил се събра накуп, и Давид беше между тях, за да посрещнат отново Ковчег на завета. Но тъй като беше в миналото, когато трябваше да го обслужват, всички си казаха: ‘Единствено с кола е можело да бъде изнесен Ковчег от земята на филистимците; затова и ние бихме могли само с кола да го занесем в Давидовия дом, на царя на Израил в дома’.“

Според французина Морис Д. Папин ковчегът трябва да е представлявал някакъв вид електрически кондензатор, който можел да произвежда електрическо напрежение

между 500 и 700 волта. Античните писания дори потвърждават, че този апарат е притежавал антигравитационни сили:

„И тъй те взеха Ковчег и го сложиха в една кола, но той остана да виси между небето и земята, не се издигна нависоко, но не падна и към земята.”

Освен това ковчегът трябва да е бил направен от акациево дърво и отвътре, както и отвън трябва да е бил обкован със злато. Това всъщност би могло да означава, че са налице два проводника, разделени от изолатор, които както и външните орнаменти — да са служили като кондензатори. Морис Д. Папин смята, че ковчегът е бил поставен на сух подпочвен пласт, където земният магнетизъм достига вертикална интензивност от около 600 волта на метър. Изолиран от земната повърхност, от ковчег освен това би трябвало да са изхвърчали огнено червени лъчи. Според Папин кондензаторът е бил заземяван в земята чрез страничните орнаменти. За транспортиране на Ковчег били използвани два златни пръта, които се прокарвали през халките, монтирани от двете страни на капака му. Лъчението било толкова силно, че дори коствало един човешки живот:

„Тогава Уса, синът на Амонадаб, се надигна и изпъна ръката си, за да хване ковчег. В този момент грешниците на Израил си казаха: ако Уса не задържи здраво ковчег, той ще се плъзне към земята. Мигновено господарят нареди смъртта на Уса, той умря и ръката му пусна ковчег. Така на цял Израил стана ясно, че със собствени сили ковчегът се носеше между небето и земята и нямаше да отлети нагоре и нямаше да падне надолу.”

Уса обаче не бил единственият, който бил покосен от мистериозната сила. В книга Самуил 6, 19 за силата на ковчег пише:

„Но Господ порази ветсемеските мъже за гдето погледнаха в Господния ковчег, като порази от людете петдесет хиляди и седемдесет мъже...”

Но когато веднъж преселилият се от Германия и установилият се в Англия откривател сър Вернер фон Сименс седял на върха на Голямата пирамида, един от неговите арабски водачи го подканил да изпъне едната си ръка и да разпери пръстите на ръката си. Вернер фон Сименс изпънал само показалеца си и усетил някакво комично боцкане. Когато след това Сименс посегнал да пие от една бутилка вино, която носел със себе си, той усетил слаб електрически удар. Като последствие от случилото се го заразила експериментаторската страст на откривателя. Така той намокрил един вестник върху високата 137 метра платформа на пирамидата, увил го около шишето, за да го превърне в лайденска стъкленица. В случая винената бутилка се заредила с електрически заряд и то само защото Сименс я издигнал високо над главата си. Когато след това от бутилката започнали да се сипят искри, арабските му водачи помислили, че виждат магия. Единият от тях се хвърлил към спътника на Сименс, но последният насочил бутилката към него, при което го ударила толкова силна волтова дъга, че той се строполил на пода, а след това с викове избягал от платформата на пирамидата.

Още през 1971 г. въз основа на информацията от Стария завет британският учен Уорт Смит пресметна, че вътрешността на библейския ковчег отговаря точно на гранитната вана в Камерата на царя в Голямата пирамида в Гиза. Аз не бих могъл да се съглася с резултатите на Смит, но това се дължи на обстоятелството, че за своето твърдение ученият предполага един някога наличен капак от саркофаг, който за съжаление днес е изчезнал. Но така се оказва, че и Ковчегът на завета също е тясно свързан с Египет. В *Rapyrus Harris* 46, 8 се говори как фараона направил за своя Бог намиращите се в един сандък плочи с надписи, което напомня за Мойсей и Десетте божи заповеди:

„Аз направих за теб мощни укази от тайни думи, създадени в залата на писмеността в Та-Мери, върху плочи от камък, гравирани със (свещено) длето, за да управляват твоя уважаван дом до вечността.”

Трябва ли да разбираме това като доказателство за връзка с историите от Стария завет?

В своята отпечатана през 1991 година книга финландският изследовател Кавели Миконен съобщава за куриозни неща от споменатата в началото експедиция в Ерусалим, които обаче биха могли да ни предложат обяснение: „В рамките на руините на храма изследователският екип откри тристепенна система от тунели, лабиринти и водни канали, които са имали различно предназначение. Входовете към тези тунели бяха внимателно запечатани, така че без разкодираните библейски данни щеше да е невъзможно да бъдат намерени. Както казва инженер Милен изследователите се натъкнали на отровни газове, които предизвиквали изгаряния, гадене и пристъпи на световъртеж.”

Освен това шведският изследовател Хенри Килсон заявява, че при писмената кореспонденция между Ювелиус и Милен останал с впечатлението, че някъде из разклонената лабиринтна система имало източник на радиация. Но какво от тези твърдения наистина е вярно? Древните египтяни имат зад гърба си дълга традиция в минното дело, чиито корени все още са неизвестни. Благодарни сме на британския египтолог професор Уолтър Брайън Емери за неговото произведение относно архаичен Египет, в което той доказва, че още по времето на Първата династия (3100-2868 г. пр. Хр.) египтяните притежавали отлични медни инструменти, такива като триони и длета, с които можели да обработват всички видове варовици. Дори и техническите средства при изкопаването и изглаждането на гранитни блокове трябва да са били, според професора, високо развити. Естествено Емери не говори за никакви тайнствени вълшебни инструменти, а предполага, че за правилното разрязване на камъните древните египтяни са използвали влажен кварцов пясък като средство за шлайфане.

Но дали наистина египтяните не са познавали никакви технически уреди?

През 1935 г. професор Емери получи задачата да ръководи разкопки в Саккара, при което неговата работа се състояла в това, да разчисти огромната гробница от Първата династия. Само една година по-късно в един гроб Емери прави особено откритие: измежду скелети с безброй погребални дарове египтологът успява да извади на бял свят една мистериозна пластика от шиста.

Творението напомня на колело или перка и можем да заключим, че е използвано изцяло с техническа цел. Но шистата е относително мек камък и лесно чуплив, което изглежда да е неподходящо за техническа употреба. Радиално симетричната подредба на наподобяващите пера спици без съмнение обаче демонстрира модел на някакво техническо устройство. Освен полирания дисков предмет Емери открива и йероглифи, от които името на починалия можело да се установи — „Сабу” (2950-2924 г. пр. Хр.) става дума за принц от Първата династия, чието име, посветено на Хор, може да бъде преведено като „Светещата звезда от семейството на Хор”. Но какво представлява този мистериозен предмет?

Дали той има нещо общо със смъртта на принца?

След практиката си в Саккара Уолтър Б. Емери превърна в дело на живота си това да изследва гроба на жреца-мъдрец Имхотеп, от който се надявал да получи отговор за мистериозната находка и причината на смъртта му. За Имхотеп междувременно Емери знаел, не само че е бил велик лекар, но и изтъкнат архитект. Най-после Имхотеп е бил този, на който се приписва конструкцията на храма в Едфу и строежа на стъпаловидната пирамида в Саккара. Но и при строежа на тази пирамида Имхотеп трябва да е разполагал с „небесни книги” и едва благодарение на техните указания да е бил в състояние да завърши своето дело.

Едва на 5 октомври 1964 г. Емери се заема с делото на живота си: той започва да търси гроба на жреца-мъдрец. Засега знаел, че египтолозите не знаят къде е гробът на Имхотеп, от което си извадил заключението, че следователно и крадците на гробове не би трябвало да са го плякосали. Но това се очаквало и от архитектурното майсторство, с което вероятно Имхотеп изградил гроба си. Професор Емери разбирал съвсем ясно, че откритието на гроба на Имхотеп би било най-малкото от същото голямо значение за Старото царство, колкото за Новото царство беше откриването на

гроба на Тутанкамон. Само че: къде точно из цялата пустинна околност да забие шпатулата си?

Първите пробни разкопки дали ясно да се разбере, че цялата долина била препълнена с постройки от ранната династическа епоха. Професорът работел все потрескаво и пред очите си имал една-единствена цел: откриването на гробницата на жреца Имхотеп. На 10 декември 1964 г. на десет метра дълбочина той се натъква на шахта на гроб от III. династия (2644-2505 г. пр. Хр.). Пред него се отворил един силно разклонен лабиринт: пробити тунели, зазидани входи и безброй мумифицирани ибиси. Една намерена статуя на Имхотеп дала на Емери решаващото доказателство и сили, че е на прав път. На постаментата на статуята били отбелязани празниците, които се празнували в чест на Бога на лечителското изкуство. Един от тези празници се състоял всяка година в деня на неговата смърт. Освен това Имхотеп бил обрисован като този, който „почива в големия Дехан, пещерата, която е скъпа на сърцето му”. Професор Уолтър Б. Емери коментира тази находка със следните думи:

„Би могло пещерата, спомената тук, да е този голям подземен лабиринт.”

В своя археологичен доклад в *Illustrated London New* от 6 март 1965 г. египтологът пише:

„Още преди края на разкопките на Egypt Exploratio Society („Египетско общество за изследвания”) през 1956г. извърших две опитни разкопки в този район, които извадиха на бял свят зидове от III. династия. Открих два гроба на свещени бикове и останки от мумифицирани мумии в затворени глинени съдове.”

Тук по-късно са намерени и двете улики, които сочели към Имхотеп, както по-нататък съобщава Емери:

„С оглед на широко разпространеното мнение, че гробът на Имхотеп се намирал някъде из архаичното гробище (така както предполагат Фирт, Квибел и Райзнер), находките на биковете и ибисите ме караха да мисля, че по някакъв начин тяхното местонахождение би трябвало да е във връзка с определен гроб. При всички случаи външните обстоятелства доказваха, че този район е бил поклонническо място дори още през птоломеево и римско време.”

По време на втората половина на разкопния сезон в 1997 г., археологичния екип под ръководството на Захи Хауас и директора на района на Саккара д-р Мухамед Харас, откри, всъщност недалеч от пирамидата на фараон Тети (2205-2188 г. пр. Хр.), един нов гроб в Саккара, кой във всеки случай не беше приписан на Имхотеп, а на един друг субект — наречен „Черния”. По всяка вероятност от написаното по стените на храма име „Тети-Анх-Кем” археологичният екип се е досетил, че умрелият трябва да е принц от VI. Династия (2205-1058 г. пр. Хр.), на който, като везир било поверено управлението на Горен Египет. Добре запазените стенни релефи на практика показват бойни сцени с жертвоприношения, както господаря на гроба и негова съпруга. Единственото, което изглежда не съвсем еднозначно по отношение на субординацията с древноегипетската история, е големината на тялото — почти два метра.

Една друга мумия, открита на 28 април 1998 г. от чешкия археолог д-р Ладислав Бареш в съседен Абисур, е приписана на жрец на име „Иуфаа” („Неговото тяло е голямо”), който за разлика от Тети-Анх-Кем притежавал грамотно проектиран гроб и съответно могъл да се опази непокътнат от крадците през хилядолетията. Само за да успеят да проникнат в гробищната шахта, египтолозите конструирали една бетонна плоча с дебелина метър и половина, която се простирала на височина девет метра напреко над скелето на шахтата. Касаело се за строителна дейност, при която 30-тонни железни прътове трябвало да бъдат пренесени на един километър до находката в пустинята. В допълнение за бетонната смес на магарета били транспортирани 400 кубични метра вода. Но въпреки трудностите ръководителят на разкопките професор Мирослав Вернер бил изпълнен с надежда, защото екипът вече бил намерил 408 фигурки-Уашабти. Това количество било сметнато за свещена числова комбинация (360 + 36 + 12). Доктор Бареш коментира:

„360 фигури за 360 дни от една древноегипетска година плюс по една за всеки десет прислужника. Остатъкът е равен на 12-те месеца от годината.”

Професор Вернер се учудва относно отсъствието на името на владетеля, при когото „Иуфаа“ е служил, и от тук прави заключението, че е имало „... някаква форма на бунт срещу тогавашния владетел“. Всичко би било „напълно нормално“, ако отново не беше ненормалния размер на мумията. След като археологичният екип стигнал през дълбоката 24 метра шахта до гробищната камера, още в самото начало се изумил от свръхголемия саркофаг с дължина 4,6 метра. Само капакът му тежал 32 тона и целият саркофаг заедно със съдържанието междуременно е транспортиран с военен камион в рентгеновата лаборатория в Гиза.

Но защо са всичките тези церемонии?

Не само на пръв поглед, имайки предвид египтяните, мумията изглеждала екстремно голяма. Изследователските резултати на чешкия антрополог д-р Ойген Строхаз потвърдиха ръста на тялото от 2,27 метра. В сравнение тази мумия например прочутият Тутанкамон е висок сам 1,67 метра. Но един друг фараон, наричан в рамките на древноегипетската хронология Сенди (Сетенес) и управлявал между 2775 и 2747 г. пр. Хр. дори бил много по-висок и от „Иуфаа“. Височината му трябва да е възлизала на пет лакти и три педи, което според нашата метрична система отговаря на 2,85 метра. На моето запитване относно находките от изследванията в рентгеновата лаборатория Гиза не ми беше отговорено по никакъв начин. Самия професор Мирослав Вернер казва:

„До каквото и да се докоснем, се разпаднаше като торф. От „Иуфаа“ днес имаме един сак пълен с кости!“

Въпреки това, с помощта на един от работниците на екипа, аз имах възможност да получа достъп до научните доклади и фотографиите. Принадлежащата на някакъв неизвестен великански вид мумия е руса и е накичена с 30 скарабея и 12 амулета. По мое мнение тези дарове говорят за връзка с египетското божество Птах, управлявало Египет между 20970 и 11970 година пр. Хр. Тридесетте скарабея биха могли да бъдат сметнати за символ на Сириус. Защото и догоните в Ритуала си за обновяване на света (церемонията Сигуи) използват охлювите Каури.

Освен това пръстите и върховете на пръстите на краката на мистериозния „Иуфаа“ бяха покрити с напръстници от злато. Неговите ленени намотки са 5,2 сантиметра широки и са дълги повече от два километра. По-нататък по ленените намотки има отвесни колони от йероглифи, които имат отношение към звездното небе и култът към мъртвите. Повтарят се понятията „Сепи теп Нетер“ „Шемсу Хор“. Това са водещите фигури от „Златната епоха“ в преддинастичен Египет.

Вероятно и споменатите в началото африкански миньорски мини, както и наскоро откритите мумии от Саккара произлизат от прародителите на египтяните, които някога проникнали в страната на Нил. Защото съгласно египетската хронология древен Египет първоначално е бил населяван от чужди завоеватели, които впрочем по-късно се нарекли „Душите на опората на космоса“. Като „Шемсу Хор“ („слугите на Хор“) те станали основатели на най-важния древноегипетски град северозападно от Кайро, чиито останки въпреки неповторимото си значение до днес остават абсолютно недостатъчно проучени от страна на египтолозите.

Тази древна столица, както вече беше описана, едновременно била резиденция на Ра, която древните гърци наричали Хелиопол („Iwnw“), а авторите на Библията — Он. Папирусът Харис I в Британския музей в Лондон освен това ни информира, че египетското божество Ра „създава човека“ в Хелиопол. Именно за пилигримите този град е важно място, защото тук намират подслон „деветте тайни предмета“ на Ра. Впрочем в Хелиопол се съхранявал и мистериозният „Бен Бен“ („излъчващият лъчи“), чието истинско предназначение египтолозите не са установили и до днес. Освен това тук се намирили и три различни ладии, които имали особени свойства.

Двойният храм в Хелиопол някога лежал в укрепление с дебелина 30 метра и с размери 900 x 1000 метра и имал невероятната площ от 900000 квадратни метра. Това приблизително е големината на около 115 футболни игрища. За всичко това днес вече не се знае нищо. Защото от първоначалната храмова постройка не е запазено друго, освен една могила с развалини, един гранитен блок и обелискът на цар Сесострис I

(1975-1935 г. пр. Хр.) от XII. Династия. Арабските завоеватели използвали наличните каменни блокове при построяването на Кайро и ги изразходвали за него. Днес древният Хелиопол се простира от площад Тарир до Ал-Матария, и човек дори не може да си помисли да прави разкопки върху тази територия. Освен това отдолу е пълно с тунели и проходи, които се простират на километри до канала Исмаилия и специализираната литература продължава да ги премълчава.

Между януари и юни 1991 г. френският инженер професор Жан Керисе, съветник по строежа на метрото в Кайро, направи странно откритие в околностите на Хелиопол. При изкопа на шахтата за метрото работниците се натъкват на кухи помещения, направени от някой друг преди тях. Разкопаните галерии били с височина 5,15 метра и широки 3,70 метра. След като някои от работниците обиколили дългите 27 метра галерии, те се учудили, че нямало нито йероглифи, нито каквито и да било знаци от фараоново време. Първоначално се придържали към теорията, че ставало дума за естествено образувани скални кухни. Но два месеца по-късно работниците от фирмата за строежа на метрото видели как чиновници от управлението изнесли от тези кухни някакъв лъскав предмет. Той бил около четири метра дълъг и около 70 сантиметра на височина и на ширина. От любопитство двама от работниците се осмелили още веднъж да влязат в тази кухня и установили, че от едно разбито място на дългата 27 метрова отсечка има още едно кухо пространство. Но и тук те не открили никакви фараонски знаци; въпреки това откритието се превърна в куриоз. Защото именно тук започва един километричен, изкуствено създаден, разклоняващ се тунел, чиито край работниците не можаха точно да установят къде е. Дори и настоящият служител по сигурността на метрото в Кайро, Мохамед Махер Мустафа, потвърждава тези паралелно преминаващи тунелни системи, които били там още преди изграждането на метрото.

Какво искат да скрият от нас?

В много древноегипетски предания постоянно се говори за „тайнствени сили“. Интересни упътвания за това намираме в „История за Сети“, един от най-прочутите синове на Рамзес II. В папирус Кайро 30646, както и в папирус Кайро 30692 е предадена една история за „забуления шест пъти златен сандък“, в който се намирали свещените книги на Тот:

„Споменатата книга лежи по средата на морето в Коптос в сандък от желязо. В сандъка от желязо има сандък от бронз. В сандъка от бронз има един сандък от сандалово дърво. В сандъка от сандалово дърво има един сандък от слонова кост и абанос. В сандъка от слонова кост и абанос има един сандък от сребро. В сандъка от сребро има един сандък от злато. И в него е книгата.”

Един жрец на име Ни-ноферка-Птах открадна от Боговете този предмет и съответно трябва да понесе техния гняв. Когато божеството Тот поисква от върховния Ра обратно откраднатия от Ни-ноферка-Птах златен сандък и магьосническите книги, той изпълнява молбата му, при което изпраща „една божествена сила от небето“, която да се погрижи разбойникът да не се върне невредим в Мемфис. Крадецът става жертва на нараняванията, предизвикани от „лъчите“. А пък Сети, който открадва предмета от умрелия, с подкрепата на Бог Птах дори е закрилян от смъртта, но се разболява неизлечимо. Едва след като той осъзнава какво престъпление е сторил и за да изкупи вината си пренася в Мемфис напилите се в Коптос Авере и Мериб, съпругата и сина на Ни-ноферка-Птах, за да бъдат погребани заедно с Ни-ноферка-Птах, той бил излекуван от великите Богове.

Също така и Магическия папирус XI, 14-15 съобщава за „великите божествени сили, които почиват в Бубастис“. За тях очевидно се говори и в написаната на демотски Книга на мъртвите на Памонт, когато става дума за „божествените сили на град Бубастис, които излизат от неговите крипти“. Всички тези сили — и това трябва да бъде отбелязано никога не са били използвани в подкрепа на живите. Защо те се отнасят единствено до умрелите и до Боговете? Най-простото обяснение е, че се касае за „причиняващи смърт“ сили.

Възможно ли е тогава, нашите учени да са се натъкнали на ураново находище, което да е било вече развито от древните фараони?

Прочутият атомен физик професор Луис Булгарини във всеки случай изненада световната професионална гилдия на археолозите и предизвика объркване със своя необичаен доклад от 1949 г.:

„Египтяните от древността по мое мнение са познавали законите за разпадането на атома. Напълно е възможно те да са използвали лъчения, за да предпазват светилищата си.”

Древните египтяни вероятно са носели на ръка и без използване на обичайните технически средства, като багери и бормашини, още от хилядолетия това, което предлагали скалите на съответната планина. При това са били издълбани изумителни тунели, които водят много километри в естествената скала и са запазени до ден днешен. В повечето египетски рудници работниците на фараоните добивали преди всичко злато. И тъй като златото и уранът се срещат в едни и същи скали, по мнението на много геолози е извън всякакво съмнение, че древните египтяни са добивали и уранови соли. Уран се добива и днес в Египет и той е важен минерал за атомния век.

Вилхелм Конрад Ръонтген (1845-1923), професор по физика към университета във Вюрцбург, случайно открива през 1895 г. X-вълни, кръстени впоследствие на негово име. Едва въз основа на тях през 1896 г. френският физик професор Антон Анри Бекерел (1852-1908) открива излъчването на урановите соли, а също и това, че те излъчват подобна на рентгеновите лъчи сила.

На практика много от папирусите съобщават за тогавашните работници в мините, както и за местността „Умм-Гараят” („Майката на селата”).

Наблизо до село Кубан археолози намериха надпис върху скала, който разказва за безуспешен сондаж за кладенец по време на управлението на Рамзес II преди 3270 години. Именно околностите на този район в текста са наречени „долината на златните мини”. В тези мини обаче също има йероглифи, които до днес все още не са дешифрирани. От други предания, запазени на различни папирусови свитъци (такива като Големият папирус Харис I), може да се разбере, че планините, от които добивали златото, били отбелязани с червен знак. Тъй като златото и уранът нерядко се черпят от едни и същи мини, поради констатацията на професор Булгарини се налага да попитаме:

Наистина ли древните египтяни са познавали естествените свойства на урана?

Досега филолозите не са успели в нито един текст да дешифрират понятия като „уран” или „радий”, което още далеч не означава, че на практика египтяните не са познавали радия или урана. Според сегашното състояние на нещата дори по-скоро се явява подозрението, че египтяните просто са го наричали по друг начин. Дори учените В. К. Ръонтген (1901) и А. А. Бекерел (1903) бяха отличени с Нобелова награда, но без да искам да омаловажа заслугите на учените, те по-скоро изглеждат като преоткриватели на тези минерали, с които вече от няколко хилядолетия са си служили египтяните.

Нито Ръонтген, нито Бекерел първоначално са съзнавали значението и последствията на своето откритие. Докато вероятно египетските жреци-учени използвали урановите соли като смъртоносни пазители на гробовете, в началото на 20. век продължавало да се борави с тогава все още неизвестните радиоактивни субстанции без всякакви предпазни мерки. По онова време Антон А. Бекерел дори заминал от Франция за един научен доклад в Лондон като носел със себе си един грам радий, който държал в джоба на жилетката си, при което несъзнателно си причинил тежко изгаряне.

Когато впоследствие се откриват светлинните свойства на радиоактивните субстанции, в американския Ню Джързи следва бум на индустрията със светещи циферблати. Тъй като радиоактивната светеща боя се нанасяла върху циферблатите на часовниците с помощта на четка, работничките слагали върха на четката в устата си, за да заострят върха. Не минали и две години, когато първите жени умрели от треска и възпаления на тялото.

Подобна съдба като 42-те работнички от Ню Джързи имали през вековете и археолозите, които участвали в египетски разкопки, без някога да е била установена причината за тяхната смърт. Естествено почти във всички случаи симптомите за смъртта били идентични. Археолозите получавали треска и възпаления и се оплаквали от умора. При 90% от смъртните случаи били диагностицирани симптоми за увреждане на мозъка. По въпроса професор Булгарини казва:

„Египетските жреци покривали с уран или само дъното на своите гробове, или пък от самото начало гробовете били правени от радиоактивен камък. Това излъчване и днес е в състояние да убие човек или най-малкото да влоши здравето му.”

Египетското Управление по антично наследство през януари 1992 г. взе решение да изследва отделни мумии от Египетския музей в Кайро. Проектът предвиждаше да бъдат премахнати гнилостните процеси, които поради температурните разлики и влажността в музея бяха обхванали мумиите. Тогава било направено важно откритие. След като френски радиолози съвместно с египтяните прегледали на рентген някои от мумиите, те установили, че именно най-старите мумии имали радиоактивно излъчване. Единият от участниците в проекта, Абдалах ал-Дин Алох, през май 1992 г. съобщи в седмичника на Кайро *Al-Ahram* следното:

„Всеки път, когато се приближавахме до определени мумии с измервателните уреди, те биеха тревога...”

Използваният за измерване на невидимото лъчение уред, за който се говори, в случая бил не друго, а Гайгеров брояч. Но Гайгеровият брояч е откритие на миналия век. Германският физик доктор Ханс Гайгер (1882-1945) патентова своя „Geiger-Muller-Zahlrohr” чак през 1928 г. Той представлявал индикаторен уред за йонизирано излъчване (космически лъчи, б-, в- и г-вълни), който се базира на въведеното кратковременно разтоварване на газ чрез ударна йонизация.

Съгласно мнението на експертите египтяните не би трябвало да са познавали всичко това. Египтоложката д-р Ан Мейси Рот заявява:

„Откъде за Бога тези, които са балсамирали фараоните, са знаели, че някои от минералите имат невидимо излъчване, когато не са разполагали със съвременни уреди, подобни на Гайгеровия брояч?”

Отговорът на този въпрос е лесен: фараоните би трябвало вече да са познавали патента за индикация на невидими лъчения! Защото напълно естествена радиоактивност освен в урановата руда има и в гранита. Това естествено първо трябва да се установи, и без Гайгеров брояч излъчването всъщност не може да бъде установено. Но може би точно заради това, защото фараоните са могли да го измерват, през 1973 г. вече бяха установени радиоактивни стойности в Голямата пирамида в Гиза.

Но как жреците са открили съществуването на невидимото енергийно излъчване?

Може би една скална рисунка от руското селище Навои ще ни предложи обяснение. Както показва едно скално изображение, пет души са заети с това да пренесат шестия участник, окръжен от светещ венец, в някаква жертвена церемония и да му предложат жертвени дарове. Фигурата, която се намира в хранилището, се носи на гърба на товарно животно и освен това внимателно се пази от четирима души. Особеното тук е, че четирима от участниците, които се намират в близост до подобния на ваза предмет, носят някакъв вид маска или дихателен апарат. По някаква причина обаче човекът долу в ляво няма нужда от такъв, и хората под плочата, както и товарното животно, нямат нужда от защитно приспособление.

Дори и да изключим невидимото рентгеново излъчване, все пак единствено оловната плоча предлага подходящата защита.

Дали тук е изобразено някакво подобно защитно съоръжение?

Както видяхме, и използваното при обработката на камъни в предисторическо време вълшебно сечиво „Шамир” било съхранявано в един предвиден за това оловен сандък. Може би и този уред е имал някакво невидимо лъчение. Когато Вилхелм К. Ръонтген през ноември 1895 г. изследва въздействието на катодното излъчване, установил, че тези вълни накарали да светне един случайно намиращ се там и покрит с бариево-

платинов цианурат лист хартия, дори и тогава, когато между вълновия източник и хартията имало поставена книга или дървена дъска. Единственото защитно средство срещу злокобните лъчи се оказало оловото. Ръонтген останал учуден и веднага започнал програма от експерименти, за да разбере повече за загадъчните „Х-вълни“. Само месец по-късно той обобщава постигнатите резултати в своя доклад „Относно един нов вид вълни“, който изнася на 28 декември 1895 пред Wtirzburger Physikalisch-Medizmischen Gesellschaft. Значението на рентгеновите лъчи за медицината и хирургията бързо се изяснили, вследствие на което Ръонтген се прочува по целия свят. Междувременно ние използваме методът за индикация на рентгеновите лъчи дори при изследване на космическото пространство.

Дали и този патент първоначално се е появил при фараоните?

Всъщност някои неща говорят за това! В оазиса Дахла, който се намира на северозапад от Египет в рамките на днешната Либийска пустиня, през 1951 г. археолози намериха странен артефакт. Според доклада на археолозите ставало дума за т. нар. „магическо огледало“, за което разказва египетската литература. Досега легендите за силата на „зелените магични огледала“, които можели да „осветяват тялото“, винаги са били пропъждани в Страната на чудесата. Лекарят и египтологът от Кайро д-р Фавзи Суеха напротив вижда в тази археологична находка копие на някакъв древноегипетски рентгенов апарат. Когато през 1992 г. Суеха реши да изследва по-обстойно тази праисторическа реликва, от страна на египетското Управление по антично наследство се заяви, че находката вече била архивирана и станала неоткриваема. Това естествено е пълна безсмислица, защото когато човек категоризира нещо и го поставя на определено място, е само за да улесни по-късно достъпът до него. Въпреки че д-р Фавзи Суеха е египтолог и дори е бившият директор на Музея за медицина и фармацевтика в Кайро, и до днес на него му е отказан всякакъв достъп до тази мистериозна находка.

Но защо?

В книгата си „Необяснимото“ австрийският научнопопулярен журналист Райнхард Хабек говори за това, че е възможно египетското „магическо огледало“ от Дахла да има връзка с една легенда за китайския император Тцин Ши. Според казаното китайският император трябва да е имал подобно „магическо огледало“, с което можел „да освети костите в тялото“. За разлика от египтяните, които „осветявали“ единствено тялото, паралелът на китайският уред с откритието на В. К. Ръонтген е доста категоричен. Във връзка с разследванията си м относно местопребиваването на китайското „магическо огледало“ Райнхард Хабек пише:

„Дори през 206 година сл. Хр. този необичаен уред би трябвало да се намира в двореца на Хиен Янг в Шенси.“

Защо древните фараони изобщо са облъчвали с радиация своите мумии?

Възможно е употребата на радиация да е била важна част от процеса на мумифициране. И ние днес излагаме някои сортове плодове и зеленчуци, внасяни от развиващите се страни, на кратко радиационно облъчване. Ето защо повечето домати или банани във вашата кухня са обработвани с радиация, за да може предварително да бъдат избити развиващите се при дългото транспортиране микроорганизми, които предизвикват гниене. При това те се излагат на безопасна доза радиация и „препарирани“ по този начин плодове се запазват по-дълго време. Извън това обаче фараоните би трябвало да са познавали и опасните свойства на радиацията.

В края на 19. век тридесет и три миньорски съюза от целия свят преминаха през Египет до южния край на Етиопия, за да проучат с тази приключенска експедиция рентабилността на разработка на разрушените древноегипетски миньорски рудници. С учудване беше установено, че всички естествени находища са били основно разработени от древните египтяни. Освен това 25 съюза и синдикати получиха от египетската държава нови концесии за рудодобив.

На 14 февруари 1903 г. британският инженер Чарлс Дж. Олфорд, който работи за Egyptian Mines Exploration Company, наистина откри съдържащи злато и преди всичко уран шахти и забои, които се простирали на площ от шест квадратни километра. Чарлс

Дж. Олфорд съобщава също и за срутени каменни колиби, които по всяка вероятност са били жилищата на древноегипетските миньори.

Горе-долу по същото време и миньорският съюз Egyptian Sudan Minerals издигна главната си квартира в прорязания от мини и галерии район на Дерекиб. В тази област също продължават да се откриват скали, съдържащи злато. В края на една такава галерия минните инженери на съюза се натъкнали на издигната от дялани камъни стена, по която имало някакви объркани йероглифи. Самата стена в галерията обаче нямала никакъв смисъл.

Дали древните египтяни в случая не са искали да заглушат опасните радиоактивни вълни?

Дори главният инженер Уилям А. Смит разпоредил тази странно изглеждаща галерия да бъде отново зарината, но от изкопните доклади на Nile Valley Company може да се разбере, че под земята на древен Египет са се случвали повече неща, отколкото предполагаме досега. В непосредствена близост до Дерекиб започват мините на Умм-Гараят, където се установиха Nile Valley Company.

На югоизток от Умм-Гараят лежи Вади Онгуат. И тук в 27 мини работниците на Nile Valley Company откриха непозната египетска тайна писменост от йероглифи, които до днес остават неразшифровани.

Особеното е, че галериите вече били замазани от древните египтяни, при което едва после били изрисувани тези странни йероглифи. Единият от йероглифите, който прилича на трилистно цвете, смайва с приликата си с използвания днес петроглиф за атомна енергия. Единственото, което днешните филолози успяха да постигнат, е идентификацията на жреца-писар: неговото име е „Амун-Хотеп”.

ГЛАВА 9 НАСЛЕДСТВОТО НА ОЗИРИС

Мистериозната личност на загърнатия в ленено платно Озирис, който в религиозната вяра на древен Египет представлява съперник на хелиополския Бог Ра в Мемфис, е съхранена до днес благодарение на митовете за него. Съгласно съдържанието им тъкмо Озирис донася култура и технически напредък на хората. Но кой все пак е бил той — на това учените продължават да отговарят с вдигане на рамене. Според немският египтолог д-р Курт Зеете (1869-1934) митът за Озирис би могъл да представлява описание за трагичната смърт на някой ранен египетски цар, при което тази легенда да се е зародила с течение на времето. Но освен в текстовете от пирамидите и идейното богатство на египетските Книги за отвъдното, за Озирис не може да бъде намерена ни най-малка следа. За разлика от останалите божества, почти нищо не се знае също така и за неговите дела. Единственото, което постоянно се набива на очи не са някакви, в качеството му на Бог-цар, военни постижения или общи добри дела, а че той се оказва владетел и съдия на мъртвите. Вероятно за това още по времето на V. династия умрелите египетски царе били обожествявани като Озирис. Но както научихме от Глава 2, този така наречен култ към Озирис води началото си най-малко от 7900 година пр. Хр. и неговите корени се свързват винаги с непреходните звезди.

В Средното царство възниква в последна сметка и вярата, че този Бог дори някога ще възкреси всички мъртви. Въпреки че брат му Сет го насича на множество парчета, Озирис някога също възкръснал. От тук по мое мнение тръгва вярата в историите за възкресението в исляма и християнството, което е записано във всички свещени книги.

Какво обаче се крие зад тази мистерия?

Тогавашият директор на Египетския музей в Кайро, д-р Хенри Риад, през 1972 г. разрешава на неколцина учени да проведат широкоспектърни рентгенологични изследвания на мумиите на фараоните. Д-р Джеймс Е. Харис от американския университет в Мичиган работел интензивно върху мумията на жрицата Макаре. Превръзките по тялото ѝ доведоха до заключението, че жрицата вероятно е починала

вследствие на спонтанен аборт. Защото омотаното в превръзки бебе също лежало в саркофага върху тялото на майката. Ученият бил повече от смаян от изследователските резултати. Първоначално всичко изглеждало нормално, но след това Харис забелязал, че кърмачето имало глава на павиан. Мозъкът му обаче се оказал много по-голям от този на павианите.

Какво ли трябва да означава това?

Гръцкият историк Херодот ни информира в своята „История“, II, глава 46, че почитането на Боговете в древен Египет стигнало толкова далеч, че жените открито се сношавали по пазарите с овни, защото виждали в негово лице своя Бог Хнум. Содомията, която Херодот намира за неприятна, за традиционно възпитаните египтяни била ежедневие. Това от своя страна допуска спекулацията, че жрицата Макаре, вероятно при половата си връзка с павиан, е била ошастливена от Бог Озирис, тъй като негов символ освен ибиса, е и бялата маймуна. Но погледнато чисто медицински подобни оплождания между животни и хора са невъзможни.

Как тогава да обясним присъствието на детето-павиан?

В легендите на евреите за древността се разказва за една ера на хората, в която навсякъде по земята имало сфинксове, които били с „... човешка глава и лъвско тяло“, което напомня за минойския минотавър. Но за подобни чудовищни същества говорят също така и египетският жрец Мането, както и асирийският учен Бересос.

През 21. век изглежда сме направили решаващата стъпка към тези странно звучащи информации. Вече съм споменавал за подобни трансгенетични сътворения на друго място, където върху тялото на мишка се отглеждат човешки уши за трансплантационни цели. Американският невролог д-р Робърт Дж. Уайт от университетът Case Western Reserve в Охайо през първата половина на 1999 г. осъществи няколко присаждания на глави при маймуни и смята, че:

„... присаждането на човешки глави междуременно може да бъде осъществено.“

В папируса Уесткар се споменава един египетски свещеник на име Джеди, който по желание можел да разменя различни животински глави. Въпреки че, както изглежда, жрецът-учен можел да присажда и човешки глави, той не желал да извършва подобни манипулации дори по заповед на самия цар Хуфу. Друго обаче е моралното отношение на д-р Уайт: Единственото обстоятелство, поради което до днес невролозите са възпрепятствани, някога като нашите предшественици, да трансплантират човешка глава на друго тяло и съответно да се правят на Богове, е липсата на 2,4 милиона марки. Възрастни пациенти щяха само да събират сумата за тази грандиозна операция и тялото им нямаше да остарява никога. Засега обаче (за щастие!?) съществува и един съществен недостатък на метода на присаждането: новото тяло от врата надолу би останало парализирано за вечни времена. При опитите с животни Доктор Уайт и неговите колеги всъщност все още не са успели да свържат спираловидните нерви между главата и тялото.

Трансплантацията на глава изобщо стана възможна, защото опитният невролог разработи хладилен уред за кръвта и мозъка, с помощта на който температурата на наркотизираната глава се понижава от 36,7 на 10 градуса по Целзий и така мозъкът би могъл да издържи интервенцията без кръвоснабдяване. Интервенцията трябва да трае само един час, вече изпробвана и доразвита върху човешко тяло от Уайт. На 30 август 1999 г. д-р Уайт каза убедено:

„През 21. век легендата за Франкенщайн ще стане реалност.“

Но не само легендата за Франкенщайн ще получи научна обосновка, но и митологично звучащите предания в нашето минало. Защото в Гиза се намира сфинкса, който представлява най-голямото изображение на древните трансгенетични създания.

Дали това може да служи, за свидетелство на нашето собствено сътворение?

Според текстовете на арабския хронист Абдалах ал Латиф през 12. век пирамидите в Гиза още били покрити с бял „мар-мар“ (камък Тура) и изпъстрени с някаква неподдаваща се на дешифриране писменост. Но по същото време при цар Саладин (1138-1193 г. сл. Хр.) пирамидите вече систематично били ползвани за каменни кариери. Според преданията основно Емир Каракуш („Тъмната птица“) бил този, който

унищожил множество малки пирамиди, за да набави строителен материал за строящия се Кайро.

Ученият ал-Латиф освен това дава информация за тогавашното състояние на „Абу Хол“ („Бащата на ужаса“), когото египетските царе по време на свое управление наричали просто „рути“ („лъв“) или „ху“ („вечният“) и когото ние самите познаваме повече по неговото гръцко име „сфинкс“. Той описва красивото лице „... с червен оттенък и червен лак толкова блестящо, все едно току-що е боядисано“. Тъй като често споменава носа на сфинкса, можем да предположим: (въпреки казаното от някои други пътеписци, че още през 10. век носът е липсвал), че по времето, кога арабинът го е разглеждал, той е бил на мястото си. Едно внимателно ново изследване на лицето всъщност допуска, че неизвестни до момента субекти за историята предумишлено са забили в носа на сфинкса дълги дървени клинове или железни длета: веднъж отгоре в корена на носа и веднъж отдолу между дупките на носа. Вследствие дългият 1,70 метра нос просто се откъртил надясно и оттогава липсва. След това преднамерено разрушение с течение на вековете негативното влияние на околната среда и отлагането на соли започва да проядва постройката.

През февруари 1992 г. египетските служители от Управлението по античното наследство в Кайро приканиха към международен симпозиум относно състоянието и методите на реставрацията на големия сфинкс, в който се включиха геолози, специалисти по естествени науки и археолози от цял свят. При което за първи път (!) беше направен сериозен (!) опит на международно ниво да се обсъдят възможностите за анализ на различни занимаващи се с методи за каменна реставрация институции относно запазването на намиращите се на платото Гиза постройки. След няколкогодишна усилена реставрационна работа участниците в проекта, според заявеното от тях, през 1998 г. наистина успели да консервират сфинкса за следващите 1000 години и така да го запазят за бъдещите поколения.

На 26 май 1998 г. отговорните египтолози обаче благодарение на своите лазерни симулатори за възпроизвеждане на сфинкса отново успяха да заблудят обществеността. Дори и египетският президент Хосни Мубарак, както и генералният директор на UNESCO, Фредерико Майор, които присъстваха на събитието, се хванаха на въдицата. Гледката как сфинксът се облива във фантастичната светлина на лазерите, и как 300 фигуранти при това в костюми на древноегипетски воители представят своята танцова хореография, беше предавана от телевизиите по цял свят. Но изглежда никой не се интересуваше от тайните тунели и камери под сфинкса!

Каква обаче беше причината за това?

Днес навсякъде между египтолозите цари голямо въздържание относно твърдението, че „във“ или „под“ сфинкса би могло да има гроб или някаква скрита камера. Това обаче не винаги е било така. Дори по-голямата част от видимата част на постройката да е издялана от естествен варовик, това не означава, че не съществуват входове, които да водят под постройката. Още през 1579 г. германският пътешественик Йоханес Хелффрих споменава как езическите жреци прониквали в постройката от един отдалечен вход и от главата на статуята говорили на народа. Р. У. Х. Вайс през 1837 г. също се пита, дали в тялото на сфинкса не се крие неизвестна досега камера, която всички досегашни изследователи са пропуснали. В средата на 19. век британският полковник съгласно своите представи разпорежда от горната задна страна на обекта да бъдат пробити дупки директно в тялото на скулптурата. Когато след 8,2 метра бургията заседнала, се наложило, за да я освободи, Вайс просто да взриви малко барут и след това се отказва да търси предполагаемата камера. Неговото оправдание за прекратяване на работата обаче си остава противоречиво:

„Тъй като не искам да обезобразя този забележителен паметник, разкопките бяха преустановени и дългата няколко метра бургия остана в него.“

Впоследствие Вайс има нова идея: тръгвайки от пролуката в пирамидата на Микерин, останала от сина на Саладин от 1196 г. сл. Хр., той също решил да си пробие път до ядрото на постройката. Заедно със своя екип британецът прокопава тунел точно отстрани на централната ос на пирамидата и продължил към основата. На всяко

взривяване работниците трябвало да напускат пирамидата. След това трябвало да чакат часове наред, докато прахта се разсее, за да могат в крайна сметка да разчистят камънака. Но и в горната част на пирамидата на Микерин Вайс не открива никаква камера или тунел, които да го приближат до целта му.

Накрая барутът не оставил никакъв шанс и на външната облицовка на пирамидата. Надеждата, че на това място ще бъде открита непозната камера, също остава излъгана. Взривявайки един вход в намиращите се над Камерата на царя освободителни камери, Вайс дори помислил, че най-сетне се е доближил до целта си, но и тези помещения не се оказали търсената тайна камера.

Каква обаче е била причината за търсенето на скритата камера, която Вайс на всяка цена искал да намери?

Повече от 200 години лаиците и поръчковите археолози търсят наследството на Озирис, което трябвало да се намира някъде из скритите помещения на Гиза. През април 2001 г. френският пилот Жак Бардо и френската биоложка Франсин Дармон съобщиха в парижката преса, че това наследство се намирало в Голямата пирамида, където при това имало безброй помещения, тунели и вдлъбнатини. Те базираха допусканията си на кухите помещения, сканирани с електронни детектори преди десетилетия от архитектите Жил Дормио и Жан Патрис Гуади.

Със съдействието на египетското Управление по антично наследство през юли 1986 г. бяха прокарани микросонди през един гранитен блок с дебелина около 2,5 метра. Там изследователите попадат на кухо помещение, широко три и високо около 5,5 метра, точно под Камерата на царя, което е застлано с фин кристален кварцов пясък. Освен това зад северозападната страна на тази камера френските архитекти успели да открият втора тунелна система. Когато международен репортер се изправи с тези изказвания пред директора на платото Гиза, д-р Захи Хауас, той официално ги опроверга:

„На г-н Бардо и г-жа Дармон никога не е била възлагана изследователска работа относно пирамидата!“

По този повод обаче наяве излезе нещо съвсем друго: през октомври 2000 година с подкрепата на археолога Жан-Ив Верхур Жил Дормио без официално разрешение провел нови радарни измервания в Голямата пирамида. Този път, въз основа на радарните снимки, били установени още повече кухи помещения и множество системи от шахти, които Бардо и Дармон нанесли върху карта. Но и когато новите изследвания станаха известни, стана ясно, че Хауас ще попречи на тези изследвания:

„Ще бъде свикан комитет от избрани специалисти, който впоследствие да реши дали френските изследователи ще могат да повторят своето изследване с по-добра техника и дали изобщо ще изследват споменатите места в пирамидата. Това официално изследване ще бъде проведено с благословията на SCA под името „Проектът Дармон-Верхур“.“

Проучванията по сфинкса, които вече бяха проведени между 1998 и 1999 година, всъщност доказаха, че наистина под постройката най-малкото има система от лабиринти, състояща се от разклонени тунели и камери, където според египетските легенди би трябвало да се съхранява завещанието на мистериозното божество „Озирис“. Следователно зад постройката на сфинкса би трябвало да се крие по-голяма тайна освен тази за колосалните му размери.

Египтолозите считат, че върху челото на сфинкса някога е имало една змия Уреус от метал, което и днес може да се види по дупката на поставката. Също и една брада трябва някога да е украсявала сфинкса, преди тя заедно с носа да е била откъртена. Италианският археолог Джовани Батиста Кавиглия през януари 1816 г. открива останки от фалшива брада и ги каталогизира за бъдещите поколения. Тази винаги с удоволствие отхвърляна, забранена от египтолозите находка днес се намира в Британския музей в Лондон и всъщност е доказателство за божествения произход на постройката. Но само, защото местоположението на сфинкса е близо до пирамидата на Хефрен, съвременните експерти не можаха да измислят по-добро определение за символиката на сфинкса от това на египтолога Курт Ланге:

„Строителят на сфинкса е бил фараона Хефрен, чиято глава върху лъвско тяло символизираше царската му власт.“

Въпреки че сфинксът в действителност е анонимен монумент от историята на съвременното, д-р Захи Хауас също подкрепя тази теза и смята, че:

„Сфинксът изобразява Хефрен като Хор, който принася жертва на баща си Хеопс.“

За какви жертви говори д-р Хауас обаче си остава негова тайна. Но и американският египтолог професор Марк Ленър, който до 1996 г. беше лектор към Института за изследване на Ориента, към Чикагския университет, додаде и през 1991 г. представи, дори подкрепейки се с компютърни графики, привидното доказателство, че скулптурното лице на фараона Хефрен отговаря точно на лицето на сфинкса. Дори и този възглед междувременно да беше бетониран във всички учебници, той въпреки това остава лишен от каквато и да било фактологична основа!

През 1974 г. британският физик Кърт Менделсон вече описа една друга теория относно възникването на постройката в книгата си „Загадката на пирамидите“:

„Като тип изобразението на лъв с човешки лик изглежда е било развито по-рано от момента, когато цар Хефрен (Chaefnt) се е възкачил на престола, така че при използването на някакъв наличен скален къс архитектите на Хефрен е трябвало да придадат на модела само гигантски размери.“

Самият професор Марк Ленър през 1992 г. преди годишното събрание на American Association for the Advancement of Science каза:

„Няма никаква директна възможност сфинксът да бъде датиран, защото е бил издялан непосредствено в естествената скала.“

Заради обезпокоението от факта, че с несигурния компютърен метод на Ленър всяка глава би могла да бъде проектирана върху тялото на сфинкса, през 1993 г. беше стартиран един независим и най-после интердисциплинарен изследователски проект. Детективът Франко Доминго, който повече от 20 години прави портрети по описания на търсени престъпници за Нюйоркската полиция, отлетя за Кайро, за да проучи египетската скулптура. В края на професионалната си кариера експертът Доминго дори е работил за съдебната медицина, където трябвало да реконструира лица на жертви, които били силно обезобразени или пък, на които липсвали цели части от главите им.

И така Франк Доминго сравни лицето на сфинкса със статуята на Хефрен в Египетския музей в Кайро, при което направи прецизни скици на двете статуи. Вследствие на това той, въз основа на чертите на лицата на двете изображения, практически доказа, че става дума за два различни субекта.

След като връзката на сфинкса с фараона Хефрен като неин строител стана несъстоятелна, съвременните египтолози омагьосаха друг един цар. В Cambridge Archaeological Journal професор Марк Ленър писа:

„Въпреки че сме сигурни, че сфинксът датира от IV. династия, ние се изправяме пред проблема, че няма никакви текстове от Старото царство, които да го споменават.“

Така египтолозите започнаха да изповядват новата теория, че и тази постройка била дело на фараона Хеопс. Тази безсмислица е не само абсурдна, но и граничи с безочие, когато с псевдонаучни методи искат да изкарат някого за луд! Защото още през 19. век германският египтолог професор Хайнрих Бругш (1827-1894) стигна до заключението, че тази постройка би трябвало да е съществувала дори още преди времето на Хеопс:

„Сфинксът би трябвало да се е намирал вече там, преди Хеопс да започне да използва мястото за каменоломна.“

Хайнрих Бругш базира своето твърдение върху надписа на откритата през 1800 година „стела с регистри“, според която фараонът Хеопс трябва само да е реставрирал сфинкса. Освен това е странно, че всички спускащи се от пирамидите до храмовете в долината пътища водят по продължението на каменоломните и не са повредени никъде от каменоделците. Фактът е индикация за това, че каменоломните били създадени едва след построяването на тези свещени улици, за да издигнат по-новите „мастаби“ и пирамидите на цариците. Това означава, че каменните блокове на

голямата пирамида — противно на мнението на съвременните египтолози — всъщност са добивани на друго място, от където са били пренасяни в Гиза. Този факт подкрепя хипотезата за по-голямата древност на сфинкса която френският египтолог професор К. Гастон Масперо през 1900 година обоснова по следния начин:

„В 13 ред на стелата на сфинкса присъства името Хефрен в средата на едно празно пространство [...]. Според мен то е указание за разчистването и реставрирането на сфинкса, което е извършено при неговото управление, и следователно повече или по-малко е сигурно доказателство, че по времето на предшествениците му сфинксът вече е бил затрупан от пясъка.”

Както вече Хайнрих Бругш и Масперо също смята, че нито Хеопс, нито Хефрен имат нещо общо с построяването на сфинкса, докато остава възможността да са го реставрирали.

След открития натиск от страна на колегите си той обаче отхвърля своята теория и възприема „новия” възглед, че в „надписа на стелата” не ставало дума нито за свободните съчинения на жреца на храма, нито за копие на по-стар текст. Затова Масперо датира създаването на стелата през 1150 година пр. Хр.. Но френският египтолог, както и преди, продължавал да недоумява как така стелата информира за пострадалата от мълния постройка и за това, че след инцидента цар Хеопс лично огледал мястото и щетите. Освен това царят споменава, че по време на събитието също така пострадал и един намиращ се близо до сфинкса многовековен планински явор:

„... когато господарят на небето слезе на мястото на Хорем Ахет.”

Ако ставаше дума за свободни съчинения, щеше да се внушава, че царят не само е реставрирал постройката, но и я построил. Кураторът на Британския музей професор Ърнест А. У. Бъдж през 1900 година е познавал съдържанието на тази стела и въпреки това е на мнение, че:

„Тази невероятна постройка е съществувала дори по времето на цар Хефрен; но може би е още много, много по-стара и произлиза от края на архаистичния период на Египет.”

Самият коментар на професор Джеймс Хенри Брестъд (той е приемникът на Бъдж) от 1905 г. по отношение на своите проучвания за „Бленуваната стела” остава нечут до днес от египтолозите:

„Споменаването на цар Хефрен трябва да се разбира като указание, че сфинксът е произведение на този цар заключение, което е неправилно.”

Не трябва да се учудваме, че тезата на египетския професор Селим Хасан относно времето на създаване на сфинкса, вече не се взема под внимание от египтолозите:

„Извън, обезобразените редове върху гранитната стела IV, която не доказва нищо, не съществува нито един античен текст, който да свързва Хефрен със сфинкса.”

Така днес ни остава само една възможност за решение: ние трябва да изучим геологичните пластове на постройката и да определим нейната възраст. Но и това проучване отдавна е направено!

От векове монументите на платото Гиза са изложени на два различни ерозионни процеса: на вятъра и на водата. Още през 40-те години френският изследовател професор Рене Швалер дьо Любич обърна внимание на очебийните следи от ерозия по тялото на сфинкса и в скалното парче във формата на U, от което той е издялан. Но това, което отсъстваше, бяха солидни научни доказателства, които да подкрепят тази спорна теза.

Геологичните изследвания в началото на 1992 г. на професор Робърт Шок от университета в Бостън показаха, че меките пластове на използвания пясъчник са протрити, вследствие на което са възникнали вдлъбнатини между твърдите скални пластове. Тези вертикални жлебове са се врязали на дълбочина 90-180 сантиметра в скалата, което професор Шок интерпретира като следствие от непрестанни дъждове. Шок пресмята възрастта на сфинкса най-малко на 7000 до 9000 години и при това го нарича „... една доста консервативна оценка”.

Освен това всички останали монументи в Гиза са били построени от същия камък като сфинкса. Но само по тази грамадна скулптура и по стените на разрушения два пъти повече намиращ се наблизо храм съществуват тези „водно-ерозирали-следи“!

През март 2000 година професорът по геология прегледа различни шахти и останки от храмове в Гиза, но също така и гробищните камери във вътрешността на Червената пирамида в Дашур. Там огромни каменни блокове са засегнати сериозно от очевидни водни ерозии, хилядолетия преди фараоните да построят пирамидите върху заварените, много по-стари структури.

Потвърждение на тази Теория геологът намира в околността на пирамидите и гробниците в Саккара. Така наречените „мастаби“, гробовете от Първата и Втората династия, и съгласно официалното научно мнение издигнати съответно няколко века преди сфинкса, не показват никакви следи от ерозия, причинена от вода! За Шок с това случаят се изяснява: цар Хефрен не е строителят на сфинкса; той само е ремонтирал този монумент или в най-добрия случай го е преобразил, което би обяснило името му на стелата, която беше намерена в близкия храм — и която египтолозите считат за доказателство за неговата инициатива. Вследствие на това сфинксът, както се доказва, е бил построен най-малко 2500 години преди Хефрен да се възкачи на престола!

Американските геолози д-р Дейвид Коксхил и д-р Колин Рийдър от университета в Лондон междувременно потвърдиха констатациите на Шок. Но египтолозите не се впечатлиха много от това. Професор Шок коментира резултатите от изследванията си спрямо египтолозите така:

„Ако моите резултати са в противоречие с теориите на египтолозите, което засяга началото на цивилизацията, то може би е дошло времето те да преосмислят теориите си. Аз не твърдя, че сфинксът е бил създаден от жителите на Атлантида, от марсианците или от извънземните. Аз следвам единствено научни познания и те ме доведоха до заключението, че сфинксът е бил там много по-рано, отколкото се приемаше до сега.“

Изказването на Шок промени плановете на директора на Германския археологичен институт в Кайро професор Райнер Щаделман. В крайна сметка през март 1997 г. той каза за изследванията на геолозите следното:

„Един американец, автор на специализирана литература, Джон Антъни Уест, и един геолог, Робърт Шок, откриха, че ерозията по тялото на сфинкса не е предизвикано от вятъра и пясъка, а от обилни валежи и от чести порои...“

Въпреки че междувременно много геолози от САЩ, Великобритания и Франция се присъединиха към теорията на Робърт Шок, опитни египтолози като професор Щаделман надменно и високомерно твърдят, че това били само „открития“. Но тъкмо самият професор Райнер Щаделман по време на своята повече от тридесетгодишна кариера като египтолог беше голям „откривател“, чиито виждания и теории най-често трябваше да бъдат коригирани от неговите колеги! По въпроса високоуважаваният професор по египтология Селим Хасан съвсем открито заяви:

„Дали сфинксът трябва да изобразява Хеопс или Хефрен, това, както и преди, не е ясно.“

Най-новата теория, която е във връзка с това твърдение, е възможността сфинксът да води началото си от някой съществено по-древен и неизвестен цар. Именно новото поколение египтолози показва например, че някои особености като физиономичния тип на пластиката и отметнатите назад краища на кърпата за глава говорят за възникване в по-дълбока древност. Също така очевиден факт е, че предните лапи на сфинкса с течение на времето не само са били многократно реставрирани, но и че са били издигнати от самото начало.

Така въпросът, дали точно лапите на сфинкса не образуват горната част на строежа на една подземна гробница, не би бил особено погрешен. През юли 1998 г. египтологът Тапан Кумар писа:

„Напълно е възможно под едната от двете лапи на сфинкса да съществува скрит вход към типична за древен Египет скална камера, в която да се намира гробът на Хеопс.“

Още френският египтолог професор Аугуст Мерие в средата на 19. век изказа тезата, че сфинксът би могъл да представлява надгробния паметник на някой ранен цар, в който да се съхранява „свещеният потир“ на този праисторически водач. Мерие не стига до това разсъждение от скука. Още римският историк Гай Плиний Стари (Секунд) ни информира в 17 глава на своята „Естествена история“, че сфинксът в действителност бил надгробният паметник на някой си цар „Харамис“.

Защо обаче по-старата генерация на египтолозите е съществено по-спекулативна?

Вероятно заради факта, че тя е черпела информация от междувременно вече недостъпни писмени свидетелства, според които произходът на хората недвусмислено произтича от Боговете и защото през 19. век все още се преследвала една обща цел — това да бъде доказано. Днешните експерти на Забранената египтология междувременно (!) на практика биха могли с най-модерната технология да докажат старата идеология и затова наистина не знаят как да поднесат тези знания на нормалното население.

Наистина ли това е толкова сложно?

Първият от всички останали проект за търсене на кухи помещения под, респ. около сфинкса, се проведе между 1979 и 1982 година от American Research Centre in Egypt (ARCE). Горедолу по същото време — през април 1980 — д-р Захи Хауас ръководеше разкопки в един ареал на 50 метра източно от храма на сфинкса. След 1,50 метров изкоп той се натъкнал на пласт от обработвани каменни блокове, които се простираха на още 17 метра в източна посока. Пет месеца по-късно на това място Египетската служба по водите (AMBRIC) проби голяма дупка, за да определи нивото на подпочвените води в околността, и на 16,86 метра се натъкна на друг червен гранит, който всъщност се намира само на 800 километра южно от Асуан. След преценка на работата си изследователите разбраха, че между пластовете на 27 метра под земната повърхност, източно от сфинкса, се намира направено от човешка ръка строително съоръжение, което по някаква причина било включено в общия архитектурен комплекс в Гиза.

Единият от отговорящите за проекта служител на ARCE, който беше запознат със съвместната дейност на египетските власти, беше отново професор Марк Ленър. Междувременно и Stanford Research Institute (SRI) влезе в екипа на проекта, за чиито проучвания беше включен и професор Ленър. След като беше пробит нов отвор, по-нататъшния начин на действие на изследователската група беше ориентиран единствено само към „бързи технически резултати“. В изследователския си доклад професор Ленър пише:

„В отвора те спуснаха един много мощен ехолот, който се състоеше от дълги, с формата на молив сензори. След което под нивото на подпочвените води във всички посоки бяха изпратени звукови вълни. После техниците спуснаха долу стетоскоп, т.е. слухов апарат, чрез който един осцилоскоп прихваща сигналите.“

По този начин се изследват пукнатини и пластовете, които се улавят от звуковите вълни. Но Марк Ленър приписа своите резултати, всъщност доказващи кухи пространства под очертанията на сфинкса, на естествената ерозия на подпочвените води и изказа мнението, че съществуването на изкуствено създадени кухи галерии под постройката било non-sens -(безсмислица).

През март 1993 г. в района на сфинкса отново бяха проведени сеизмографски вълнови изследвания, този път от американския геолог д-р Томас Л. Добеки, които успяха да докажат съществуването дори на две правоъгълни подземни помещения, както и разклонени проходи. Освен това френският инженер и професор по геология Жан Карисел през 1996 г. доказва съществуването на един най-малко 700-метров подземен тунел, който както по-късно се установи представлява подземна връзка във формата на Y с Голямата пирамида с пирамидата на Хефрен, започваща от района на постройката на сфинкса. Но и сега така наречените представители на научното съсловие не се притесняват, когато като професор Райнер Щаделман заявяват:

„Неоткритите подземни помещения и канали по мнението на разни надарени с фантазия „изследователи на пирамидите“ свързват „големия канал“, който се

простираше по продължение на ръба на западния скален риф, с една предполагаема камера под пирамидата.”

Това високомерно, иронично отношение към работните тези на други изследователи за съжаление се смята за нормално за учени като вездесъщия Райнер Щаделман! Дори след като мюнхенският инженер и технически специалист по археология Рудолф Гантенбринк през 1993 г. с помощта на видеографика успя да защити една нова хипотеза, противоречаща на теориите на Щаделман, египтологът дълго време не желаеше да приеме тази корекция. Освен това с евентуалните камери, които би трябвало да се намират под платото на пирамидите, на първо място не са се занимавали никакви „надарени с фантазия учени”, а по-скоро антични историци като Херодот, както и съвременни египтолози като д-р Захи Хауас. В своята „История”, И, 124, Херодот съобщава: „И годините минали за построяването на този път, и за построяването на подземните помещения под хълма, на който се намират пирамидите, които царят направил за себе си — за гробници, на един остров, към който спуснал канали от Нил.”

Следователно съгласно свидетелствата на Херодот на платото би трябвало да се намират множество камери, които професор Щаделман по типичния за него начин винаги интерпретира като безсмислица. Едно съобщение в пресата в датския Sandpit von Royalty в началото на 1999 г. шокира разсъдливия досега мироглед на египтолозите:

„Аз открих една шахта, отвесна, на 29 метра под земята, точно по средата между пирамидата на Хефрен и сфинкса. На пода, който беше зелят от вода, открихме гробница с четири стълба. В средата се намираше голям саркофаг, който очаквам да е на Озирис, Бога на плодородието.”

Това изказване е на д-р Захи Хауас, директора на платото Гиза. Дори това откровение за най-новата находка на египтолога се дължи на датските кралица Маргарете и крал Густав. Хауас казва:

„Когато кралицата посети моя лекция в Копенхаген и се отнесе с такъв голям интерес към египетската история, аз се почувствах задължен да посветя Нейно Величество в най-новите разкрития.”

С други думи това означава, че ако кралица Маргарете не беше посетила лекцията на д-р Захи Хауас, всички останали хора щяха да продължават да бъдат смятани за глупаци.

Това не е ли поредното доказателство за съществуването на Забранена египтология?

Хауас освен това заявява, че той е открил „Шахтата на Озирис”, която води към още, засега напълно неизвестни, подземни камери и помещения, едва през ноември 1998 г. Според информация на британския Daily Telegraph откриването на три подземни нива на платото обаче е станало още през 1935 г.! Още тогава откритието трябва да е било публикувано в английския ежедневник, преди отново да изпадне в забора. Дори големият английски египтолог У. М. Ф. Петри прегледа мястото малко преди смъртта си през 1942 г. Професор Марк Ленър също разказва, че е слизал в тази подземна област на платото Гиза през 1987 г., където обаче неговите по-нататъшни изследвания били възпрепятствани все още от огромно количество вода. Хауас обаче остава твърдоглав и продължава непоклонливо да повтаря, че той бил откривателят!

Веднага след откритието неговия екип вероятно е започнал вече да изпомпва водата, за да направи възможно официалното изследване на находката. Същевременно обаче Хауас признава, че „... ще трябва да изтекат още няколко години, преди да бъдат завършени окончателните проучвания”. Чудесно!

Чиста ли му е работата изобщо?

В „Тайните на сфинкса”, филм заснет от Борис Саид и финансиран от 100-те хиляди долара на американския мултимиллионер д-р Джоузеф Шор от Association for Research and Enlightenment (ARE), NBC показва как Хауас води оператора през тайното помещение под сфинкса. Това значи, че тунелите и кухите пространства, както твърди

професор Ленър, са били напълно известни в средите на египтолозите още преди 1998 г. Там имало общо девет помещения, най-малко според видеофилма.

В един друг видеофилм със заглавие „Тайната зала“ Хауас дори разказва за планираното през 1998 г. година отваряне на тази система от камери и тунели, което се случи през 1999 г.

Какво би станало, ако кралица Маргарете не присъстваше на лекцията на Хауас?

Дори видеофилмите да бяха вече показани през 1995 г., в едно интервю от 14 април 1996 г. с Egyptian Gazette Хауас отрече съществуването на тунелната система. През юли 1996 г. за South Africa Radio Хауас даде още едно интервю, в което съобщи за протестно писмо до д-р Шор. В това писмо Хауас се оплаква от начина на работа на д-р Шор. Но за юни 1998 г. д-р Шор получи от Управлението по антично наследство в Египет едногодишен лиценз за разкопки и за кампанията той специално беше събрал екип от Florida State University. Според Хауас първостепенните интереси на този екип се отнасяли до изследването на подземията в платото Гиза, за да могат да се противопоставят на едно евентуално потъване на постройките.

Как обаче една масивна скала може изобщо да потъне?

Въпреки че д-р Хауас междувременно отрече интервюто си с Art-Bell-Radio-Show на 12 май 1998 г. заедно с изследователя на пирамидите Антъни Уест, Робер Бовал, д-р Джоузеф Шор и др. той замина на кръстоносен поход в посока Канада, за да „успокои“ цялата дандания. Всичко това е толкова объркващо!

Факт е, че модернизиранието на паметника на сфинкса глътна 32 милиона DM. От тях 27 милиона даде Европейската общност. При работата бяха подновени не само 12224 камъка, но и нивото на подпочвените води спадна с 2,5 метра. Това отдръпване на подпочвените води с новоизградените отводнителни системи беше наложително, за да бъде възпрепятствано прогресивното разрушение на сфинкса. Но също така то вече позволява сух достъп на дълбочина до двадесет метра под очертанията на сфинкса, с което може да се обясни откриването на нови тунели и камери през 1999 година.

Какво се крие зад всичко това?

Американската телевизия Fox е телевизионната институция, която продуцираше авансираният като култов Mystery-сериал „Досиетата X“. Продуцентът Питър Айзаксън освен това беше този, който на 2 май 1999 г. представяше два часа на многомилонната публика експедиция на живо, която проследяваше досега неотваряните гробници-пирамиди и подземни шахти. Айзаксън каза:

„Преди да бяхме заели местата си с нашите камери за живото предаване в края на април, две години подред бяхме заети с подготовката. При първото си посещение прекосихме едно пространство под сфинкса, което отговорниците наричаха „Черната камера“. Тъй като по време на нашето предаване там трябваше да се извършват строителни работи, за съжаление не можахме да представим кадри от това място.”

След още едно изявление на Айзаксън човек добива впечатлението, че под платото Гиза едва ли не гъмжи от мрежа от помещения и тайни камери:

„Под платото Гиза също така има места, които можехме да прекосим, но не и да снимаме. Около този район винаги ще съществуват досиета X.”

Какво значение има това за Шахтата на Озирис?

Тя се намира на пътя между сфинкса и пирамидата на Хефрен и на някои места стига до 40 метра под платото Гиза. Достъпът до тези места днес е преграден с решетка и е разрешен само за най-тесните сътрудници на Управлението по антично наследство. В миналото пълната с кристално бистра вода шахта беше ползвана единствено за къпане, защото с течение на вековете нейното истинско значение било забравено. Входът към тази изкуствено създадена пещера се намира в една друга камера, поставена на по-високо ниво, която подобно на пирамидата на Микерин има шест ниши. Но за разлика от нея в тази камера има два гранитни саркофага, които обаче са празни.

Египтолозите предполагат, че още по времето на арабската епоха на Египет те са били претършувани от разбойници. От едната от нишите започва друга шахта, която води до един отдалечен на 9,73 метра и наводнен коридор. Докато човек гази в мрака

могат да се чуе ехото от водните капки, които падат от стените. Тази тунелна система древните египтяни трябва да са познавали и използвали от хилядолетия. Защото още през 1998 г. при разкопки на второ ниво бяха намерени 2500-годишни останки от керамика и кости. Това съответства на периода, когато Херодот е писал сведението си за Гиза, което с откриването на друго ниво, се оказва така, както древногръцкият учен ни го е разказал. На третото ниво, което се намира на 25 метра под платото Гиза, всъщност се намира още един саркофаг, който както Хауас вече събщи, е ограден от четири стълба и е напълно залят от вода. Формата и видът абсолютно отговарят на саркофага, който Херодот в своя доклад приписва на цар Хеопс. Тъй като Херодот ясно споменава, че самият той не е видял тази гробница лично, а за нея са му разказвали единствено египетските жреци, днес става ясно защо той изобщо свързва тази територия с цар Хеопс.

Странното е, че покривната плоча на саркофага е изместена надясно, т.е. тя веднъж вече трябва да е била отваряна. Придружаващите лица на легендарния халиф Абдулах ал-Мамун, съгласно техните съобщения от 9. век, точно тук, в това помещение, трябва да са извадили накичения със златни доспехи и скъпоценни камъни труп, който те описват като „нечовешки“. Арабският учен Мухамад ал-Макризи (1364-1442) вмъква това предание в събирателното си съчинение за „Топографското и историческото описание на Египет“:

„Заведоха ги до Ал-Ма’мун, и видяха, че тя беше затворена с капак. Когато я отвориха, забелязаха тялото на човек със златна броня. Върху гърдите му лежеше острие на меч без дръжка, а отстрани до главата му — червен хиацинт с големината на кокоше яйце, който светеше като огнен пламък. Него е взел Ал-Ма’мун със себе си. Ковчегът обаче, от който този труп беше изваден, аз видях да се намира до портата на царския дворец до Миср през 511 година (1133 сл. Хр.)”

В следващия текст се говори за още три трупа, които авторът от една страна нарича „не-човешки“, а от друга идентифицира със синовете на Адам.

„Те влязоха в средните покои и там завариха още три саркофага, които бяха направени от прозрачен, блестящ камък; в тях лежаха три трупа; всеки от тях беше покрит с три одежди и до главата си имаха по една книга с непозната писменост.”

Възможно ли е те изобщо да не са били египтяни?

След изследване на пода на тази камера, която свитата на ал-Мамун проучва още през 1200 година, екипът от сътрудници на Хауас констатира йероглифът „пер“, който принципно означава „къща“ и древните египтяни са го използвали като обозначение на храм.

Всеизвестно е между египтолозите, че в Старото царство платото Гиза е било обозначавано като „pr-wsir-nb-rstaw“, което означава „къщата на Озирис, принцът на Ростау“. Ростау се отнася до „тунела на подземния свят“ и по всяка вероятност отразява тунела около „Шахтата на Озирис“. Може би затова в египетската Книга на мъртвите за сфинкса се казва, че бил „Велик Бог, който отваря вратите на Земята...“ и открива един определен загадъчен „... път“. Надписите по саркофага освен това разказват, че той бил „пътят на скритите врати“. Евентуално под сфинкса се намира лабиринт, в който се ориентирали единствено посветените жреци.

Какъв лабиринт?

Може би актуалният доклад за разкопките на „Шахтата на Озирис“ на д-р Захи Хауас ще ни бъде от полза:

„Последната камера, която намерихме, по всяка вероятност е била символично помещение за Бог Озирис, което обхваща тунела и царските гробищни помещения. В по-късен период на древен Египет от западната страна на камерата е бил построен един шестметров тунел. Ние изпратихме едно момче в него, но открихме единствено, че тунелът просто свършва и не води до никаква нова камера. За да се определи възрастта на това ниво, спуснахме момчето в пълната с вода пещера, ако може да прибере някакви артефакти. Въз основа на няколко предмета ние определихме възрастта на това ниво на 3550 години.”

Както видяхме, арабският учен Мухамад ал-Макризи е писал не само за тези новооткрити тунелни системи, но в V. част на своята глава за пирамидите той разказва и за намиращите се под платото Гиза „врати на пирамидите“, с големина между 40 и 100 лакти, които били свързани помежду си с нещо като лабиринт. Отведнъж идеята за лабиринтна система получава подкрепа.

Но какъв е планът, който лежи в основата на цялото съоръжение в Гиза?

И тук надписите на саркофага ще ни придвижат малко напред; в тях се казва:

„Господарят на Земята заповяда, двойният сфинкс го повтори.”

Според мен тук се казва, че сфинксът повтаря (отразява) на Земята астрономическите небесни констелации. В древната книга „Hermetica” има един диалог между божеството Хермес Трисмегист (Тот) и неговият ученик Асклепий (Имхотеп), който изглежда че потвърждава този възглед:

„Не знаеш ли ти, Асклепий, че Египет е образ на небето и огледало на всеобщия ред на небесната дейност?”

И наистина една публикувана през 1997 г. теория предоставя косвени доказателства за възможността положението на сфинкса да има астрономическа връзка със съзвездието на Лъва от около 10 500 година пр. Хр., което в тази епоха изгрява на 14° на югоизток точно по средата между деня на зимното слънцестоене и на пролетното равноденствие. Това събитие изиграва първостепенна роля при откриване на няколко скрити тайни помещения.

Със съгласието на тогавашния президент на Управлението по антично наследство в Египет, д-р Ибрахим Бакр, в началото на 1993 г. американският геолог д-р Томас Л. Добеки можа да установи някои правоъгълни аномалии под предните лапи на сфинкса, при които очевидно ставаше дума за нови тайни камери:

„Правоъгълните аномалии под предните лапи на сфинкса се намират на около пет метра под земната повърхност и на височина са девет, а на дължина са дванадесет метра. Тъй като това кухо пространство демонстрира правоъгълна форма и е относително голямо, то би могло да е направено от човешка ръка.”

Подземните радарни снимки на дълбочинната топография на д-р Борис Сейд също показват тунел, който от задната страна на сфинкса отвежда до едно помещение в средата на пътя към пирамидата на Хефрен. Оттам тунелът продължава и свършва при самата средна пирамида. Доктор Сейд казва:

„След работата през 1995 г. този път исках да събера допълнителни показания и доказателства за подземния лабиринт, докато същевременно архивирах материал от вътрешността на Голямата пирамида. По време на слънцестоенето на 21 декември 1997 г. имах възможност да прекося едно помещение на седем метра под задната част на сфинкса. Куриозното в тази камера беше, че тя се намира на 1,5 метра под водното равнище на Нил.” Тази част, за която д-р Сейд съобщава, е така нареченият „сляп коридор” в задната част на сфинкса, наричан също и „Черната камера”. Точно на 18,83 метра под тази камера се намира „Зелената камера” или „Камерата на Озирис”, която през 1996 г. беше проучена от един изследователски екип, ръководен от д-р Захи Хауас. Между юни и септември в употреба влезе един захващащ подемен механизъм, развит специално за този проект от канадската фирма Amtex and Aerospace, с който през един отвор, намиращ се в „Слепия коридор” учените проникнаха в тайнствената „Камера на Озирис”. С една монтирана на него камера изследователите получиха първите визуални впечатления за това изкуствено създадено кухо пространство. Междувременно се разбра, че „Камерата на Озирис” лежи на 40 метра под сфинкса и е 18,46 метра дълга, 15,78 метра висока и само 5,43 метра широка. В западния участък на камерата над капака се намира люнет, с размери 3x6 метра. Този свод е подпрян от пет протодорийски колони и е изваян с шест стълба Джед. Шест други колони са пръснати из останалото пространство от 52 квадратни метра. В средата на колоните се намира една каменна арка, която напомня на „логаритъма на Фибоначи”.

Италианският учен Леонардо Фибоначи от Пиза (1170-1240) изиграва важна роля за възраждане на античната математика през християнското Средновековие. Благодарение на произведението му „Liber Abaci” той се погрижил за въвеждането на

индоарабската цифрова система, състояща се от десет цифри. Трудовете му по аритметика и алгебра били най-обширните сборници за геометрическото знание по онова време, в които освен това били вплетени с познания по тригонометрия. Така числовата редица на Фибоначи, подобно на златното сечение, била използвана при строежа на обичайните пилони. Подобно знание от висшата геометрия вероятно умишлено е било разяснено в центъра на споменатото помещение.

„Камерата на Озирис“ изцяло е пълна с вода, и вероятно съдържащия математически данни под проблясва под водната повърхност и освен това е оцветен в зелено. Възможно е избрания за пода зелен цвят от египетските архитекти да е бил преднамерен, защото в изображенията по храмовете зеленото винаги е цветът на Озирис. В тази камера или от тази камера водят четири свързващи шахти:

1) Споменатият вече „Сляп коридор“ от задната страна на сфинкса първоначално след около осем метра се превръща в задънена улица. Тя междувременно беше разбита, за да може с помощта на техническата апаратура да се надникне в „Камерата на Озирис“.

2) „Коминът“ или „Въздушната шахта“ южно от тялото на сфинкса, чиято истинска цел все още не може да бъде определена.

3) „Червената камера“ или „Малката камера“, която се намира на пет метра точно под лапите на сфинкса. Тя е висока 8,78 метра при дължина от 12,67 метра и цялата е облицована с червен гранит. От вътрешността ѝ излиза един хоризонтален проход в източна посока и един вертикален проход на запад. Както и в „Камерата на Озирис“, тук също има четири колони, които обаче са съществено по-малки.

4) „Тунелният проход“, който свързва „Камерата на Озирис“ с трите нива на „Шахтата на Озирис“ и който след около 200 метра се разделя във формата на „Y“, също води под Голямата пирамида в Гиза.

Целият този район, както третото ниво на „Шахтата на Озирис“, „Камерата на Озирис“ и „тунелния проход“, са наводнени от 7-градусова, кристално чиста вода. Единствената област, която в хода на реставрацията на сфинкса можа да бъде отводнена, е „Червената камера“. От нея тунел, спускащ се надолу под ъгъл 26 градуса и отчасти също наводнен, води към „Камерата на Озирис“. Друг един шахтен проход с много лек наклон от около 10° води около 54 метра в източна посока. Това е отсечката, от която през 1980 г. беше извадено едно парче червен гранит от дълбочина 17 метра. Особената находка обаче се оказа на западната шахта, която вероятно като южната шахта в Камерата на царя в Голямата пирамида е преградена от блокиращ камък (портикулис). За разлика от открития през 1993 г. от Рудолф Гантенбринк блокиращ камък тук във всеки случай нямаше никакви манизели. Но не Рудолф Гантенбринк и неговият миниробот Uriauf бяха включени в помощната работа, а с помощта на японска техника този преграждащ камък трябваше, след множество отлагания на датите, да бъде отворен до края на октомври 2001 г., за да осигури достъп до „Камерата на Озирис“.

В началото на 1999 г. седмичникът от Кайро *Ahram Hebdo* вече писа, че японският египтолог д-р Шиоджи Тоночи, през 1987 г. участник в екипа за електронно-измервателна дейност от университета в Уасада, ще подкрепи египетското Управление по антично наследство (SCA) с помощта на японски „хайтек технологии“. Както при проекта Гантенбринк и сега участваше фирмата Sony. Със сътрудничеството на университетски технически специалисти фирмата Sony разви отново не само технологията от Гантенбринк, но я комбинира и с канадския миниробот Daedalus, който беше използван в Голямата пирамида през 1996 г. в отричания до днес от египтолозите „Wep-Wawet-Projekt“.

М така откритият през 1993 г. от Рудолф Гантенбринк блокиращ камък в края на южната шахта в Камерата на царя беше отворен, с което бяха открити нови камери и разклонения, които водеха по-нататък във вътрешността на пирамидата. Освен това този нов, водоустойчив робот трябваше специално да бъде снабден с рентгенова камера и да достави първите за новото хилядолетие официални снимки от „Камерата на Озирис“. Особеното във всеки случай беше, че през 2000 година д-р Захи Хауас

оповести и отварянето на „преградата на Гантенбринк“, въпреки че той много добре знаеше, че това приключи през септември 1996 г.

Египтологът от Кайро д-р Хамди Шахин, който дълго време беше ангажиран с проекта за сфинкса, за съжаление вече не участва в работите, поради което не разполагам с актуалните резултати за планираните през октомври бъдещи проучвания. При последния ни телефонен разговор през март 2001 г. научих, че реставрацията в „Камерата на Озирис“ ще бъде приключена още същата година. Това означава, че работещите уж за обществеността (?) египтолози все още са вътре!

Но коя световна кралица този път ще бъде информирана за резултатите?

Глава 10

КАМЕРИТЕ В ПИРАМИДИТЕ

През 1880 г. един млад мъж с ексцентричен вид, нека го наречем „хипи от 19. век“, привлече вниманието към Египет. Смятаха го за преждевременно развит, а необичайната му визуална памет навсякъде предизвикваше изумление и само аскетичният му вид и пронизващ поглед събуждаха респекта на присъстващите. Това беше не някой друг, а Уилям Матю Флиндърс Петри, който преди посещението си в Египет вече си беше създал име с докладите си относно постройките в Стоунхендж.

Пет години преди стъпването си в Кайро Петри се запознава с дори още по-младия геолог и палеонтолог Флакман К. Дж. Спърел, който се погрижил за това да извърши преврат в аматорските познания на Петри. Напълно подробно и детайлно, Спърел му обяснил значението на стратиграфската техника използвана при разкопките и необходимостта, всеки намерен обект и местонахождението на находката да бъдат скицирани на хартия. Използвайки тези критерии Петри успява за сравнително кратко време да опише последователно всички културни данни на Египет. Това ставало с такова темпо, че противниците му винаги го характеризирали като прибързан. Желанието на Петри обаче било възможно най-бързо да запознае колегите си със своите открития — един стремеж, който не всички от неговите наследници са разбрали днес.

У. М. Ф. Петри бил твърдо решен със средствата на науката от своето време да разреши дори и загадката на пирамидите. Петри, който пристига в страната на Нил, за да провери на място прочутите както тогава, така и днес, теории на италиано-британския астроном Чарлс Пици Смит, си задава следния въпрос:

Какво е накарало древните египтяни, да построят каменни планини, върху саркофазите?

По всяка вероятност Петри щеше да се откаже да търси отговора, ако познаваше професор Гюнтер Дрейър (директора на DAIK) и неговата гениална комбинативна дарба! Например за пирамидата на Джосер Дрейър предлага следното разрешение:

„Когато Джосер издига своята „гробница“, той решил да я съгласува с оградената област. Но тогава нещо се случило! Той първо построява шахтата на гроба, а след това отделните гробищни камери, които по този начин били покрити от свещените „могили мастаби“. Най-накрая бил построен един оградащ зид, но така главната могила повече не се виждала. Затова били построени множество по-малки мастаби над първата и ето че ние имаме първата стъпаловидна пирамида.“

Това би означавало, че някаква твърде висока стена се е оказала спусък за древноегипетския бум от пирамиди още едно от забавните обяснения на господин Дрейър!?

Но колко „тъпи“ в действителност са били древните египтяни?

Междувременно всички математически или религиозни теории от страна на египтологията винаги са обяснявали смисъла и целта на египетските пирамиди като благопожелания (!) или фантастични представи (!). Дори на новите открития за астрономическите връзки на постройките с нощното звездно небе и със съзвездието на Орион, в най-добрия случай, ако не изобщо, се приписва второстепенно значение.

При това платото Гиза, на което се намират сфинксът и най-големите египетски пирамиди, по отношение на общата необичайна архитектура на комплекса днес, както и в миналото, продължава да пази загадката на истинските причини за тяхното възникване. Това на първо място е така, защото по пирамидите на Гиза няма надписи, които да предлагат обяснение за тяхната поява, както и защото ваятелите на научната догма подчиняват древноегипетската хронология на християнския обществен ред.

Но не трябва ли самото съществуване на пирамидите да ни откаже от задаване на въпроси?

Досега на западния бряг на Нил бяха проучени над сто постройки, вследствие на което те бяха идентифицирани като пирамиди.

Към тях спадат и недовършените, както и онези, които заради значителни разрушения почти не могат да бъдат различени. Някоя обаче не може да се сравнява с Голямата пирамида на Гиза. Генералният секретар на Висшия съвет на египетското управление по антично наследство (SCA), д-р Галабах Али Галабах, във връзка с най-новите проучвания каза:

„Тъй като до момента нашите археолози са провели разкопки на 15 процента от работния район в Гиза, потенциалът за нови открития е неимоверно голям.”

Большинството египтолози са на мнение, че Голямата пирамида в Гиза вероятно е била построена за един фараон на име Хеопс. С този фараон обаче нещо не е наред. Чак през 1903 г. далеч на юг, в древния храм на Озирис в Абидос, У. М. Ф. Петри открива единствения портрет на прочутия цар. Става дума за една единствена пластика от негово време, оцеляла през дългите хилядолетия. Макар че е открита само една около пет сантиметрова фигурка от слонова кост, на нея освен това не пише „Хуфу”, а „Медду”.

В това обозначение експертите искат да разпознаят името на Хеопс, посветено на Хор, и така въпреки всички известни улики идентифицират в тази незначителна скулптурка неповторимо гениалния архитект на Голямата пирамида. Изглежда че те не се притесняват особено от факта, че този фараон не е изобразен с египетската „двойна корона”, която винаги е била символ на властта в Горен и Долен Египет, а носи „червена корона”. Освен това експертите са на мнение, че две неопровержими доказателства, открити в околностите на Голямата пирамида, абсолютно потвърждават световно разпространената теория за авторството: първо, през 1925 г. източната част, близо до насипа, беше открит напълно обзаведения гроб на майката на Хеопс — Хетеп-херес; второ, през 1954 г. в южната част беше намерен напълно запазен дървен кораб, за който обаче главният консерватор, д-р Хаг Ахмед Юсеф Мустафа, в разрез с повсеместната теория каза следното:

„Ние не знаем на кой египетски цар е принадлежал този кораб.”

Фактически този кораб беше приписан на цар Хеопс не защото бяха открити неопровержими надписи, а напълно своеволно (!), защото той случайно се намирал до пирамидата. На практика не съществуват надписи нито по ямата, от която беше изваден кораба, нито по самия кораб, които биха могли да докажат, че цар Хуфу/Хеопс е поръчал или построил този кораб! Така на всеки бързо ще стане ясно, че еретичната вяра в цар „Хеопс” в действителност се дължи само на гръцкия историк Херодот, както и на британеца Ричард Уилям Хауард Вайс и на нескопосаните резултати на нашите учени, към които широката общественост трябва да се придържа.

Откритото именуване на царя от Р. У. Х. Вайс през 1837 г. в освобождаващите камери на Камерата на царя, освен това, изобщо не гласеше „Медцу”, а — както вече споменах — „Хуфу”. Уж този писмен вариант трябва да е бил само галената форма на името „Хнум-Хуфу” (Хеопс), което египетските каменоделци са използвали, говорейки за царя. Това обаче е безсмислено, защото написаното „галено име на царя” би било престъпление и би оспорило божествения ранг на който и да е фараон. Следователно обозначението „Хуфу” трябва да има друг самостоятелен смисъл. Но какъв?

Има египтолози от миналото, които през 19. век например издигат тезата, че в рамките на египетската история са съществували повече от една личност, носеща „титлата Хуфу”. Най-малкото с помощта на различни текстове може да се докаже

съществуването на 67 „Хуфу жреци“, начело, на които седяло божеството „Хнум“ и които живели векове след цар Хеопс.

Осемнадесет дена след откритието си в Голямата пирамида Вайс също записва в дневника си (9 май 1837 г.) за откриването на актуален „Хуфу почерк“:

„Парче от картуша на Суфис, издялано в кафяв камък, дълъг 15,24 и широк 10,16 сантиметра.“

На 27 май той най-накрая открива двата царски картуша „Хнум Хуфу“ и „Хуфу“ в т. нар. освободителни камери и така подкрепи неотменимото авторско обвързване на Голямата пирамида в рамките на настоящата научна догма. Един реномиран египтолог от Британския музей в Лондон, професор Самюел Вирч провери откритието на Вайс и в една своя експертиза го коментира по следния начин:

„Тези титли вече бяха откривани многократно в гробовете на придворните чиновници от времето на IV. династия. Единият картуш беше обяснен като „Сауфу“ или „Хуфу“. Друг съдържа символа на овена от Хнум, „Богът-създател на хората“, чийто символ може да бъде прочетен като „Сене Хуф“ или „Сене Шуфу“. [...] Един картуш, подобен на онези в камерата на Уелингтън, беше оповестен от Джон Гарднър Уилкинсън още през 1828 г. като принадлежащ на неизвестен цар. [...] Фонетичните елементи, от които той е съставен, вече бяха прочетени от Уилкинсън като „Сене Шуфу“, което той превежда като „Брат на Суфис“.“

Именно това произволно дело беше предприето от Р. У. Х. Вайс през май 1837 г. У. М. Ф. Петри също прави изявление за картушите на Хеопс в своята книга „Пирамидите и храмовете на Гиза“, излязла през 1883 г., към което се присъединиха много именити египтолози, като например Камили Гастон Масперо (1846-1916):

„Трябва да се разглежда като катастрофална теорията, че Хнум-Хуфу било идентично на Хуфу.“

Източно от Голямата пирамида, пред по-малките, т. нар. пирамиди на цариците, в пет двойни редици лежат двойните мастаби на синовете и внуците на цар Хеопс. В първата редица се намират мастабите на принцовете „Ка-Ваб“ и „Хаеф-Хофу“. Последният принц по мнението на египтолозите става цар Хефрен или Суфис II („Хафра“), който уж издигнал втората по големина пирамида. Но може би цар Хефрен никога не е притежавал царската власт, която му се приписва от страна на представителите на научното съсловие. Защото в неговия действителен гроб G 7130-40 — за разлика от пирамидата на Хефрен — всички стени са украсени с барелефи. Така на източната стена на главната зала са изобразени три регистъра с приносители на жертви в памет на починалия. Тук-там принц Хефрен е изобразен заедно с майка си и дъщеря си, които протягат към него лотосово цвете. Тези изображения са своеобразни и странно защо, но напълно отсъстват във вътрешните помещения на пирамидите в Гиза.

Учудващото е, че след като Хефрен на практика притежава огромна пирамида, защо изобщо се нуждае от излишен гроб-мастаба! Единственото интересно нещо от гроба-мастаба за мен е, че при египетското име на Хефрен е спазена „титлата Хуфу“.

Но имало ли е наистина много Хуфу?

Тази за повечето египтолози все още провокираща идея на практика се подкрепя от една пирамида в Лишт. Високата 55 метра пирамида (84 метра дължина на основата) се намира от едната страна на хълма Шейх-Абд-алКвърма южно от Дейр ел-Бахари. Въпреки че години наред експертите имаха проблеми с класификацията на тази пирамида, египтоложката д-р Доротей Арнолд успя през 1998 г. да идентифицира строителя на тази пирамида с един цар от XII. династия (1991-1848 г. пр. Хр.) — Аменемхет I (1991-1975 г. пр. Хр.). Тази местност на пирамидата древните египтяни наричали „ити тауи“ („Хващащата двете държави“) и е интересна с това, че тук също съществува един релеф с картуш на „Хуфу“. Но египтолози като професор Марк Ленър имат готов отговор:

„Сигурно релефът е дошъл от погребалния храм на Хеопс в Гиза.“

Както дотук можахме да видим, в рамките на Първата династия традицията Хуфу изглежда вече е била дълбоко вкоренена. Моето мнение е, че „титлата Хуфу“ би могла

дори да изразява „божественото творение“, което символизира и пирамидите с троичността Хор/Изида/Озирис.

Освен това цар Аменемхет I не е толкова маловажен за египетската история, а възпитан в традициите цар, който се грижел за древните ценности. Той не само е основоположник на XII. династия, но възобновява и разпространява Бог Ра в религията Амон. Тъй като през този период в Египет се ширели чуждите Богове на съседните страни, които дори били толерираше от местното население, цар Аменемхет I създава едно песимистично учение, което предава на сина си Сезострис I. И днес дори се вижда, че стилът на неговата пирамида, според мен, е изкопиран от пирамидите в Гиза.

От основната шахта към гробищната камера става напълно ясно, че преди 3990 години Аменемхет I не е знаел всичко за пирамидите в Гиза, а само е познавал долната част от конструкцията на Голямата пирамида, така че за своята сграда той е използвал единствено модела на долния участък със „скалната камера“. Интересното е обаче, че предполагаемата гробищна камера се намира под равнището на подпочвените води и досега това е възпрепятствало египтолозите да проникнат в нея.

Дали там не дреме някаква древна тайна от времето, когато Египет все още е бия управляван от Богове?

Във връзка с това д-р Захи Хауас заявява:

„Много хора вярват, че би трябвало някаква значима култура да предхожда по време сега известните ни египетски династии. В Гиза обаче не бяха намерени никакви находки, нито отделни предмети или парчета от предмети, които да ни навеждат към извода за някаква изчезнала високоразвита цивилизация.“

Наистина ли не са?

В Pyramidus Abusir се говори за някаква важна част от пирамидален комплекс, която в древните текстове е наречена „Ра-Ше“ („Ra-Sche“). Професор Щаделман интерпретира понятието напълно неразбрано като „царска територия“ и за подкрепа прибегва към понятието „sche en reg a'aa“, което преведено означава „възвишението с енергията на високата къща“. Под това трябва да се разбира някаква форма на енергия, която при всички положения има божествен, а не царски произход. Други надписи обаче я споменават винаги във връзка с „планиране“, „измерване“ и „отваряне“ на „Ше“ и то с описателни имена като „трона на Боговете“, „Ковчег на Боговете“ или „Дойката на Боговете“.

Откъде обаче идва мистериозното понятие и за кое тайнствено място става дума? Професор Марк Ленър счита, че:

„Ра-Ше е свързващото звено между света на Мъртвите и света на живите, при което градът на пирамидите и сакралната територия се свързват със свещената земя. Следователно Ра-Ше е входът или вратата към цялостния комплекс в долината — храмове, пристанища, канали и пирамидния град. Следователно в Гиза някъде в дълбоката пустиня между долината на Нил и високото плато на пирамидите би трябвало да се намира някакъв град от пирамиди.“

Какво трябва да означава това?

Когато между 1891 и 1901 г. разкопки на Германското ориенталистко дружество под опитното ръководство на швейцарския архитект Лудвиг Борхард проучваше едно дълго време известно под името „Пирамидата в Рига“ възвишение край Абу Гураб, под нея беше намерен един голям храм на Слънцето, който по неясни причини се смята за имитация на храма на Ра-Атум в Хелиопол. Цялостната композиция в основата си напомня нормален пирамидален комплекс с храм. Тя разполага с водеща към възвишението алея и с постройка, намираща се на самото възвишение, имитираща позицията на пирамида. Разликата е единствено в това, че върху един квадратен постамент се намира един невисок четвъртит обелиск във формата на подкастрина пирамида. Тази форма на обелиска напомня на един много древен, наречен „Бен Бен“ предмет от Хелиопол, чието означение според професор А. Х. Гардинър етимологично може да се преведе като „излъчващия“. Според Гардинър този йероглифен знак обаче

не символизира непременно лъчите на Слънцето, а „лъчите без връзката на Слънцето“.

За шест царе от общо деветте на V. династия се знае, че са строили такъв вид светилища, при което всяко е носело отделно име — като „За радост на Ра“, „Полето на Ра“ или „Хоризонта на Ра“. Но единствено две от тези светилища до сега наистина са могли да бъдат локализирани: това на цар Усеркаф (2348-2340 г. пр. Хр.), което след смъртта на Борхард беше разкопано от ученика му Хайнрих Рике, и това на цар Ниусерра (2282-2271 г. пр. Хр.), което самият Борхард проучва основно.

Разкритието на тези забележителни постройки доведе до разгорещени дискусии между египтолозите. Всъщност не е много ясно защо един египетски цар след всички други ще издига едно такова светилище с почти същата големина и допълнително още една пирамида само за да даде израз на своето синовно отношение към Бога на Слънцето Ра. Тогава какви са били намеренията му? Проучването на „храма на Слънцето“ на Ниусерра довежда Борхард до систематични разкрития на пирамиди от V. династия, които са разположени начесто една до друга при Абусир, на около два километра на юг.

И в пирамидата на цар Сахуре (2340-2328 г. пр. Хр.) беше направено едно необичайно откритие: от тази пирамидална постройка излиза около 300 метра дълъг отводнителен меден канал, водещ по цялата алея надолу. Куриозното е, че тази медна тръба, напомняща затворен улук, е била използвана не да влива, а да отводнява някаква все още неопределена течност.

Но с каква цел?

Вътрешното изграждане на тази пирамида също е необичайно: стените на гробищната камера и преддверието са покрити с най-древните религиозни текстове на Египет от времето на фараоните. Тези изписани в хоризонтални редици текстове съдържат разгледаните в Глава 3 извадки от афоризмите за отвъдното. Наричат ги — не защото бяха намерени само тук, а и в пирамидите на четирите царя от VI. династия, както и на други места — текстовете от пирамидите.

В пирамидата на цар Унас (2235-2205 г. пр. Хр.) освен това могат да се видят изображения, в които работници вършат занаятчийските си дейности. Най-забележителното и най-трудното за обяснение обаче са изображенията на изтощени работници, които трябва да са умрели от „излъчваща божествена сила“. Египтолозите говорят за бедствията на глад които по онова време трябва да са царели, и с опитите си за интерпретация напомнят за историята на Седемте мъдреци.

Тези изображения ли са причината, поради, която пирамидата на Унас беше затворена за посетители?

Още през 1983 г. на бял свят излязоха голям брой днес все още необнародвани фрагменти от папируси, които произхождат от V. династия. Между папирусите освен това съществуват документи за ежедневните плащания, давани на висшите жреци и на „междинните същества“, които египтолозите превеждат като „пророци“. Когато обаче днес говорим за „междинни същества“, мислим за „ангела пазител“ на божиите войски от Стария завет.

Възможно ли е папирусите да съдържат забранени указания за реалната цел на пирамидите?

За тези папируси професор Гардинър пише:

„Те се нуждаят от задълбочено проучване, за да могат трудно разбираемите ръкописи да бъдат разчетени и за да се определи ясно тяхното съдържание.“

Какво ли трябва да означава всичко това?

Когато изследователите на пирамидите Джон С. Пиринг и Ричард У. Х. Вайс през 1839 г. разучаваха т. нар. „Пречупената пирамида“ на Сенофру (2505-2478 г. пр. Хр.) в Дашур, те наблюдавали едно необичайно явление. Работниците, които разчиствали входовете от руините, получили много висока температура и остра кислородна недостатъчност — когато от тунелите внезапно духнал студен вятър. Два дена вятърът духал толкова силно, че работниците с голямо усилие опазвали лампите си да не

изгаснат. След това вятърът престанал отново така внезапно и до днес никой не е обяснил загадъчната случка.

Пречупената пирамида — за разлика от останалите разполага не само с един, а с два входа. От север един дълъг, наклонен коридор води до тясна пред-камера с издаден таван. После височината на северния вход, в който Р. У. Х. Вайс се оказва с помощта на египетските си помощници, е 11,80 метра и води надолу под наклон 25,24 градуса, където след около 80 метра се стига до пред-камерата. Без обяснима причина пасажът се спуска на дълбочина 20 метра, където се появяват несъмнено обработвани гранитни плочи. След двадесет метра крайт не се вижда и никой египтолог не знае какво трябва да означава това. Но това състояние на нещата не ги интересува особено. След като отдалеченият на 67 метра втори западен вход (висок 33 метра), също пресича основната камера, съвременните египтолози бързо успяха да намерят обяснение за преживяното от Вайс явление:

„След като Вайс накарал да бъдат разчистени камънака и отломките, се появило течение, идващо от западния вход.”

Защо обаче то е престанало едва след два дена и повече изобщо не се е повторило? Според мен отговорът се крие в архитектурата на вече споменатата пред-камера. Защото в част V. на „Хитата” арабските хронисти ни информират, че определени пирамиди в Египет се свързват помежду си с подземни тунели, които се намират на 50 метра под нивото на пирамидите, и там трябва да се намират мистериозните „Порти на пирамидите”. Както видяхме от предходната глава, и районът около сфинкса потвърждава този род предания.

А какво казват нашите египтолози?

Те най-малкото са убедени, че целта на вътрешните тунели на Голямата пирамида била единствено транспортирането на ковчега на починалия фараон до неговия саркофаг в гробищната камера и осигуряването на изход от пирамидата след погребението. Естествено те допускат и подозрението, че многото различни тунели би трябвало да объркват евентуалните крадци на гробове. При това египтолозите често пъти обясняват издигането на такава грамадна постройка, която още през класическия период е била смятана за „едно от седемте чудеса на света”, единствено с намерението да бъде предпазен гроба на умрелия фараон от разбойнически посегателства. Особеното само е, че точно това изискване не се потвърждава от нито една египетска пирамида, включително и от тази на Хеопс.

Този факт не ме учудва особено, защото аз мисля, че египетските пирамиди никога не са били планирани за гробници. Затова нито в двете пирамиди в Дашур, приписвани на цар Сенофру, нито в Мейдум, египтолозите откриват и най-малката следа от саркофаг. Така ваната на саркофага в Голямата пирамида в Гиза в т. нар. Камера на царя би трябвало вече да е била внесена, преди камерата да е била облицована с девет плоски, 45-тонни гранитни плочи. Защото тя не е била транспортирана през изкачващия се тунел, тъй като е по-широка с няколко сантиметра, и следователно изобщо не би могла да бъде пренесена през тунелите.

Но и категоризирането на новата пирамида на Микерин заплита египтолозите във все по-объркани противоречия. През пролетта на 1998 г. стана известно откриването на една нова 54 метрова пирамида в Гиза. Тя се намира югоизточно от известната на всички пирамида на Микерин и едва сега се проучва. При това тази постройка е регистрирана още през 19. век от У. М. Ф. Петри и единствено заради трудната ѝ категоризация от страна на експертите повече не беше вземана под внимание. Но през 1999 г. избухнаха ожесточени спорове между египтолозите, вследствие на което бяха формулирани различни гледни точки за категоризацията ѝ, и беше определено името на царя, който да бъде вписан в учебниците. Някои от египтолозите я смятат за гробница на една от съпругите на Микерин, а други смятат, че фараонът още от началото е построил две пирамиди, от които едната служила за гробница, а другата — за кенотаф. Доктор Хауас естествено взе думата по отношение и на тази теория:

„Моето мнение е, че тук става дума за чиста култова пирамида, в която царят сменял одеждите си и поставял задължителната емблема, която трябвало да носи по време на ритуалните церемонии.“

Направо потресаващо! Значи в Гиза има пирамида, която не е била издигната за гробница — както принципно от страна на египтолозите винаги се е твърдяло, а за „гардероб на фараона“! Може би и строежът е бил спонсориран от един египетски жрец на име Карл Лагерфелд?! Така значи работят днешните египтолози, когато развиват своите революционни теории... — Сами преценете дали подобни твърдения са правдоподобни!

Но каква тогава е целта на пирамидите?

В Глава 2, 2а на своето произведение „География“ гръцкият историк и географ Страбон (63 г. пр. Хр. — 30 г. сл. Хр.) ни съобщава за посещението си през 24 година пр. Хр. на пирамидите в Гиза. От този текст разбираме, че при пребиваването си той се озовал пред един официален вход от северната страна на Голямата пирамида. Той се състоял от една обръщаща се каменна плоча, която можела да бъде отворена, при това обаче толкова прецизно прилепвала към външния зид, че човек едва ли можел да я забележи отвън.

По-нататък Страбон ни информира, че този малък отвор откривал входа за много тесен, нисък и подобен на шахта тунел. След 111 метра този тунел отвеждал до една скална камера, лежаща на 50 метра дълбочина под основата на пирамидата. По никакъв начин обаче не се споменават Голямата галерия или камерите на царя или царицата, които той трябва да е срещнал при влизането си в пирамидата. Или информаторът никога не е прекосявал вътрешността на пирамидата, или по онова време още не е бил известен входа към останалите помещения.

Въпреки че египтолозите подкрепят теорията, че 150 години след смъртта на Хеопс крадците на гробове вече би трябвало да са проникнали в Голямата пирамида, изглежда, че по времето на Страбон неизвестните натрапници никога не са стигали по-далеч от скалната камера. Остава разпечатан единствено тунелът — от горе до долу, известен под името „Шахтата на крадците“, който отвежда от камерата до преддверието на Голямата галерия; и както досега той остава неразрешена загадка в цялостното изследване на пирамидите. Дори и реномирани експерти от време на време отново да издигат теорията, че след изпълняването на погребалната церемония и запечатването на пирамидата този тунел осигурявал на жреците и на придружаващите ги лица пътя навън, за мен това обяснение си остава чиста безсмислица.

Според моите изчисления на 12-те лица, придружаващи погребалната церемония, използвайки елементарни медни сечива, при 18 часа работа на ден, щяха да са им необходими повече от осем месеца само за да разпечатат тази шахта.

Но с какво са се изхранвали в продължение на осем месеца? Преди всичко откъде са намирали питейна вода, с която биха оцелели? Къде са пребивавали в тази тъмница и къде са техните отпадъци, от които след хилядолетия няма и следа?

Следователно който и де е изкопал шахтата, трябва да е имал по-различна причина от тази да напусне превърналата се в затвор пирамида. Възможно е едва в по-късен момент, с помощта на все още наличните планове на пирамидата, затворените в пирамидата персони да са преминали през намиращата се пред Камерата на царя („преградения каменен проход“) гранитна плоча и от непонятни до момента подбуди да са преградили обратния път. Това е пътят, където д-р Хауас откри нов проход към една до момента неизвестна камера, която искаше да предостави за туристически цели още през лятото на 1999 г. Преди да продължим с този проблем, искам да обърна внимание, че считам сведенията на Страбон най-малкото за доказателство, че преданията за офанзивата по отварянето на пирамидата на арабския халиф Абдалах ал-Мамун от 813 година сл. Хр. не трябва да се категоризират като ориенталски приказки, както твърдят египтолозите. Принципно с това не се накърнява непременно историческото ядро на тези предания, а по-скоро фантастично изглеждащите открития като „нечупливо стъкло“, „неръждяващ метал“ или „древни небесни карти“. Тези и

други предмети, следователно, трябва да са били съхранявани в тайните камери на пирамидите, които впрочем могат да бъдат достигнати чрез споменатата вече гранитна плоча.

Но какво е значението на легендите за тайните камери?

От херметическите писания научаваме, че Бог Тот владеел тайните на небето и ги е записал в свещени книги, които както изглежда погребал на Земята в някакво „тайно помещение“, за да ги търсят бъдещите поколения. Тайното скривалище обаче било толкова добре замислено, че само истински достойните били в състояние да го открият. В книгата си „Звездната порта на пирамидите“ разгледах подробно този въпрос и посочих три архитектурни особености в тунелите на Голямата пирамида, където е възможно да се намират още три други камери. Броят на всичко седемте камери се подкрепя не само от швейцарския египтолог Ерик Хорнунг, но и от египетската книга „Sjrw“, както и от един надпис за Тот от Гебелен. През 1907 г. американският археолог Луис П. МакКарти вече каза, че е убеден в съществуването на поне три неоткрити камери в Голямата пирамида. Съгласно неговите проучвания те се намират на 75., 100. и 120. каменно ниво. МакКарти освен това е и първият западен философ, който е на мнение, че от североизточния ъгъл на Голямата пирамида започва подземен тунел, който води до сфинкса. Френският строителен инженер професор Жан Каризе наистина успя през 1996 г. да докаже това чрез своите сеизмологични изследвания, но и това откритие се премълчава от египтолозите. Но защо?

Може би защото в действителност пирамидите приютяват в себе си една смъртоносна тайна, която има връзка с тайните камери.

Още преди 25 години австралийският строителен инженер Робърд Балард предложи своята абсолютно нова теория, че цялата архитектурна композиция от пирамиди в Гиза е построена върху множество катакомби и че освен още камери под земята имало и безброй галерии. Тази теория напълно се подкрепя от пирамидите в езерото Мориси (Moerissee), които разполагат с обширни жилища за жреците и стражите на пирамидите в множество подземни етажи. Както се уверихме и местността около сфинкса е прорязана от подземни тунели и съответно потвърждава теорията на Балард.

По-нататък австралиецаът размишлява, че голяма част от варовиковите блокове, необходими за строежа на пирамидите в Гиза, биха могли да са дошли от тези катакомби. В тази връзка Балард предлага на платото Гиза да се инсталира мощна сонда, която да извърши опитни пробиви на дълбочина 70-100 метра. Предложението се основава на убеждението му, че подобни сондажи ще потвърдят „наличието на подземен град“. Освен това ще се локализират и прилежащите съединителни шахти на пирамидите, които жреците и надзирателите използвали. Докато в очите на външностоящия зрител пирамидите биха създали впечатлението по-скоро за внимателно запечатани гробници, Балард допуска, че целта на херметическото затваряне е да спусне воал на тайнственост върху вътрешните помещения и скривалищата. Никой не забелязвал как те пресичали вътрешността на постройката по подземния тунел и после по пътища, известни единствено на самите тях, се изкачвали до самия връх на пирамидата,

Какво наистина премълчават египтолозите?

От февруари 1998 г. до юли 1999 г. служителите на Египетското управление по антично наследство затвориха Голямата пирамида в Гиза за каквито и да било посетители. Уж се провеждала реставрационна дейност по отстраняване на солните отлагания, причинени от влагата и дъха на посетителите. После трябвало да се обезопасят около 300 пукнатини по стените на Голямата галерия, а след това на базата на френски технологии да се инсталира нова вентилационна система, както и нова осветителна система.

В действителност обаче бяха открити още нови, неизвестни досега помещения и по официален път всичко беше нагласено така, че тези открития впоследствие да бъдат

потулени. Дори д-р Захи Хауас потвърди тези открития и докато течеше реставрационната дейност през септември 1998 заяви:

„Камерата на царя, както и едно ‘друго помещение’ първо ще бъдат приведени в изправност и след това ще бъдат отворени за туристи.”

Що за ‘друго помещение’ е това?

Най-значимата находка на 90-те години беше преграждащият камък, открит чрез Уриаут-робота на мюнхенския инженер Рудолф Гантенбринк в южната шахта на Камерата на царя в Голямата пирамида. Гантенбринк успя да докаже, че южната шахта води под ъгъл 40 градуса 60 метра във вътрешността на пирамидата и следователно е доста по-дълга, отколкото се предполагаше. В допълнение на края на шахтата той откри досега непозната за археологията структура — нещо като „преграда с меден обков”. Професор Щаделман идентифицира обкова на йероглифи, които можело да се интерпретират като „Слънчевия чадър на царя” или „Силния жезъл на царя”.

Тази доминираща фантазия у египтолога направо пленява и оставя без дъх. От въпросния блокиращ камък до външната страна на пирамидата всъщност има 17 метра, където би могло да има още тайни помещения. Това обаче, смятат изследователите, би било прекалено фантастично!

Рудолф Гантенбринк винаги може да съобщи за безброй кухи пространства в рамките на Голямата пирамида, които според него обаче са резултат от недостатъците при строежа и не представляват специално създадени помещения. При проведените от мен проучвания през 1997 г. аз също успях да разгледам едно подобно на камера помещение, което се намира в северната част над Голямата галерия и за чието съществуване не може да се намери и ред в специализираната литература!

Една втора, също толкова слабо разглеждана теория беше представена през 1994 г. от белгиеца Робер Вовал и британеца Ейдриан Гилберт в книгата им „Загадката Орион”. В нея двамата непрофесионалисти предлагат обяснение за възникването на пирамидите в Гиза. Те посочват, че трите пирамиди в Гиза отразяват трите звезди в съзвездието Орион и че космическият образ на Орион с допълва и от други египетски пирамиди. В това авторите виждат отразения образ на Озирис.

Третата теория е резултат от моята работа, която обаче едва ли щеше да възникне, ако не бяха предходните проучвания на споменатите по-горе изследователи. Аз твърдя, че вярата на древните египтяни в отвъдното се опира на някаква отминала космическа одисея, която за по-новите поколения е останала абсолютно неразбрана и грешно интерпретирана. Написаното в египетските книги за подземния свят, а и текстовете от пирамидите, добиват смисъл едва тогава, когато преданията бъдат проектирани върху скритите пътища на космоса. Изходната точка в тази теория започва от Слънчевата система Сириус и завършва на нашата Земя, а може би е обратното. Защото макар в културата на древните египтяни Слънцето да играе очевидна роля, тази цивилизация по странен начин получава своите импулси единствено от звездите. При това пирамидата е била подходящият символ за едно общество, чието духовенство е посвещавало само отделни хора в знанията за космоса. Познанието за звездите, за разлика от звездобройството, е било запазено за истинските учени. Освен това древното знание на египтяните се е стремяло да обхване всичко чак до звездите като символ за границата на видимото. Ето защо всяко действие от страна на древните жреци има световно и космическо значение. В египетския начин на мислене всъщност нищо не е било оставено на случайността или произвола. Всяко нещо е имало смисъл и значение! Затова е било и усилието предопределената цел да бъде пазена в тайна от идващите поколения.

Но защо всичко е било толкова тайно? Може би и тук една забранена находка от 40-те години би ни помогнала с отговора.

Американският египтолог професор Джеймс Хенри Брестъд (1865-1935), който първоначално искал да стане свещеник, осъзнава през 1891 г. своята слабост към египтологията. Само година по-късно той заминава за Берлин, за да следва при известния германски филолог професор Адолф Ерман. След това започва кариерата

му на учен, един от най-реномираните между египтолозите, при което успешната кариера на американеца станала възможна единствено с финансовата подкрепа на Дж. Д. Рокфелер младши. Рокфелер младши и Брестъд всъщност поддържали приятелски взаимоотношения. Благодарение на едно щедро дарение от страна на Рокфелер през 1924 г. в САЩ става факт първата катедра по египтология. С допълнителната финансова помощ на Рокфелер Брестъд успява да превърне Oriental Institute of Chicago в един от водещите факултети на Новия свят.

Но кой или какво е накарало Рокфелер младши да забележи Брестъд?

Интересът към египтологията възниква у Брестъд още на четиринадесет годишна възраст по време на професионалното му обучение за аптекар. През август 1881 г. той се запознава с някой си Едуин Смит, който е член на масонска ложа и той разказва на младия помощник за нея. Това е същият Едуин Смит, който през 1869 г. успява да се сдобие с един от най-известните медицински папируси на Египет, преведен през 1930 г. година от младия аптекарски помощник, вече в ролята на известен египтолог. Възможно е и тесният контакт на Брестъд с Рокфелер да се дължи на активната масонска дейност на последния. Но и британски изследователи, като например У. М. Флиндърс Петри и неговият баща Уилям, са членове на този братски съюз. Самият полковник Р. У. Хауърд Вайс и неговият изследователски екип са били масони. Списъкът може да бъде разширен към Германия, а и към Франция и може да бъде попълван до 2001 година, от който обаче предимно от основания свързани с обема, ще се откажа. Накъде обаче водят следите на Брестъд? През лятото на 1906 г. в Лондон се срещат У. М. Ф. Петри и по онова време 40 годишният Джеймс Х. Брестъд. Дали и тази среща е била свързана с общата среща на британската масонска ложа, днес вече не е възможно да се твърди категорично. Във всеки случай Брестъд е бил придружаван от един млад мъж; на име Джон Ора Кинеман (1877-1961), който също така се запознава с У. М. Ф. Петри. Тези срещи, осъществили се още преди Първата световна война до 1995 г. тънат в неизвестност. У. М. Флиндърс Петри и Джеймс Х. Брестъд еволюират до мастити египтолози и оттогава насам те определиха картината на научната догма.

Дори и след смъртта на археолога Джон О. Кинеман, ако погледнем назад, също ще забележим неговата успешна кариера. Като вицепрезидент на Society of the Aposcrapha и на Victoria Institute of Archaeologists той би могъл да възхити доста хора. Освен това той е бил редактор на пет различни специализирани издания, както и главен редактор на реномираните American Antiquarian и на Oriental Journal. Малко преди смъртта си Дж. О. Кинеман основава дори фондация на име Kinnaman Foundation for Biblical and Archaeological Research, ръководена днес от Албърт Дж. МакДоналд. Като директор на фондацията американецът Стивън Мелер от 1994 г. се грижи за наследството на Кинеман. При инвентаризация на имуществото Мелер попада на голямо количество скици и доклади от изследователските експедиции на археолога, ходил впрочем до Египет. От 1929 г. Кинеман посещава осем пъти Египет и освен това шест пъти се е срещал с У. М. Ф. Петри, както и два пъти с Дж. Х. Брестъд. Това естествено не предизвикало никакви подозрения, докато не се появила една магнетофонна лента на Дж. О. Кинеман със запис на някакво съвещание. Това съвещание се оказало запис (по-скоро инцидентен) на една среща на масонската ложа на северна Калифорния през 1955 г., на която Кинеман изнася доклад. Съдържанието ѝ говори за изключителни открития, които Кинеман заявява че е направил заедно с У. М. Ф. Петри през пролетта на 1938 г. в Голямата пирамида:

„В пирамидата съществуват доказателства, които са на 45000 години.“

Кинеман и Петри освен това разпечатали едно помещение в Голямата пирамида, известно още от 1925 г., чието съдържание накарало изследователите да помълчат доста време. Това помещение граничи с две други камери, които отвеждат в южна посока. В тях трябва да е имало планини от пергаментови свитъци с непозната писменост, както и непозната техника, „... непринадлежаща на този свят“. Дватама изследователи имали възможността да влязат още четири пъти в камерите, преди У. М. Ф. Петри да почине.

Трябва ли наистина да приемаме сериозно тази информация?

По принцип това звучи не само съмнително, но и напомня за филм на Роланд Емерих. Защото освен пергаментовите свитъци в камерите трябва да е имало антигравитационни машини, които истинските строители на пирамидата трябва да са оставили на съхранение. На въпроса защо тогава във връзка с това сензационно разкритие няма публикувано нищо, отговаря Кинеман, който подобно на Петри, стига до убеждението, че човечеството все още не било готово за подобен род технология:

„Ние положихме клетва, да не съобщаваме нищо докато сме живи.“

За съжаление днес не е много ясно дали и професор Джеймс Х. Брестъд е посветен в това откритие. Във връзка с това, завършвайки проучванията си през 1997 г., Стивън Мелер изглежда малко объркан:

„Странно е, че в записките на Флиндърс Петри не може да се открие нито едно указание за срещите му с Кинеман. Индиректна връзка обаче съществува: по едно и също време те принадлежат на една и съща масонска ложа.“

Ако Джон О'Кинеман не беше постигнал толкова много през живота си, човек би могъл да го заподозре, че разказва за мечтите си.

Но така съвременните експерти — без да са проучили добре всичко — упрекат археолога в „старческа деменция“, без никой повече да вземе насериозно този странен доклад и да го проучи.

Какво става тук? Или точно на това място, както в случая с Гантенбринк, абсолютно случайно беше разкрита още една част от Забранената египтология?

При проведените през 1993 г. от мюнхенския инженер Рудолф Гантенбринк проучвания на Голямата пирамида в южната шахта на царската камера беше открит преграждащ камък покрит с меден обков. Но въпреки че самото откритие трябваше да коригира валидните до момента теории за съществуването на една задънена, водеща само шест метра в тялото на пирамидата шахта, д-р Хауас като отговорен директор на Гиза каза пред международната преса:

„Аз не вярвам, че това е врата, и със сигурност зад нея няма нищо!“, а професор Щаделман додаде още малко и заяви самоуверено:

„Да се предполага наличието на нещо зад преградата е глупост!“

Непосредствено след откритието си Рудолф Гантенбринк беше изключен от бъдещите проучвания на пирамидите (!), а през март 1996 г. Хауас даде объркващо интервю на Egyptian Gazette:

„През септември 1996 г. с подкрепата на NASA и с един международен екип, ръководен от д-р Фарук ел Баз ние ще отворим вратата.“

BBC London трябваше да получи правата за телевизионното излъчване и се говореше, че било планирано да има и живо предаване. Но както всички знаят, оповестеното телевизионно предаване не се излъчи, въпреки че канадският предприемач Amtex and Spar Aerospace разработи специално техническата апаратура за планираната интервенция! Amtex не е каква да е фирма — още през 1986 г. тя създаде хващащото рамо на американската космическа совалка. Другото в случая е, че след работната 1997 г. тази фирма обяви банкрут и вече не съществува!

Защо тя беше затворена?

Посредник на Amtex за Египет беше немско-канадският бизнесмен Петер Цууринг, който във всеки случай калкулира планирания проект по отварянето на десет милиона долара (!). Цууринг също прави изявления, подобни на тези на д-р Захи Хауас:

„Аз работя с един частен египетски бизнесмен, който е личен приятел на д-р Захи Хауас. Какво ще излезе най-вече от проекта, ще разберете на живо от телевизията.“

Египетският бизнесмен беше не някой друг, а племенникът на изследователя на NASA д-р Фарук ел Баз. Въпросът, който се налага почти от само себе си, е следният:

Защо след толкова труд, планове и подготовка опитът за отварянето не се състоя?

По данни на господин Ямал, който работи за Управлението по антично наследство в Египет, блокиращият камък вече е бил отместен през есента на 1996 г. с помощта на създаденото специално за този проект превозно средство-робот с името Daedalus. Според него шахтата не свършвала с камера, а под ъгъл 90° и във формата на „Т“ (в

дясно и ляво) водела още нататък в тялото на пирамидата. В новите изследвани участъци египтяните дори намерили помещение с размери четири метра на височина, два метра на ширина и пет метра на дължина. Това помещение от една страна има връзка с блокиращия камък на Гантенбринк, а от друга то преминава през гранитната плоча пред Камерата на царя. Тези данни очевидно не се потвърждават от Захи Хауас, тъй като в едно друго интервю от 14 февруари 1998 г. за Art-Bell-Radio-Show той съобщи за новата акция по отварянето в Голямата пирамида, която била насрочена за май 1998 г.

В тази връзка също така трябва да се отбележи, че след успешното радиопредаване (подобно на фирмата Amtex) през 1998 г. трябваше да преустанови своята дейност! Отново случайност?

Според д-р Хауас всичко обаче минало добре: „Подобно на мен и Марк Ленър египтолозите от целия свят имат една и съща цел: ние вярваме, че обществеността има право да научи истината. Ние наистина работим педантично с пирамидите и на целия свят казваме единствено истината.” Чия истина? В разрез с Хауас професор Дитрих Вилдунг всъщност признава нещо друго:

„Това, че египтологията е една за всички хора са празни приказки!”

Както по-нататък Хауас разяснява, целият район около пирамидите трябвало да се затвори за туристи единствено между февруари и май 1998 г. Плануваните три месеца в крайна сметка се оказаха 17. При това разговорите между Хауас и Рудолф Гантенбринк продължиха, в които германецът преживял „ориенталска закъсация”. Въпреки че блокиращият камък отдавна беше отстранен, Хауас продължаваше да му прави предложения за проучване на евентуалните помещения зад преградата.

Но дали това щеше да е така, ако преградата вече е била отстранена?

Въпреки че Хауас разказва за нови видеозаписи и показва на Гантенбринк тези касети, археологът смята, че от март 1993 г. блокиращият камък се намира все в същото положение. Гантенбринк ми каза, че египтяните не разполагали с „ноу-хау” за практически проучвания. Но тогава отново възниква въпросът:

Върху какво тогава се работеше в продължение на 17 месеца и то при такава секретност?

Ако човек влезе в Голямата пирамида от днешния ѝ вход, след около 15 метра дългият 106 метра, слизащ надолу под ъгъл 26,5° тунел води под постройката. Тук има една издялана в естествената скала незавършена камера. Тя е дълга 14,08 метра, широка е 8,36 метра и най-високото ѝ място достига 5,08 метра. От тази камера до югоизточния ѝ ъгъл отвежда една допълнителна шахта, дълга 16,41 метра, която след една чупка надясно привидно завършва в задънена улица. Още през 40-те години на 19. век в центъра на тази камера британският изследовател на пирамидите Ричард У. Х. Вайс успя да открие една 10,40 метра дълбока, подобна на кладенец шахта. Тъй като краят ѝ не се виждал и работническата група отказала да продължи с разкопките, изследователските дейности просто били изоставени и до преди няколко години никога повече не били продължавани. Френският археолог д-р Анри Похан пресметна, че след още 27 метра под постройката преминава река Нил, както твърди и гръцкият историк Херодот. Въз основа на геометрични разсъждения датският архитект Хуберт Паулсен също стигна до извода, че всяка следваща камера, намерена в Хеопсовата пирамида, по всяка вероятност лежи под шахтата-кладенец.

Френският строителен инженер професор Жан Керисел успя да посочи освен подлезът между сфинкса и пирамидата, дълъг 700 метра, и още една аномалия в постройката:

„Под пода на слизащия тунел ние открихме една строителна особеност, която би могла да представлява тунел, ориентиран на югоизток-северозапад, чиито таван се намира на такава дълбочина, която слизащият тунел би достигнал, ако беше по-дълъг.”

Това обаче съвсем не било всичко! На западната страна на слизащия тунел, на около шест метра преди входа към незавършената камера, минава друга вертикална шахта с напречен разрез 1,20 x 1,40 метра под ъгъл от 30 градуса надолу.

Преди египетските власти през юли 1999 г. да предоставят достъп на ограничен брой туристи до Хеопсовата пирамида, там се работеше в секретност. До средата на март 1998 г. на западната страна на постройката имаше голямо бяло платнище, с което пирамидата беше покрита. Казват, че уж ремонтирали пукнатините, които били резултат още от взривовите на Вайс.

Защо тогава в района на пирамидата, абсолютно бяха забранени фотографските снимки?

При това западната страна на пирамидата изобщо не е тази, която е била взривена през 1837 г. от хората на Вайс търсеци откриването на евентуален вход, а напротив — южната!

Доколкото ми е известно в работата освен сътрудниците на SRI участвала и NASA. Освен това в екипа участваше и една японска делегация от университета в Уасада, както и археолози и техници на Френската академия. Германия също беше представена от членове на университета в Саарбрюкен, на които бяха поверени дейностите по пирамидата и сфинкса. При работата в пирамидата многократно бяха изнасяни тонове камънаци от вътрешността на постройката, които бяха откарвани от множество тежкотоварни камиони с тегло 3500 кг. В допълнение египетските учени вкараха в пирамидите две хидравлични помпи, чиято цел не беше обяснена по никакъв начин.

В един разговор между Рудолф Гантенбринк и д-р Захи Хауас, проведен през март 1998 г., ставало дума за всички тези странни процеси. Както ми разказа Рудолф Гантенбринк, според официалното египетско становище естествено нямало нищо, което да можело да се нарече „особено“. Хауас му обяснил, че камънака дошъл от разчистванията на въздушните камери в Камерата на царя и че помпите били, за да създават високо налягане, с което отстранявали графитите на неразумните туристи от стените на камерите. Дори и хващащото рамо на фирмата Amtex не било необходимо за работата по сфинкса, а било използвано при проучванията на шахтите в пирамидата. Били заснети дори видеофилми, които обаче засега не можели да бъдат предоставени на Гантенбринк.

Но във всичко това няма никакъв смисъл! Хауас вече знаеше, благодарение на проучванията на Гантенбринк, че шахтите са много по-дълги в сравнение с участъците, които биха могли да се достигнат с дългото само девет метра хващащо рамо на Amtex. Рудолф Гантенбринк може и да се е убедил от приказките на Хауас — аз обаче не!

Значи ли, че всичко е станало по този начин?

Между 1946 г. и 1990 г. в рудните територии на източна Тюрингия работеше съветско-германското Акционерно дружество Бисмут, уж, за да търси единствено тежкия метал бисмут. През тези 44 години в планината бяха прокопани множество километрични тунели, както и шахти, дълбоки стотици метри. Но името на това акционерно дружество беше само камуфлаж; защото реално то не търсеше бисмут, а вместо това разкриваше уранови находища, например с тубернит, за съветската атомна програма. Така фирмата от ГДР Бисмут за четиридесет години се издигна до третата по големина фирма-производителка на уран в света. Всичко това стана известно едва когато след обединението на Германия акционерното дружество беше закрито през 1991 г. Също така стана ясно, че под земята е останало голямо количество уранова луга с отровни, радиоактивни седименти, които сега застрашават подпочвените води на източна Тюрингия.

Учени от Научния център Росендорф (FZR) в Дрезден през ноември 1999 г. предложиха санираща концепция, с която да изчистят земята от всякакви радиоактивни седименти. Всъщност още през 1993 г. в заразените с радиация скални насипи бяха открити бактерии, които са резистентни към радиоактивността и токсичността. Доктор Соня Селенска-Побел обясни:

„Някои от тези щамове бактерии могат да свързват урана и да го отделят от останалите вещества. Друг един щам дори може да превърне смъртоносния уран-6 в уран-4.“

Но това, което може би има директна връзка със секретната работа в пирамидите, е едно изказване, направено през 1999 г. от временния директор на института FZR, д-р Герт Бернард:

„Ние разширяваме биотехнологичния метод с употребата на бактериални щамове за опити на NASA, които през последната година бяха използвани в Египет. Продължаваме да го развиваме и се надяваме, че новият метод ще доведе до инсталиране на филтри, които ще почистват замърсените с уран води, или до деконтаминация на радиационните области.”

Дали той има предвид проведените през 1998 е. изследвания на пирамидите?

Още през 1965 г. д-р Лаурен Язолино от университета в Бъркли подхвърли идеята в Хеопсовата пирамида да се сложи някакъв вид радар, за да се потърсят неоткрити досега проходи и помещения. Към тази идея го тласнал британецът Уилям Кингсленд с двутомното си произведение за Хеопсовата пирамида. В него последният предлага в Камерата на царя да се излъчат радиоимпулси с дължина на вълната пет метра и, установявайки силата им в приемника, да се намерят евентуалните неизвестни кухи пространства. Съвместно с професор Луис Уолтър Алварес от университета в Калифорния се създава своеобразен проект за проучване на камерите и въодушевено се търсят спонсори, които през следващите три години в крайна сметка били убедени, че:

„По-младите архитекти, така ми се струва, ще се откажат да осъществят идеите си за Хеопс. Може би това ще доведе до по-успешен резултат в бъдеще.”

Тоест не били спонсорирани експериментите за Хеопсовата пирамида, а тези за пирамидата на Хефрен. Това също изглеждало смислено, защото тогава се смятало, че камерите в Голямата пирамида вече били известни. Пирамидата на Хефрен обаче объркала експертите, защото винаги е било странно как такава огромна постройка разполага единствено с едно основно помещение. С радарите, поставени във вътрешността на монумента, Аварес имал намерение да измери мюонните частици и след това да запише импулсите на магнитен носител. Радарите били снабдени с много алуминиеви платки и освен това чувствителността им била редуцирана в такава степен, че да отчита единствено мюоните, които след преминаването си през камъка на пирамидата носят в себе си 10 милиарда електронни волта енергия.

Когато данните от измерванията в пирамидата на Хефрен станали известни, били пресметнати резултатите. Малко зашеметен египтологът д-р Арм Гонейд каза за тях следното:

„Това, което действа във вътрешността на пирамидата, противоречи на всички закони на физиката!”

Джон Тунстал, който трябвало да напише доклад за тези експерименти, също прави необичайно изявление:

„Но не беше ли объркана работата на тези модерни технически уреди от някаква превишаваща човешкото въображение сила?”

И още веднъж; д-р Гонейд:

„Или геометрията на пирамидата се отклонява от всички известни закони и това доведе до смущаващите резултати в нашите изследвания, или пък сме изправени пред необяснима загадка!”

Но какво се е случило?

Уредите отчели някакъв необичаен енергиен източник, чието действие било подобно на Слънцето, който обаче не се намирал над хоризонта, а под нивото на пирамидата. Дали изследователите са открили тайнствения „Раше”? Първоначално експериментът всъщност бил организиран така, че пропагандният ефект трябвало да подкрепи както египтологията, така и електронната индустрия, и то особено IBM. Идеята била — както по-късно в случая Гантенбринк — следователно не на всяка цена да бъде направено откритие, а само да се обърне внимание върху самия експеримент и така да се осигури медийният интерес. Но в действителност електронните уреди на IBM установиха наличието на още системи от тунели и помещения в пирамидата на Хефрен, които д-р Язолино коментира така:

„Винаги, когато неонът в радара се изразходеше, на телевизионния екран се появяваха тъмни петна, които приличаха на камери.”

Но по-късно професор Алварес се опита отново да се върне, преди нещата отново да потънат в забрава:

„Уредите бяха напълно изправни. В района на разположения на 35 градуса конус, който беше сканиран от радара, не показва никакви индикации за каквито и да било тунели или камери.”

Замерванията във всеки случай бяха проведени в ъглов периметър от три градуса, при което измервателното поле над един поставен на върха си конус с ъгъл от 70 градуса до главната камера на пирамидата достигнаха средно 84 мюонни удара. Доктор Гонейд отново беше малко объркан относно експериментите:

„Човек може да го нарече както си иска — окултизъм, проклятие на фараоните, вълшебство или магия, но във всеки случай в пирамидата действа сила, която изглежда, че не признава физическите закони.”

Но пък в Америка Алварес не само, че отхвърли всички описанията за случилото се, но още веднъж разказа за доверието си в научната способност на египтянина Амр Гонейд. После той обясни, че го канел за едногодишна съвместна работа в неговата лаборатория в Калифорния:

„Ако и за секунда бях допуснал безсмислиците, които му приписват, за истина, никога нямаше да го подтикна да работи за моя изследователски екип.”

Изгодното предложение просто накара лошо заплатеният египтянин да замълчи.

Дали този конспиративен начин на работа може да се нарече наука?

През март 1999 г. един читател ми съобщи за революционна статия, която била публикувана в булевардната преса под името „Шестте тайни на Хеопсовата пирамида”. Моите разследвания обаче показаха, че в немскоговорящия регион не можеха да бъдат намерени нито отговорният редактор, нито репортерът на предполагаемия археолог. След безброй разговори с редакцията на Соуре госпожа Зерфас най-накрая ми съобщи, че статията била заимствана от американско списание и отговорният археолог, който съобщавал за Хеопсовата пирамида, бил използвал псевдоним още в американския оригинал, но той наистина работел там.

За какво изобщо става дума в статията?

Един археолог от университета в Саарбрюкен, д-р Хелмут Вернер, както се твърди, бил проучвал вътрешността на Голямата пирамида заедно с трима свои колеги през април 1998 г. Изследователите успели да извършат сеизмографски замервания и с помощта на уреди с инфрачервена светлина локализирали над 200 изкуствено създадени кухи помещения в тялото на пирамидата. Последвалите вълнови изследвания през август 1998 г., за които били използвани специално създадени за целта рентгенови апарати, потвърдили наличието на тези помещения. Интересното в историята е, че още през 1987 г. професор Закуджи Йошимура и неговият екип от университета в Уасада съобщиха за подобен брой кухи помещения. Въпреки че откритията на японца бяха публикувани в доклад от 60 страници, до днес официалната египтология не им обръща никакво внимание.

В относително фантастично звучащия изследователски доклад от февруари 1999 г. д-р Бернер заявява, че:

„Египтяните са се научили да пазят тайните си от чужденци. В лабиринта от проходи и камери те са поставили многобройни смъртоносни капани, които функционират перфектно и до днес.”

Освен това Бернер съобщава за хиляди останки от скелети, които изгнили във вътрешността на пирамидата през последните векове. Следователно не би могло да става дума за мумии на египетски фараони и техните умрели членове от семейството, а за труповете на крадци на гробове, авантюристи и изследователи, които станали жертва на хитрите изобретения на строителите на пирамидите. Освен това д-р Вернер разказва за използването на видеоробот, който абсолютно би могъл да се окаже същият, разработен от канадската фирма Amtex and Spar Aerospace:

„В една шахта, чиито диаметър е едва колкото кюнец и отвежда вертикално нагоре, изпратихме един управляван дистанционно и с вградена видеокамера мини-робот. След като измина около 150 метра веригите му забуксуваха в някаква камера. Там ние заснехме планини от пергаментови свитъци с непознати писмени знаци.”

Дали това е откритата от Кинеман и Петри тайна камера?

За разлика от проведения от Рудолф Гантенбринк и Германския археологичен институт в Кайро Uruaut-проект, в проекта Daedalus трябваше да се изследват абсолютно нови участъци на пирамидата. Но тези описания звучат странно, а и фантастично:

„Надявахме се, че с хващащото си рамо роботът ще успее да извади на бял свят документите. Но се случи нещо непонятно: топлинните му датчици изведнъж показаха нагорещяване над 1000 градуса. Гледайки монитора станахме свидетели как роботът се превърна в буца разтопен метал. Видео-връзката се разпадна!”

И досега не е неизвестно какво би могло да предизвика такава горещина. Но съгласно записки от пътеписи от 10. век още преди 1000 години от върха на Хеопсовата пирамида трябва да са „... излизали зелени лъчи”. Тайнственият д-р Хелмут Бернер също разказва особени неща:

„Преди няколко дни трима наши изследователи откриха стенна рисунка в един от тунелите на пирамидата, от която изпъкваше едно странно светещо око. Когато мъжете го докоснали внезапно се отворила една стена. Зад нея имаше стръмно стълбище, което водеше право надолу. Изследователите слязоха 123 стъпала и достигнаха врат от чисто злато! Досега не сме успели да отворим тази врата, единствено успяхме да разчетем йероглифите, които бяха издълбани в нея.”

По-нататък д-р Бернер съобщава за някои подстъпи, които трябвало да водят до непознатата засега камера, която те проучили:

„Ние знаем единствено, че от външната стена на пирамидата към това помещение водят само незначителни, с дебелина на сламки канали. През тях душата на фараона трябва да е попадала направо на небето, за да се венчае там с Богинята на египтяните. Досега сме открили само три подобни шахти. Ако човек мислено ги удължи по продължение на тяхното движение, те посочват трите сини Слънца в небето на Орион, които са отдалечени на около 200 милиона светлинни години от Земята.”

Още през януари на 1972 г. египетският атомен физик д-р Фати ел-Бедеви от университета Ain-Shams в Кайро египтолог и специалистът по пирамиди д-р Аамед Факри внесоха нова идея. Атомният физик знаеше, че космическите лъчения на Слънцето действат като атомен реактор и превръщат въглерода от външната земна атмосфера в радиоактивния въглерод C-14. Преди това д-р Факри бил изследвал погребални дарове и мумии и се убедил, че с тях измервателните уреди полудявали. Внезапно мумиите се оказали с 500 години по-стари от саркофага, в който били положени, а житните семена били по-стари от съдовете, в които се намирали.

При датиране на възрастта до 5700 години науката винаги изтъква разликата от ± 150 години, използвайки метода C-14. Този метод наистина функционира само тогава, когато концентрацията на въглерод в атмосферата се е запазила константна през хилядолетията. Замервания, провеждани след атомна експлозия, показват на практика големи регионални отклонения в съдържанието на въглерод-14. Доктор Бернер също съобщава за налична радиация в Голямата пирамида:

„Ето, че ние вкарахме измервателни микроуреди в познатите ни до момента канали на външната стена. Стрелките веднага заподскачаха като луди. Наглият хай-тек компютър пресметна с вероятност 86,3 процента, че в центъра на Хеопсовата пирамида се крие радиоактивна енергия, отговаряща по сила на атомна бомба!”

Самата дума „пирамида” дължим на гърците, която според някои египтоложки теории те пренасят от един триъгълен сладкиш на име „пирамис”. Би могло обаче и да е абсолютно другояче, и думата да идва от гръцкото „пиро” („руго”), което означава „огън”! Следователно бихме могли — като първоначално обозначение за пирамида — да привлечем гръцката дума „пиро-мит” („руго-мът”), което може да бъде преведено

като „средище на огън.” и смисълът му може да бъде проследен от досегашния ход на изложението.

Гори ли наистина вечен огън в Голямата пирамида?

Най-малкото, което се случи е, че през 2001 година професор Марк Ленър и д-р Захи Хауас съобщиха новата си теория, че Голямата пирамида не е, както се твърдеше досега, изградена от 2,3 милиона каменни блока, а само от 750000. Това според мен може да се обясни с упоритите информации за скрити помещения в нея. Защото броят на вложените каменни блокове може да се редуцира единствено заради наличието на множество кухи пространства!

В историята на археологията египтологията заема своя особена позиция. Само от египетската пустинна земя с константна последователност бяха отнемани множество, някои от които дори до днес официално неоповестени находки! Историческата картина за древен Египет дори беше изяснена и големи части от йероглифите бяха разчетени, но мрачното минало на египетските Богове, както и преди, остава покрито под булото на неизвестността. Ако действително тук не става дума за научна фантастика и ако по-новите проучвания в Голямата пирамида имат връзка с всички описани дотук загадки на Забранената египтология, то настоящото изследване поема отговорността за евентуалните допуснати грешки!

Докато още през декември 1999 г. д-р Хауас говореше за мащабно планираната акция по отместването на блокиращия камък на Гантенбринк, министърът на туризма никога не успя да реализира своя проект за позлатения пирамидион. Уж на 30 декември 1999 г. — така се твърди — ислямските фундаменталисти се оплакали от планираната акция и понеже по онова време още продължавал месецът на постите, Рамазан, начинанието било заклеймено като престъпление срещу Аллах, така че било изоставено. Подобно „обяснение” обаче отново е голяма глупост, която би могла да хрумне единствено на официалните египетски инстанции. Защото ясно е едно: за издигания се на повече от 140 метра височина, девет метров пирамидион щеше да е необходим поне 150 метра висок кран. За практическото изпълнение на проекта освен това щеше да е необходим и военен вертолет, но на практика мнимият пирамидион никога не е съществувал! Въпреки това обстоятелство д-р Хауас не се умори да повтаря на аудиторията, че „проектът с пирамидиона” носел много технически затруднения и затова за нощта на Коледа през 2000 година той нямало да може да бъде изпълнен. А пък египетският министър на културата Фарук Хосни каза:

„Монтираните на пирамидите камери отсега нататък ще се грижат за сигурността на туристите, за да не се откажат от определения предварително маршрут, включващ древния монумент.”

На практика Хосни се погрижи да не би на някой посетител да му падне камък на главата! Ако обаче всички отговорни институции и самият министър на тази държава своевременно лъжат, работата в областта на изследванията на пирамидите за един непосветен става много, много тежка!

Но въпреки това на 3 януари 2000 г. на една международна пресконференция д-р Захи Хауас не можа да се сдържи да насочи световното внимание отново към същата онази акция по отместването на камъка в Голямата пирамида, при което се заговори и за „послание към човечеството”. Хауас каза:

„С това ние ще донесем на света послание, едно послание на древните египтяни за хората от днешния свят.”

2000-та година скоро отмина — официално не се случи нищо!

Колко дълго още ще търпим „Забранена египтология”?

БЛАГОДАРНОСТИ

За редакцията на настоящата книга авторът благодари сърдечно на старшия учител към една голяма гимназия в Рур, Петер Кашел, който от десетилетия отчаяно се бори с догмите на наличната научна литература.

Освен това благодарността ми е отправена и към следните хора и институции, които внесоха в книгата свежест, информация или снимков материал: професор Ерик Хорнунг, професор Райнер Щаделман, професор Гюнтер Дрейер, професор Дитрих Вилдунг, д-р Ролф Краус, д-р хонорис кауза Ерих фон Деникен, инж. Рудолф Гантенбринк, д-р Роберт Вирбел, д-р Флориан Хубер, д-р Захи Хауас, д-р Андреас Оклиц, д-р Джорд Бонани, Хорст Дункел, Райнхард Хабек, Вернер Л. Форстер, Хартвиг Хаусдорф, Л. Бюргин, Томас Х. Фус, Смаил Максен, Франк-Михаел Арнд, Фридхелм Ерих Вил, Франк Дьорненбрунк, Градската библиотека на Берлин, Бюрото на германската прес-агенция в Берлин, Техническият университет в Берлин, Свободният университет в Берлин, Хумболдския университет, Швейцарския федерален университет в Цюрих и Германското Въздушно и Космическо общество.

Споменаването на хора и институции не означава, че те са информирани за представените в тази книга теории или че ги приемат — ако това е било така, то изрично е споменато от автора.

И още една много специална благодарност на жена ми Хайке за търпението и разбирането ѝ относно този проект. Също така искам да благодаря сърдечно на моите братя Нуркан и Рейян за тяхната подкрепа. Разбира се използвам случая да не забравя и благодарността си към моите родители Муза и Назмие!